

RAYMOND CHANDLER

SBOHEM BUĎ, LÁSKO MÁ

RAYMOND T. CHANDLER

Raymond T. Chandler

PHILIP
MARLOWE

**SBOHEM BUĎ,
LÁSKO MÁ**

Byl to takový smíšený domovní blok na Central Avenue, jeden z těch, kde ještě nebydlí jen samí černoši. Vyšel jsem právě z malé holičské oficíny, kde podle domnění kterési zprostředkovatelný měl pracovat výpomocný holič Dimitrios Aleidis. Nebyla to než taková drobná fuška. Jeho manželka se dala slyšet, že nebude litovat trochy peněz, když ho přiměju k návratu domů.

Nikdy jsem ho nenašel, nicméně paní Aleidisová mi taky nikdy nic nezaplatila.

Byl teplý den skoro na sklonku března a já stál před tou holírnou a díval jsem se na neónový štít vyčnívající nad vinárnou a hernou v prvním poschodí, kde se říkalo U Florianů. Ještě jeden člověk se díval na ten štít. Vzhlížel k zaprášeným oknům bez hnutí a docela u vytržení asi jako přistěhovalec odněkud ze Zapadlé Lhoty, když poprvé spatří sochu Svobody. Tedy habán to byl pořádný, ale nad dva metry neměl ani chlup a taky nebyl o nic širší než pivovarský valník. Stál asi tři metry ode mne. Paže měl svěšené volně podél těla a v obrovitých prstech mu dýmal zapomenutý doutník.

Štíhlí tiší černoši přecházeli sem tam po ulici a úkosem na něho vrhali užaslé pohledy. Však stál za podívanou. Měl zprohýbaný měkký klobouk, hrubé šedé sportovní sako s bílými golfovými míčky místo knoflíků, hnědou košili, žlutou vázanku, nažehlené kalhoty z šedého flanelu a krokodýlí boty s bílými efekty na špičkách. Ze svrchní náprsní kapsy mu vlál ozdobný kapesník téže zářivě žluté barvy jako vázanka. Za stuhou na klobouku měl zastrčeno pár obarvených pírek, ale bez těch by se byl už opravdu obešel. I na Central Avenue, která rozhodně

neslyne nevtíravou elegancí chodců, se vyjímal asi tak nenápadně jako tarantule na piškotovém dortu.

Pleť měl bledou a potřeboval oholit. Byl to ten typ, který vždycky potřebuje oholit. Měl kučeravé černé vlasy a husté obočí, které se mu nad tlustým nosem téměř spojovalo. Uši měl malé a úhledné na muže jeho rozměrů a v očích třpyt blízky slzám, jaký šedivé oči mívají.

Stál tam jako socha a teprve po dlouhé chvíli se usmál.

Pomalu přešel po chodníku k dvojitým létacím dveřím, které uzavíraly schodiště vedoucí do druhého poschodí. Strčil do nich, vrhl chladný bezvýrazný pohled na obě strany ulice a vešel dovnitř.

Kdyby byl o něco menší a trochu nenápadněji oblečený, byl bych si pomyslel, že tam hodlá vybrat kasu. Ale to si v těch šatech, v tom klobouku a s tou svou figurou nemohl dovolit.

Dveře se zhouply zpátky a téměř se ustálily v klidu. Ale ještě než se úplně zastavily, rozlétly se prudce znovu. Così přelétlo chodník a přistálo v rigolu mezi dvěma zaparkovanými vozy. Dopadlo to na ruce a na kolena a pronikavě pištělo jako poděšená krysa. Pak to pomalu vstalo, našlo si to klobouk a vylezlo zpátky na chodník. To cosi byl hubený snědý mladík s propadlou hrudí, v lila obleku a s karafiátem v knoflíkové dírce. Mělo to hladké černé vlasy. Ústa to mělo stále ještě otevřená a chvíli to kňučelo. Lidé na to bez zájmu civěli. Konečně si to nasadilo frajersky klobouk, odšouralo se to ke zdi a pak beze slova odpajdalo, paty k sobě, špičky od sebe, podél bloku domů.

Ticho. Lidé už zase proudili po chodníku. Popošel jsem k těm dvojitým dveřím a postavil se před ně. Teď se ani nepohnuly. Nemělo cenu do té věci strkat nos. Pročež jsem ty dveře otevřel a nahlédl dovnitř. Ruka, do níž bych si byl mohl pohodlně sednout, se vynořila z šera, uchopila mě za rameno a rozmáčkla je napadrt'. Pak mě protáhla dveřmi a jakoby nic vyzvedla na první schod.

Obrovský obličej na mne zíral. Hluboký příjemný hlas se mě tiše zeptal:

„Sem teďka choděj černý huby? Vyklop mi to, kamaráde.“

Byla tam tma. A ticho. Shora sem nejasně zaléhaly lidské hlasy, ale na schodech jsme byli sami. Ten hromotluk na mne slavnostně civěl a nepřestával mi rukou mrzačit rameno.

„Tejd' tu byl jeden takovej vočouzenej,“ řekl. „Ale já s ním vyběhnul. Viděls, jak sem s ním vyrazil dveře?“

Pustil mi rameno. Zdálo se, že kost není zlomená, ale paži jsem necítil.

„Je to jejich podnik,“ řekl jsem a začal jsem si masírovat rameno.

„Co jste myslel?“

„To neříkej, kamaráde,“ vrčel ten habán asi tak jemně jako čtyři tygři po obědě. „Tady dřív pracovala Velma. Velmička.“

Zase mi hmátl po rameni. Zkusil jsem ucuknout, ale byl mrštný jako kočka. Začal mi znovu žmoulat svaly těmi ocelovými prsty.

„Jo, jo,“ řekl. „Velmička. Neviděl jsem ji vosum let. Tak ty říkáš, že tohle je černošskej pajzl?“

Zaskuhral jsem, že ano.

Zvedl mě o dva schody výš. Vykroutil jsem se mu a hleděl si získat kousek místa k pohybu. Zbraň jsem s sebou neměl. Domníval jsem se, že ji při hledání Dimitriose Aleidise nebudu potřebovat.

Stejně jsem pochyboval, že by mi teď byla něco platná. Ten obr by mi ji nejspíš sebral a snědl.

„Jděte nahoru a přesvědčte se sám,“ řekl jsem, dávaje si záležet, aby se mi hlas nechvěl bolestí.

Opět mě pustil. Pohlédl na mne s jakýmsi smutkem v šedých očích.

„Jsem v ohromný formě,“ řekl. „Žádnému neradím, aby se mi plet pod nohy. Ted' dem my dva spolu nahoru a snad bysme si mohli každéj kopnout panáka.“

„Nenalejou vám. Už jsem vám řekl, že to je lokál jen pro barevné.“

„Neviděl sem Velmu vosum let,“ řekl tím svým hlubokým smutným hlasem. „Už je to vosum dlouhejch let, co sem jí řek sbohem. A celejch šest let mi nenapsala. Ale k tomu měla jistě nákej důvod.“

Tehda dělala v tomhle podniku. Fešanda k pohledání. Tak dem nahoru, jo?“

„Dobrá,“ vyjekl jsem. „Půjdu s vámi. Jenom mě už nenoste. Nechte mě chodit. Jsem docela v pořádku. Jsem dospělý. Umím se sám vykoupat a vůbec všechno. Jenom mě prosím vás už nenoste.“

„Velmička tady tehda pracovala,“ řekl něžně. Vůbec mě neposlouchal.

Stoupal po schodech nahoru. Nechal mě, abych šel sám. Rameno mě bolelo. Na zátylku mi stál pot.

Další dvojice létací dveře oddělovaly vrchol schodiště od toho, co bylo za nimi. Habán do nich zlehka ťukl palci a vešli jsme do lokálu.

Byla to dlouhá úzká místnost, nepříliš čistá, nepříliš jasná, nepříliš přívětivá. V rohu v kuželi světla si prozpěvovala a klábosila skupina černochoů nad hracím stolem. U zdi po pravé straně stál barový pult.

Jinak pokoj zaplňovaly hlavně malé kulaté stolky. Bylo tam několik zákazníků, mužů i žen, všichni černí.

Zpěv u hracího stolu zmlkl, jako když utne, a světlo nad ním zhaslo. Náhlé ticho bylo těžké, jako člun nasáklý vodou. Odevšad se na nás upíraly oči, kaštanově zbarvené oči, zasazené do tváří všech odstínů od šedé po uhlově černou. Hlavy se pomalu otáčely a oči se třpytily a zíraly v hrobovém, nepřátelském mlčení cizí rasy.

O hranu barového pultu se opíral vysoký, plecitý černocho, rukávy košile mu přidržovaly růžové gumičky a růžovobílé šle se křížily na jeho širokých zádech. Hospodský vyhazovač každým coulem. Pomalu postavil pokrčenou nohu na podlahu, pomalu se obrátil a prohlížel si nás trochu rozkročen, olizuje si širokým jazykem rty. Měl tak roztřískaný obličej, jako kdyby už dostal přes kokos vším na světě, kromě pneumatickým kladivem. Byl zjizvený, potlučený, zboulovaný, zedřený a rozšviháný. Byl to obličej, který se už neměl čeho obávat. Zakusil všechno, co si kdo dokáže vymyslet.

Krátké kudrnaté vlasy měl stříkány šedí. Jedno ucho ztratilo lalůček.

Byl to mohutný a rozložitý černocho. Nohy měl veliké a těžké a trochu stočené do o, což je u černocho nezvyklé. Ještě jednou si olízl rty, usmál se a pohnul kostrou. Blížil se k nám ve volném boxerském krytu. Hromotluk na něho mlčky čekal.

Černocho s růžovými gumičkami na rukávech mu položil těžkou hnědou ruku na hrud'. Ačkoli to byla tak veliká ruka, vyjímala se tam jako knoflíček od košile. Hromotluk se ani nepohnul. Vyhazovač se vlídně usmál.

„Sem bílí nesměj, bráško. Tady je to jen pro barevný. Líběj vypustit.“

Hromotluk se rozhlédl smutnými šedými očima po místnosti.

Tváře mu zrudly. „Černošskej pajzl,“ zabručel hněvivě. Pak promluvil hlasitěji. „Kde je Velma?“ zeptal se vyhazovače.

Nedá se říci, že se mu vyhazovač rovnou vysmál. Prohlédl si jeho šaty, hnědou košili a žlutou kravatu i hrubé šedivé sako s bílými golfovými míčky. Otáčel tlustou hlavou pozorně sem a tam a všechno si to obhlížel z různých úhlů. Podíval se na krokodýlí boty. Mírně se zachichl. Zřejmě se dobře bavil. Přišlo mi ho trochu líto. Pak zase klidně promluvil.

„To jako Velma, říkáte? Tady žádná Velma nejni, bráško. Žádná šnába, žádný slečny, ničehož nic. Chce to jenom vodprejsknout, bílej fešáku, akorát jen vypadnout.“

„Velma tady dělala,“ řekl hromotluk. Mluvil téměř zasněně, jako kdyby byl dočista sám někde v háji zeleném a trhal si psí fialky.

Vytáhl jsem kapesník a znovu jsem si utřel zátylek.

Vyhazovač se znenadání zasmál. „Se ví,“ řekl a vrhl rychlý pohled dozadu na své obecenstvo. „Velma tady dělávala. Ale Velma tu už nedělá. Dali ji do penze. Ha, ha.“

„Koukej sundat tu sakramentskou pracku z mý košile,“ řekl hromotluk.

Vyhazovač se zamračil. Na takovou řeč nebyl zvyklý. Odtáhl ruku a sevřel ji v pěst velikostí a barvou připomínající obrovský lilek.

Musel zvážit, že je v sázce jeho místo, jeho pověst rváče i úcta zákazníků. Vteřinu to vážil a pak se dopustil chyby. Velmi tvrdým a krátkým rozmachem vymrštil pěst, trhl prudce loktem a udeřil hromotluka do brady. Místností proběhl lehký vzdech.

Byla to dobrá rána. Černoch poklesl v rameni a udělal švih celým tělem. Úder byl podložen velkou silou a muž, který jej vedl, měl značnou praxi. Hromotluk pohnul hlavou sotva o coul. Ani se nepokusil ránu blokovat. Inkasoval ji, lehce se otřepal, tiše, hrdelně zamručel a uchopil vyhazovače za krk.

Vyhazovač se pokusil vrazit mu koleno do slabin. Hromotluk ho ve vzduchu pootočil a rozkročil se křiklavými střevíci na odřeném linoleu, které pokrývalo podlahu. Ohnul vyhazovače dozadu a chytil ho pravou rukou za řemen u kalhot. Řemen se přetrhl jako kousek cukršpagátu. Hromotluk položil ohromnou dlaň vyhazovači na páteř a vyrazil. Vyhazovač letěl přes celou místnost, otáčeje se kolem své osy, klopýtavě a s roztaženýma rukama. Tři muži mu uskočili z cesty. Vyhazovač překotil stůl, a když řachl do ostění, ozvala se rána, kterou muselo být slyšet až v Denveru. Nohy mu zacukaly. Pak zůstal tiše ležet.

„Sou některý sekáči,“ řekl hromotluk, „co nepoznaj, kdy se maj vytahovat a kdy ne.“ Obrátil se ke mně. „Tak to bysme měli,“ řekl.

„Ted’ si my dva dáme panáka.“

Šli jsme k baru. Zákazníci se proměnili v tiché stíny, které se po jednom, po dvou i po třech neslyšně míhaly po podlaze a mizely dveřmi ke schodišti. Stejně neslyšně jako stíny po trávníku. Dokonce ani dveře se za nimi nezahoupaly.

Opřeli jsme se o barový pult. „Já si dám jednu hořkou,“ řekl hromotluk. „A co vy?“

„Jednu hořkou,“ řekl jsem.

Dostali jsme každý jednu hořkou.

Hromotluk apaticky upíjel z tlusté nízké sklenice. Slavnostně zíral na číšníka, hubeného, ztrápeně vyhlížejícího černocha v bílém plášti, který se pohyboval, jako kdyby měl bolavé nohy.

„A ty víš, kde je Velma?“

„Velma, říkáte?“ zaskučel číšník. „Já jí tady poslední dobou nevídal. Nyčkon ne, už vůbec ne.“

„Jak dlouho tu seš?“

„Japak vono je to dlouho?“ číšník odložil ubrousek, svraštil čelo a začal počítat na prstech. „Takovejch deset měsíců, se mi zdá. Nebo spíš rok. Nebo -“

„Hele, rozmysli si to,“ řekl hromotluk.

Číšník vytřeštil oči a ohryzek mu poletoval sem a tam jako bezhlavé kuře.

„Jak je to dlouho, co se z tyhle kúči stala černošská puťajzna?“ zeptal se hromotluk nevrle.

„Cože?“

Hromotluk sevřel ruku v pěst, v níž jeho sklenice s hořkou téměř zmizela.

„Určitě už aspoň pět let,“ řekl jsem. „Tenhle chlápek nemá ani ponětí o bílém děvčeti, které se jmenuje Velma. Nikdo ji tady nebude znát.“

Hromotluk se na mne podíval, jako kdybych se právě vyklubal z vejce. Hořká mu zřejmě náladu nezvedla.

„Kdo se tě sakra prosil, abys do toho strkal nos?“ zeptal se mě.

Usmál jsem se. Vynasnažil jsem se, aby to byl upřímný, vřelý, přátelský úsměv. „Já jsem ten kámoš, který přišel s vámi, pamatujete?“

Teď se i on zazubil, mdle a bezbarvě, což neznamenalano pranic.

„Eště jednu hořkou,“ poručil číšníkovi. „A hod' sebou, ať to frčí.“

Číšník pobíhal sem a tam a koulel očima. Opřel jsem se zády o barový pult a díval se na lokál. Byl teď prázdný, až na číšníka, hromotluka a vyhazovače zhrouceného u zdi. Vyhazovač se hýbal. Pohyboval se pomalu, jakoby s velkou bolestí a úsilím. Plazil se tiše podél stěny jako moucha, která ztratila jedno křídlo. Zemdleně se šoural za stolky, pojednou zestárlý, pojednou zbavený všech iluzí.

Díval jsem se za ním. Číšník postavil na pult další dvě hořké. Otočil jsem se k baru. Hromotluk zběžně mrkl na lezoucího vyhazovače a dál si ho nevšímal.

„Nic tu z toho starýho podniku nezůstalo,“ postěžoval si. „Bejvalo tady takový jevišťačko a kapela a šikovný malý pokojíčky, kde si člověk moh zařádit. Velma tady šveholila. Byla zrzavá. A fajnová jak krajkový kalhotky. Měli jsme se zrovna brát, dyž na mě ušili tu boudu.“

Pil jsem svou druhou sklenici hořké. Začínal jsem mít toho dobrodružství tak zrovna dost. „Jakou boudu?“ zeptal jsem se.

„Co sis myslel, že sem dělal těch vosum let, vo kerejch sem mluvil?“

„Chytl motýlky.“

Píchl se do prsou ukazováčkem velikosti banánu. „Seděl sem v base. Já sem nákej Malloy. Říkaj mi Zubr Malloy, protože sem tak velikej. Šlo vo tu fušku v bance u Velkýho zálivu. Hodilo to štyrycet hadrů. Sólo vejstup. To je slovo, ne?“

„A teď je chcete utratit?“

Ostře se na mne podíval. Za námi se ozval šramot. Vyhazovač už zase stál na nohou a trochu se kymácel. Ruku měl na klice tmavých dveří vzadu za hracím stolem. Otevřel je a téměř se skácel dovnitř.

Dveře zapadly. Zámek cvakl.

„Kam se tamtudy de?“ zeptal se Zubr Malloy.

Číšník zatěkal očima a s námahou je soustředil na dveře, jimiž vyhazovač vypadl.

„To -, to je kancelář pana Montgomeryho, pane. Von je tady šéf.“

Tam vzadu má kancelář.“

„Ten by to moh vědět,“ řekl hromotluk. Dopil sklenici jedním douškem. „A žádný kulišárny mu taky trpět nebudu. Nalej ještě dvakrát to samý.“

Přešel lokál pomalu, lehkým krokem a docela bezstarostně. Jeho obrovská záda zakryla dveře. Byly zamčené. Zatřásl jimi a kus zárubně odlétl stranou. Malloy vešel a zavřel za sebou.

Nastalo ticho. Podíval jsem se na číšníka. Číšník se podíval na mne. Oči měl zamyšlené. Otřel pult a sáhl pravou rukou dolů.

Hmátl jsem přes pult a chytil jsem ho za paži. Pevně jsem ji sevřel a usmál se na něho.

„Copak máš tam dole, ty kujóne?“

Olízl si rty. Nalehl na mou ruku a neříkal nic. Jeho lesklý obličej zšedl.

„Tamten chlápek pro ránu daleko nejde,“ řekl jsem. „A může se stát, že se rozvzteklí. Pití mu stoupá do hlavy. Hledá děvče, které před lety znával. Tohle bývala kdysi bělošská vinárna. Už ti to dochází?“

Číšník si olízl rty.

„Byl dlouho pryč,“ řekl jsem. „Osm let. Zřejmě si neuvědomuje, jak dlouhá doba to je, ačkoli já bych myslel, že by mu to mělo připadat jako celý život. Vzal si do hlavy, že zdejší lidé nejspíš vědí, kde ta jeho dívka je. Jasně?“

Číšník řekl pomalu: „Já myslel, že ste přišel s ním.“

„Nemohl jsem si pomoci. Zeptal se mě dole na něco a pak mě odvěkl nahoru. Předtím jsem ho nikdy neviděl. Ale neměl jsem chuť dát si od něho zpřerážet kosti. Co máš pod tím pultem?“

„Pořídil jsem si upilovanou flintu,“ řekl číšník.

„Ale ale, to je proti zákonu,“ šeptal jsem. „Poslouchej, my dva táhnem za jeden provaz. Máš tu ještě něco?“

„Eště mám pistoli,“ řekl číšník. „Ve škatuli vod cigár. Pusťte mi tu ruku.“

„To je prima,“ řekl jsem. „A teď trochu uхни. Pomalu. Kousek stranou. Teď není vhodná chvíle zahájit bubnovou palbu.“

„To říkáte vy,“ ušklíbl se číšník a vší svou chabou silou se vzepřel proti mé ruce. „Říkáte -“

Zmlkl. Vytřeštil oči. Hlava mu poskočila.

Někde vzadu na druhé straně zavřených dveří za hracím stolem se ozvala temná tupá rána. Možná že jen někdo bouchl dveřmi. Ale mně to tak nepřipadalo. Ani číšníkovi to tak nepřipadalo.

Číšník strnul. Z úst mu vytékaly sliny. Naslouchal jsem. Nic víc už se neozvalo. Rozběhl jsem se podél pultu. Už jsem naslouchal příliš dlouho.

Dveře v pozadí se hlučně rozletěly a Zubr Malloy vpadl mrštným mohutným skokem dovnitř a zastavil se s rozkročenýma nohama a širokým zsinalým úšklebkem na tváři.

Armádní kolt ráže 45 vypadal v jeho ruce jako hračka.

„Ať si nikdo nezačíná žádný vylomeniny,“ řekl vlídně. „A pracky na pult.“

Oba dva, číšník i já, jsme položili ruce na pult.

Zubr Malloy přelétl místnost pátravým pohledem. Úšklebek mu tkvěl na tváři jako přibitý. Odlepil se z místa a tiše prošel místností.

Člověk rád věřil, že by dokázal docela sám vyloupit banku -, dokonce i v těch šatech.

Přistoupil k baru. „Pazoury vzhůru, černá hubo,“ řekl mírně. Číšník zdvihl ruce vysoko nad hlavu. Hromotluk se mi postavil za záda a levou rukou mě důkladně prošacoval. Cítil jsem jeho dech horce na šíji. Pak to přestalo.

„Pan Montgomery taky nevěděl, kde je Velma,“ řekl. „Chtěl mi to vytmavit -, tímhle.“ Poklepal těžkou rukou na pistoli. Pomalu jsem se obrátil a pohlédl na něho. „No jo,“ řekl, „ty mě poznáš. Ty na mě hned tak nezapomeneš. Jenom pověz chlupatejm, aby si dali záležet a nevodflákli to.“ Zamával pistolí. „Tak ahoj, srábkové. Musím letět, abych nezmeškal tramvaj.“

Zamířil ke schodišti.

„Nezaplatil jste za pití,“ řekl jsem.

Zastavil se a pozorně se na mne podíval.

„Na tom teda něco je,“ řekl, „ale bejt tebou, moc bych na tom nerajtoval.“

Šel dál, proklouzl dvojítymi dveřmi a ohlas jeho kroků se vzdaloval, jak sestupoval po schodech dolů.

Číšník se sehnul. Skočil jsem za pult a odstrčil ho. V přihrádce pod barovým pultem ležela upilovaná brokovnice, přikrytá ubrouskem. Vedle ní byla krabice od doutníků. A v té krabici automatická pistole ráže 38. Sebral jsem obojí. Číšník se krčil u police za pultem.

Obešel jsem zase pult a zamířil přes pokoj k otevřeným dveřím za hracím stolem. Za dveřmi byla chodba zahnutá do pravého úhlu, téměř úplně temná. Na podlaze ležel v bezvědomí vyhazovač s nožem v ruce. Sehnul jsem se k němu, vytáhl mu z ruky nůž a vyhodil jej zadními schody. Vyhazovač chroptěl a jeho ruka byla bezvládná.

Překročil jsem ho a otevřel dveře, na kterých byl oprýskaný černý nápis: Kancelář.

U okna, zčásti zabeďněného, stál malý, poškrábaný psací stůl. Mrtvola muže trčela zpřímá na židli za ním. Židle měla vysoké opěradlo, které muži dosahovalo právě k zátylku. Hlavu měl přehozenou dozadu přes to vysoké opěradlo, takže jeho nos mířil přímo k zabeďněnému oknu. Prostěji tam měl přehozenou jako kapesník nebo šálu.

Jedna zásuvka stolu po mužově pravici byla otevřená. Ležely v ní noviny se šmouhou od oleje uprostřed. Odtamtud nejspíš vytáhl tu pistoli. V první chvíli to mohlo vypadat jako docela dobrý nápad, ale poloha hlavy páně Montgomeryho dokazovala, že to dobrý nápad nebyl.

Na psacím stole stál telefon. Odložil jsem upilovanou brokovnici, a ještě než jsem zavolal policii, šel jsem zamknout dveře. Připadal jsem si tak bezpečněji a pan Montgomery proti tomu zřejmě nic nenamítal.

Když hoši z přepadovky dupali po schodech nahoru, vyhazovač i číšník už zmizeli a já měl celý lokál jen pro sebe.

Případ byl přidělen chlápkuvi jménem Nulty, vyzáblému morousovi s dlouhýma žlutýma rukama, které držel sepjaty na kolenou téměř po celou tu dobu, kdy se mnou hovořil. Byl poručíkem detektivního sboru při 77. policejním revíru a náš rozhovor se konal v holém pokoji se dvěma malými psacími stoly u protilehlých stěn, mezi nimiž se dalo docela pohodlně projít, pokud se o to nepokoušeli dva lidé zároveň. Špinavé hnědé linoleum pokrývalo podlahu a ve vzduchu visel pach starých doutníkových špačků. Nulty měl roztřepanou košili a rukávy saka na koncích přehnuté dovnitř. Vypadal tak chudě, že asi byl poctivý, ale naproti tomu nevypadal na to, že by si věděl rady se Zubrem Malloyem.

Zapálil si půlčík doutníku a odhodil zápalku na zem, kde ji už očekávala početná společnost. Jeho hlas zněl hořce:

„No prosím, černá huba. Už zase mi hodili na krk černošskej mord.

Takhle sem to dopracoval po osmnácti letech na tomhle slavném revíru. Žádný fotky v novinách, žádnéj rozruch, ani mizerný čtyry řádky mezi inzerátama.“

Neřekl jsem na to nic. Vzal do ruky mou navštívenku, znovu si ji přečetl a odhodil ji.

„Philip Marlowe, soukromej detektiv. Tak takovejhle vy ste ptáček, co? Ale kristepane, vy se přece musíte vyznat v tlačenici. Co ste dělal celou tu dobu?“

„Kterou dobu?“

„Celou tu dobu, kdy Malloy kroutil tomu negrovi krkem.“

„Ale to se stalo v jiné místnosti,“ řekl jsem. „Malloy mě předem neupozornil, že hodlá někomu zlomit vaz.“

„Jen si poslužte,“ řekl Nulty trpce. „Ze mě si můžete klíďo utahovat. Jako každé. Vo jednoho víc nebo míň, na tom už houby sejde.“

Chudák starej Nulty. Klidně mu pověste nákýho bulíka na nos. Nulty je pro legraci dycky dobrej.“

„Nehodlám nikomu věšet bulíky na nos,“ řekl jsem. „Tak se to doopravdy stalo -, ve druhé místnosti.“

„No bodejť,“ řekl Nulty skrze oblak páchnoucího doutníkového kouře. „Já tam přece byl a všechno jsem viděl, že jo? Copak s sebou nenosíte bouchačku?“

„Na takový melouch ne.“

„Na jakej melouch?“

„Hledal jsem holiče, který utekl od ženy. Myslela si, že ho dokážu přemluvit, aby se vrátil domů.“

„Taky černá huba?“

„Ne, Řek.“

„No dejme tomu,“ řekl Nulty a odplivl si do koše na papír. „Dejme tomu. A kde ste toho habána sebral?“

„Už jsem vám to říkal. Nachomýtl jsem se k tomu náhodou. Vyhodil nějakého černocho ze dveří Florianova lokálu a já hlupák strčil hlavu dovnitř, abych zjistil, co se vlastně děje. Tak mě vzal nahoru.“

„To jako že vás přinutil se zbraní v ruce?“

„Ne, tehdy ještě žádnou neměl. Aspoň se s žádnou nevytasil. Tamtu bouchačku vzal pravděpodobně Montgomerymu. Mě prostě sbalil.“

Já bývám někdy úplně neodolatelný.“

„Ale děte,“ poznamenal Nulty. „Jenže podle mého se dáte sbalit náramně snadno.“

„Jak račte,“ řekl jsem. „Nač se hádat. Já toho chlápka viděl a vy ne. Mohl nosit mě nebo vás jako přívěsek u hodinek. Nevěděl jsem, že někoho zabil, až teprve když už byl pryč. Slyšel jsem

výstřel, ale napadlo mě, že někdo se Malloye polekal a střelil na něho a že pak Malloy tomu dotyčnému bouchačku sebral.“

„A jak vás mohla taková blbost napadnout?“ zeptal se Nulty téměř líbezně. „Měl přece zbraň, když vybral tu banku, ne?“

„Uvažte, jak byl oblečen. Nešel tam proto, aby někoho zabil, v takových šatech rozhodně ne. Šel tam hledat tu dívku, která se jmenuje Velma a chodila s ním, než ho lízli za to, že vybílil tu banku.“

Pracovala u Florianů nebo jak se to tam jmenovalo, dokud to byl ještě bělošský podnik. Klofli ho právě tam. Chytíte ho docela snadno.“

„Samo,“ řekl Nulty. „S tou figurou a v těch šatech. To pofrčí jako nic.“

„Možná že má ještě jiný oblek,“ řekl jsem. „A auto a nějakou skrýš a peníze a přátele. Ale i tak ho dostanete.“

Nulty si znovu odplivl do koše na papír. „Se ví, že ho dostanem,“ řekl, „přibližně tou dobou, až mi naroste třetí chrup. Kolik lidí myslíte, že na to mám? Jednoho. A chcete vědět proč? Nejní zájem. Pět negrů vonehdá rozsekalo jeden druhýho na nudle dole na Východní čtyryavosumdesátej. Jeden už byl studenej. Nábytek byl samá krev, zdi byly samá krev, dokonce i na stropě byla krev. Já du ven a před domem zrovna jeden chlápek, co dělá v Chroniclu, takovej novinářskej pošuk, schází ze zápraží a leze do vozu. Zašklebí se na nás a povídá: ‚Černý huby, na to se kašle,‘ hupne do tý svý kraksny a je v čudu. Ani do toho baráku nevlez.“

„Možná že Malloye pustili na podmínku,“ řekl jsem. „V tom případě byste získal nějakou spolupráci. Ale lízněte ho šikovně, nebo odkrouhne pár vašich chlapců. A v tu ránu bude zájmu víc než dost.“

„A v tu ránu mi ten případ seberou,“ ušklíbl se Nulty.

Telefon na jeho psacím stole zazvonil. Poslouchal a smutně se usmíval. Pak zavěsil, načmáral si něco do bloku a v očích se mu

objevila mdlá záře jako vzdálené světlo na konci zaprášené chodby.

„Tak sakra, něco bysme měli. To byla kartotéka. Máj jeho votisky, fotku a vůbec. Páni, ale že to je kus.“ Předčítal z bloku. „Šmarjá, taková vazba. Metr osmadvadesát vysekej a váží sto čtyřicet kilo, a to eště bez kravaty. Páni, to je chasník. No, čert to vem. Ted' ho maj na drátě. Pravděpodobně ho vysílaj na seznamu ukradenejch aut.

Nedá se nic dělat, než čekat.“ Odhodil doutník do plivátka.

„Zkuste se poohlédnout po té dívce,“ řekl jsem. „Po té Velmě.

Malloy se bude po ní shánět. Tam to všechno začalo. Zkuste to s Velmou.“

„Zkuste to sám,“ řekl Nulty. „Já nebyl v bordelu už dobřejch dvacet let.“

Vstal jsem. „Jak chcete,“ řekl jsem a zamířil ke dveřím.

„Hele, počkejte chvílku,“ řekl Nulty. „Já dělal jen legraci. Vy přece nefacháte vod rána do noci, že ne?“

Točil jsem cigaretou v prstech a díval se na něho ode dveří.

„Chci říct, že vám třeba zbyde sem-tam chvílka, abyste si trochu vočíhnul, kde by ta dáma mohla bejt. To byl vod vás prima nápad.

Snad něco vyšťouráte. Vy můžete pracovat pod pokličkou.“

„Co bych z toho měl?“

Smutně rozhodil žluté ruce. Vyloudil úsměv asi tak záludný jako rozbitá past na myši. „Koukejte, vy už jste míval u nás poldů všelijaký maléry. Neříkejte, že ne. Já vím svoje. Až se vám to stane příště, nebude na škodu, když tu budete mít kámoše.“

„Co si za to koupím?“

„Poslouchejte,“ naléhal Nulty. „Já sem jen takovej nenápadnej chlápek, ale tady na revíru vám i takovej může náramně bodnout.“

„Mám to dělat jen pro vaše krásné oči -, anebo platíte taky něco v penězích?“

„Ani floka,“ řekl Nulty a pokrčil smutný žlutý nos. „Ale já si moc nutně potřebuju trochu vylepšit reputaci. Vod poslední reorganizace je to se mnou na draka. Nezapomněl bych vám to, kamaráde. Jakživo ne.“

Pohlédl jsem na hodinky. „Tak dobře. Jestli mě něco napadne, přihraju vám to. A až dostanete tu fotku, budu vám ho identifikovat.“

Po obědě.“ Podali jsme si ruce a já prošel blátivě šedou chodbou a schodištěm před budovu, kde stál můj vůz.

Dvě hodiny už uplynuly od chvíle, kdy Zubr Malloy odešel od Florianů s armádním koltem v ruce. Naobědval jsem se v bufetu, koupil si půl litru bourbonské whisky a znovu jsem se rozjel na východ směrem k Central Avenue a po ní pak dál na sever. Ten nápad, který mi vytanul v hlavě, byl stejně neurčitý jako záchvěvy horkého vzduchu, které tančily nad chodníkem.

Nepohánělo mě nic jiného, než zvědavost. Ale po pravdě řečeno, neměl jsem už měsíc do čeho píchnout. I bezplatná práce byla vítanou změnou.

U Florianů měli ovšem zavřeno. Jakýsi chlápek, zřejmě tajný policista, seděl před domem v autě a jedním okem koukal do novin.

Nechápal jsem, proč se vůbec obtěžují. Zubra Malloye tu nikdo neznal. Ani vyhazovač, ani číšník nebyli k nalezení. Nikdo v celém bloku o nich nevěděl nic, co by byl ochoten prozradit.

Pomalu jsem přešel kolem, zastavil za rohem, a sedě ve voze, prohlížel jsem si černošský hotel v bloku šikmo naproti Florianovům, hned za první křižovatkou. Jmenoval se hotel Sans Souci. Vylezl jsem z vozu, přešel přes křižovátku a vstoupil dovnitř. Dvě řady tvrdých prázdných židlí civěly na sebe přes pruh žlutohnědého kokosového koberce. V přítmí vzadu byl psací stůl a za ním holohlavý muž se zavřenýma očima, měkké hnědé ruce sepjaté poklidně na desce stolu před sebou. Dřímá, nebo se aspoň tak tvářil. Měl širokou vázanku, která vypadala, jako kdyby si ji uvázel někdy kolem roku 1880. Zelený kámen v jeho jehlici byl o něco menší než jablko.

Mohutná měkká brada spočívala jemně na kravatě a sepjaté ruce byly pokojné a čisté, nehty manikúrované, a v nachových nehtech byly šedé půlměsíčky.

Na kovovém štítku stálo vypouklým písmem: Tento hotel je pod ochranou Mezinárodního svazu agentur, spol. s r. o.

Když ten pokojný hnědý muž otevřel jedno oko a zpytavě na mne pohlédl, ukázal jsem na štítek.

„Kontrola z U. O. H. Nemáte nějaké obtíže?“

U. O. H. znamená Úřad pro ochranu hotelů, což je odbor velké agentury, která má péči o padělatele šeků a o hosty, kteří odcházejí

zadním schodištěm a zanechávají po sobě nezaplacené účty a vetchá zavazadla plná cihel.

„Jo, vobtěže, milej pane,“ řekl úředník vysokým zvučným hlasem, „s těma sme právě skoncovali.“ Snížil hlas o čtyři nebo pět stupňů a dodal: „Jaký že bylo ctěný méno?“

„Marlowe. Philip Marlowe -.“

„Náramný meníčko, milej pane. Takový pěkný a milý. A vypadáte dneska ohromně.“ Znovu snížil hlas. „Ale kontrolor vod U. O. H. nejste. Já žádnýho neviděl už léta.“ Rozpřáhl ruce a ukázal líně na štítek. „Tohle sem si pořídil z druhý ruky, bráško, jenom pro efekt.“

„Tak dobrá,“ řekl jsem. Opřel jsem se o pult a začal roztáčet půldolar na holém zjizveném dřevě pultu.

„Slyšel jste, co se stalo dnes ráno naproti u Florianů?“

„Bráško, už se mi to vykouřilo z hlavy.“ Ted' měl obě oči otevřené a pozorně sledoval šmouhu světla, kterou vrhala roztočená mince.

„Oddělali tam šéfa,“ řekl jsem. „Jmenoval se Montgomery. Někdo mu zlomil vaz.“

„Dej mu pámbu věčný nebe, bratře.“ Hlas se znovu ztišil. „Ste fízl?“

„Soukromý -, s tajným úkolem. A na první pohled poznám člověka, který dovede držet jazyk za zuby.“

Prohlédl si mě důkladně, pak zavřel oči a uvažoval. Opatrně je znovu otevřel a zadíval se na roztočenou minci. Nemohl od ní odtrhnout oči.

„Kdo to udělal?“ zeptal se tiše. „Kdo vodkrouhnul Sama?“

„Jeden náramně prchlivý chasník, který právě vyšel z basy a rozčilil se, protože to už není hospoda pro bílé. Zřejmě tam kdysi běloši chodili. Snad se na to pamatujete?“

Neříkal nic. Mince dopadla na stůl se zvonivým zařinčením.

„Povězte, co byste rád,“ řekl jsem. „Můžu vám přečíst kapitulu z bible, nebo vás pozvat na skleničku. Vyberte si, co vám hová.“

„Bratře, abych pravdu řekl, já čítám bibli nejradši v kruhu mé rodiny.“ Jeho žabí oči se dívaly bystře a pevně.

„Asi jste už poobědval,“ řekl jsem.

„Co se tejí voběda,“ řekl, „toho se chlápek s mou figurou a náchylností hledí co možná vyvarovat.“ Hlas mu zase poklesl. „Pojte sem, na tuhle stranu stolu.“

Obešel jsem pult a vytáhl z kapsy plochou láhev ocejchované bourbonské a postavil ji na polici. Pak jsem se vrátil před pult. Muž se naklonil a zpytoval láhev. Zdálo se, že je spokojen.

„Bratře, tímhle tím si vode mě dočista nic nekupujete,“ řekl. „Ale bude mě těšit, dyž si vespolek vypijeme frťánka.“

Otevřel láhev, postavil na pult dvě malé sklínky a pomalu naplnil obě až po okraj. Zvedl jednu, pozorně k ní přičichl, odtáhl malíček a obrátil ji do hrdla.

Vychutnal ji, zamyslel se, přikývl a pak prohlásil: „Tohle pochází ze správný flašky, bratře. Čím můžu sloužit? Tady kolem nejní ani jedna díra v chodníku, abych si s ní netykal. Šmankote, ale že ta šnába trefila na správný místo.“ Znovu si naplnil skleničku.

Pověděl jsem mu, co se u Florianů událo a proč. Civěl na mne slavnostně a pak zavrtěl lysou hlavou.

„A takovej to měl Sam pěknej klidnej podniček,“ řekl. „Už nejmíň měsíc tam nikoho nezapíchli.“

„Když ta putyka u Florianů byla ještě bělošská, asi tak před šesti, nejvýš osmi lety, jakpak se jmenovala?“

„Neonový nápisy lezou náramně do peněz, bratře.“

Přikývl jsem. „Myslel jsem si, že se asi jmenovala stejně. Malloy by byl nejspíš něco poznamenal, kdyby se to změnilo. Ale komu patřila?“

„Drobátko mě překvapujete, bratře. Méno toho ubohýho hříšníka bylo Florian. Mike Florian -.“

„A kam se poděl Mike Florian?“

Černoch rozpráhl jemné hnědé ruce. Jeho hlas se teskně rozhlaholil. „Umřel, bratře. Pán ho povolal k sobě. V roce devatenáct set třicet čtyry, možná pět. Tohle nevím přesně. Zmarněnej život, bratře. Říká se, že si nakládal ledviny do špiritusu. Bezbožník klesá jako skolenej bejk, bratře, ale milosrdenství ho čeká na onom světě.“ Hlas mu zase klesl na věčnou úroveň. „A ať mě hrom bací, esli vím proč.“

„Kdo po něm zůstal? Nalejte si ještě jednu.“

Pevně láhev zazátkoval a odsunul ji přes pult. „Dvě sou tak akorát, bratře -, před západem slunce. Děkan. Váš přístup k věci lahodí důstojnosti člověka... Zůstala po něm vdova. Menuje se Jessie.“

„Co se s ní stalo?“

„Kdo baží po věděni, bratře, musí si klást mnohý votázky. Nic vo ní nevím. Zkuste telefonní seznam.“

V temném koutě haly byla budka. Vešel jsem tam a zavřel za sebou dveře, aby se rozsvítilo světlo. Hledal jsem to jméno v roztrhaném seznamu zavěšeném na řetěze. Nebyl tam vůbec žádný Florian.

Vrátil jsem se k pultu.

„Kde nic tu nic,“ řekl jsem.

Černoch se útrpně sehnul, hodil na pult městský adresář a přisunul jej ke mně. Zavřel oči. Začínalo ho to nudit. V adresáři jsem našel Jessie Florianovou, vdovu. Bydlela na West 54th Place, v čísle 1644. Přemítal jsem, co vlastně používám celý život namísto mozku.

Napsal jsem si adresu na kus papíru a odsunul adresář zase přes pult. Černoch jej vrátil tam, odkud jej vzal, potřásl mi rukou a

pak zase složil ruce na stůl, přesně tak, jako když jsem vešel. Víčka mu pomalu klesala a zdálo se, že usíná.

Tím pro něho případ skončil. Na půl cesty ke dveřím jsem se ještě na něho mrkl. Měl zavřené oči a dýchal tiše a pravidelně a na konci každého výdechu si trochu odfoukl mezi rty. Jeho holá lebka zářila.

Vyšel jsem z hotelu Sans Souci a přešel přes ulici k vozu. Připadalo mi to všechno příliš snadné. Až přespříliš.

Číslo 1644 na West 54th Place byl vyprahlý hnědý dům s vyprahlým hnědým trávnikem vpředu. Kolem otrle vyhlížející palmy zůstala velká skvrna holé hlíny. Na verandě stála osaměle dřevěná houpací židle a odpoledni vánek bubnoval neořezanými výhonky loňských poinsettií o popraskanou štukovou zeď. Na dvorku u domu se třepotala na zrezavělém drátu řádka tuhého, zažloutlého, špatně vypraného prádla.

Přejel jsem o čtvrt bloku dál, zaparkoval na druhé straně ulice a vrátil se pěšky k domu.

Zvonek nefungoval, a tak jsem zabušil na dřevěný rám dveří, opatřených sítí proti moskytům. Ozvaly se pomalé šouravé kroky, dveře se otevřely a já se zahleděl do šera na ucouranou ženskou, která si právě při otvírání dveří utírala nos. V obličeji byla zsinalá a opuchlá. Měla řídké vlasy neurčité barvy, ani hnědé, ani plavé, příliš nedomrlé, aby byly ryšavé, a nedosti čisté, aby byly šedivé. Tlusté tělo halil neforemný flanelový župan, který už před mnoha měsíci pozbyl veškeré barvy i střihu. Byl to jen takový hábit, který si hodila přes sebe. Veliké prsty u nohou jí nápadně čouhaly z mužských pantoflí z odřené hnědé kůže.

Řekl jsem: „Paní Florianová? Paní Jessie Florianová?“

„Má bejt?“ Hlas se jí dral z hrdla tak těžkopádně, jako když nemocný člověk vstává z postele.

„Jste paní Florianová, žena Mika Floriana, který míval kdysi zábavní podnik na Central Avenue?“

Zastrčila pramen vlasů za veliké ucho. Oči se jí zaleskly překvapením. Hrubý, spečený hlas řekl:

„Co -, cože? Šmarjájosef! Mike už je pět let v pánu. A copak ste vy zač?“

Dveře byly stále ještě zavřeny na řetěz.

„Jsem detektiv,“ odpověděl jsem. „Potřeboval bych malou informaci.“

Civěla na mne dlouhou, nepříjemnou chvíli. Pak namáhavě vyhákl řetěz a odstoupila ode dveří.

„Tak pojte dál. Eště sem neměla kdy uklidit,“ zaskuhrala. „Fízl, no to se podívejme!“

Prošel jsem dveřmi a zase zavřel na řetěz. Nalevo ode dveří v rohu pokoje si broukalo pěkné velké elegantní rádio. Byl to jediný slušný kus nábytku v celé místnosti. Vypadalo zbrusu nové. Všechno ostatní byla veteš -, špinavá čalouněná křesla, dřevěná houpací židle do páru k té, co stála na verandě, za hranatým výřezem ve zdi jídelna se špinavým stolem a vzadu létací dveře do kuchyně, poseté otisky prstů. Dvě zašlé lampy se stínidly kdysi pestrobarevnými, které dnes vypadaly asi tak dovádívě jako přestárlé běhny.

Žena se usadila v houpací židli, zaklepala pantoflema a upřela oči na mne. Já usedl na roh kanape a upřel oči na rádio. Falešná srdečnost, slaboučká jako čínský čaj, se jí vloudila do obličeje a do hlasu.

„To je můj jedinej kamarád,“ řekla. Pak se zachechtala. „Že by Mike zas něco vyved? Poldové mě kor moc často nenavštěvují.“

V tom zahihňání zazněl lehký alkoholický podtón. Opřel jsem se dozadu a ucítil něco tvrdého, hmátl po tom a vytáhl prázdnou litrovou láhev od ginu. Žena se znovu zachichtla.

„To já jenom tak v legraci,“ řekla. „Ale kristepane, doufám, že tam, kde teď je, nejni nouze vo ordinérní blondýny. Tady jich neměl nikdá dost.“

„Mně šlo spíš o jednu zrzavou,“ řekl jsem.

„Počítám, že s párma takovejma by si taky věděl rady.“ Zdálo se mi, že její oči už nejsou tak rozplizlé. „Nemůžu se upamatovat. De vo nákou speciální zrzku?“

„Ano. O děvče jménem Velma. Jakého příjmení užívala, nevím, ledaže to určitě nebylo její vlastní. Hledám ji na příkaz jejích příbuzných. Váš podnik na Central Avenue je teď jen pro černochoy, ačkoli jméno nezměnili, a samozřejmě tam o ní nikdo neslyšel. Proto jsem si vzpomněl na vás.“

„Ale že to těm jejím příbuznejm trvalo, než se rozhoupali, aby jí dali hledat,“ řekla žena zamysleně.

„Jsou v tom nějaké peníze. Né moc. Ale mám dojem, že ji musí najít, aby vůbec směli na ty prašule sáhnout. Peníze zostřují paměť.“

„A šnába taky,“ řekla žena. „To máme dneska horko, že jo? Ale vy ste říkal, že ste fízl.“ Ostražitě oči, soustředěná, pozorná tvář.

Nohy v mužských střevících se ani nepohnuly.

Zdvihl jsem tu prázdnou láhev a zatřepal jí. Pak jsem ji odhodil a sáhl do zadní kapsy pro půllitr bourbonské, kterou jsme s tím černochem v hotelu sotva načali. Postavil jsem si ji vyzývavě na kolena.

Žena vytřeštila oči v nevěřícím úžasu. Podezření jí přeběhlo po celém obličeji jako kotě, jenže ne tak hravě.

„Vy nejste fízl,“ řekla tiše. „Žádněj fízl by si jaktěživo nedopřál ani štamprli takovýhle dobroty. Tak co vlastně na mě hrajete, mladej?“

Znovu se vysmrkala do jednoho z nejšpinavějších kapesníků, jaké jsem kdy viděl. Nemohla odtrhnout oči od láhve. Podezření zápasilo s žízní a žízeň vítězila. Jako vždycky.

„Tahle Velma byla subreta, zpěvačka. Neznáte ji náhodou? Hádám, že jste tam moc často nechodila.“

Hnědozelené oči se přižehly k láhvi. Povlečený jazyk olizoval rty.

„Pánové, takovýhle pitivo,“ povzdechla. „Kašlu na to, kdo jste. Jen to držte vopatrně, panáčku. Ne abyste to upustil.“

Vstala, vykolébala se z pokoje a vrátila se se dvěma tlustými, usmolenými sklenicemi.

„Žádný pančování. Co ste přines, to si stačí samo,“ řekla.

Nalil jsem jí panáka, který by mně stačil, abych začal lézt po zdi.

Hladově po něm hmátla, hodila ho do sebe jak tabletku aspirinu a zase upřela oči na láhev. Nalil jsem jí ještě a jednoho menšího pro sebe. Vzala si skleničku s sebou na houpací židli. Oči jí už o dva odstíny zhnědly.

„Člověče, tyhle prckové u mě najdou bezbolestnou smrt,“ řekla a posadila se. „Ani se nenadějou a je po nich. Vo čem sme to mluvili?“

„O rusovlasé dívce, která se jmenuje Velma a pracovala ve vašem podniku na Central Avenue.“

„Jo tak.“ Sprovodila ze světa druhou skleničku. Vstal jsem a postavil láhev na stolek vedle ní. Sáhla po ní. „A kdo ste říkal, že ste?“

Vytáhl jsem navštívenku a podal jsem jí ji. Přečetla ji, pomáhajíc si jazykem i rty, odhodila ji na stolek vedle sebe a postavila na ni svou prázdnou sklenici.

„A hele, soukroměj čmuchal. To ste si nechal pro sebe, mladej.“

Pohrozila mi prstem s laškovnou výčitkou. „Ale to vaše pitivo mi říká, že ste stejně správnej chlap. Ať žije zločin.“ Nalila si třetí sklenici a vyzunkla ji.

Sedl jsem si, otáčel v prstech cigaretu a čekal. Buď něco ví, anebo ne. Jestli něco ví, tak mi to buď řekne, anebo ne. Bylo to docela jednoduché.

„Vypečená zrzka,“ řekla pomalu, zastřeným hlasem. „Baže, pamatuju se na ní. Zpívala a tancovala. Měla hezký nohy a nedělala s nima žádný drahoty. Někam se zdejchla. Jak já můžu vědět, kam se tyhle coury podějou?“

„Inu, nepočítal jsem, že to budete vědět,“ řekl jsem. „Ale bylo celkem přirozené jít za vámi a zeptat se na to, paní Florianová. Nalejte si ještě whisky, mohu doběhnout pro další láhev, bude-li zapotřebí.“

„Vy nepijete,“ řekla náhle.

Zakryl jsem sklenici dlaní a hodně pomalu polykal, co v ní bylo, aby se zdálo, že toho je víc.

„Voč de těm jejím příbuznejm?“ zeptala se pojednou.

„Co na tom záleží?“

„No toseví,“ ušklíbla se. „Poldové sou všickni najedno brdo. Ať je po vašem, fešulíne. S chlápkem, kerej mi dá napít, se dycky shodnu.“ Sáhla po láhvi a nalila si čtvrtý hlt. „Neměla bych si před váma pouštět hubu na špacír. Ale dyž mi někdo padne do voka, tak se neznám.“ Uculila se na mne. Byla svádivá jak dlabané necky. „Hezky se držte tý svý sesle, ať nešlápnete na někýho hada,“ řekla. „Něco mě napadlo.“

Zvedla se z houpací židle, kýchla, div jí župan neulétl, honem si jej připlácla na žaludek a mrazivě se na mne podívala.

„A ne abyste jukal,“ řekla, a jak vycházela z pokoje, vrazila ramenem do dveřního rámu.

Slyšel jsem, jak se šourá do zadní části domu.

Výhonky poinsettií bubnovaly dutě do průčelní zdi. Drát s prádlem tlumeně povrzával vedle domu. Po ulici přešel zmrzlinář a vyzváněl na zvonek. To nové, velké a pěkné rádio v rohu lkalo o tanci a lásce hlubokými, měkce přerývanými tóny, jako když zpěváku dojetím selhává hlas.

Pak se z pozadí domu ozvala celá řada břeskných zvuků. Nějaká židle se zřejmě překotila, příliš daleko vytažená zásuvka vypadla na zem, bylo slyšet různé šmátrání, dupot a nesrozumitelné brumlání.

Pak pomalé cvaknutí zámku a vrznutí otvíraného kufru. A zase šmátrání a bouchání. Nějaký podnos zařinčel o podlahu. Vstal

jsem z lenošky a vplížil se do jídelny a odtamtud do krátké chodby. Nahlédl jsem za roh do otevřených dveří.

Stála tam, kolébajíc se před kufrem, chňapala po věcech, které v něm byly, a zlostně si odhazovala vlasy z čela. Byla opilejší, než si sama myslela. Pak se sehnula, opřela se o kufr, pokašlávala a vzdychala. Konečně se svezla na tlustá kolena, ponořila obě ruce do kufru a hrabala.

Když je vytáhla, cosi v nich nejistě svírala. Tlustý balíček, převázaný vybledlým růžovým kalounem. Pomalu a nemotorně kaloun rozvázala. Vyňala z balíčku obálku a znovu se shýbla a schovala ji do pravého rohu kufru. Neobratnými prsty kaloun zase zavázala.

Odplížil jsem se zpátky stejnou cestou, jakou jsem přišel, a usedl jsem do lenošky. Chrčivě dýchajíc, vrátila se žena do obývacího pokoje a zůstala rozkolísaně stát mezi dveřmi s převázaným balíčkem v ruce.

Vítězoslavně se na mne ušklíbla a hodila po mně balíčkem a ten padl kamsi k mým nohám. Odkolébala se zpátky k houpací židli, posadila se a sáhla po láhvi.

Zdvihl jsem balíček z podlahy a rozvázal ten vybledlý růžový kaloun.

„Mrkněte na ně,“ zachrochtala žena. „Sou to fotky. Snímky pro noviny. Ne že by se ta pakáž někdy dostala do novin, leda tak do policejního raportu. Sou to lidi vod nás z podniku. To je všecko, co mi ten můj pacholek po sobě vodkázal -, kromě svejch starejch hadrů.“

Prolistoval jsem celý svazek lesklých fotografií mužů a žen v tanečních pózách. Muži měli mazané lišácké obličejy, byli oblečení jako na dostihy, anebo výstředně, šaškovsky nalíčení. Tanečníci a klauni z poslední štace. Málokterý z nich se vůbec někdy dostane do spořádané čtvrti. Když jim štěstí přeje, najdete je ve varietních výstupech někde v Zapadákově, jindy zase ve

vykřičených kabaretech, zbídačené a tak zpustlé, jak jen zákon dovoluje, a čas od času ještě o něco zpustlejší při šťáře a hlomozném výslechu na policejním komisařství, a pak znovu na pódiiích, rozšklebené, sadisticky špinavé a odpudivé jako zápach žluklého potu. Ženy měly pěkné nohy a vystavovaly jejich vnitřní křivky na odiv víc, než by se Willovi Haysovi zamlouvalo. Ale tváře měly utahané jako hadrářovy kočky. Blondýny, brunety, velké kravské oči, z nichž hleděla jankovitá tupost. Malá ostrá očka, plná zlovolné lačnosti. Jedna nebo dvě tváře vysloveně neřestné. Jedna nebo dvě z nich mohly mít rudé vlasy. Podle fotografií se to nedalo poznat. Prohlédl jsem je zběžně, bez zájmu a zase jsem je převázal kalounem.

„Z těchhle žádnou neznám,“ řekl jsem. „Proč se na ně vlastně dívám?“

Zašilhala po mně přes láhev, kterou nejistě svírala v pravé ruce.

„Copak nehledáte Velmu?“

„Je to jedna z nich?“

Těžkopádné šelmovství jí vklouzlo do obličeje, zjistilo, že tam nemá co pohledávat, a zase se vytratilo. „Copak nemáte její fotku - , vod těch příbuznejch?“

„Ne.“

To ji znepokojilo. Každé děvče má někde nějakou fotografii, i kdyby jen takovou v krátké sukénce a s mašlí ve vlasech. Měl jsem ji mít.

„Začínám vás mít plný zuby,“ řekla ta ženská téměř klidně.

Vstal jsem se sklenicí v ruce a postavil ji vedle ženy na stolek.

„Nalejte mi ještě jednu, než tu láhev dorazíte.“

Sáhla po sklenici a já se otočil a rychle prošel obloukem do jídelny a chodbou do zaneřádné ložnice, kde ležel ten otevřený kufr a podnos na zemi. Za mnou se ozval výkřik. Vrhл jsem se přímo do pravého rohu kufru, nahmátl obálku a rychle ji vytáhl.

Neseděla na židli, když jsem se vrátil do obývacího pokoje, stačila však udělat jen dva nebo tři kroky. Její oči měly podivně skelný výraz. Vražedný.

„Sedněte si,“ zařval jsem na ni schválně. „Tentokrát nemáte před sebou takového prostoduchého lemouna, jako je Zubr Malloy.“

Byl to víceméně výstřel nazdařbůh a netrefil pranic. Párkrát zamžourala a pokusila si podepřít nos horním rtem. Králičí škleb odhalil několik špinavých zubů.

„Zubr? Náš Zubr? Co je s ním?“ vyhrkla.

„Je na volné noze,“ řekl jsem. „Pustili ho z vězení. Toulá se po světě s pětačtyřicítkou v ruce. Zabil dnes ráno jednoho černého na Central Avenue, protože mu nechtěl říct, kde je Velma. Ted' hledá práskače, který ho před osmi lety shodil poldům.“

Prázdný výraz rozmazal rysy ženina obličeje. Přiložila si láhev ke rtům a klokotavě polykala. Trochu whisky jí stékalo po bradě.

„A poldové zas dou po něm,“ řekla a zasmála se. „Kdepak poldíci, kam se hrabou.“

Rozkošná stařenka. Bylo mi potěšením pobývat v její společnosti.

Bylo mi potěšením opíjet ji v zájmu svých vlastních špinavých cílů.

Jsem chlapec k pomilování. Měl jsem sám ze sebe radost. V mém povolání člověk zavadí o ledacos, ale ted' mi přece jen začínalo být trochu nevolno od žaludku.

Otevřel jsem obálku, kterou jsem držel v ruce, a vytáhl z ní lesklou fotografii. Byla podobná ostatním, a přece byla jiná, mnohem hezčí. To děvče mělo od pasu nahoru kostým pierota. Načechrané vlasy pod bílým špičatým kloboukem s černou bambulí na špičce byly tmavé, dost možná že rudé. Tvář byla vzata z profilu, ale zdálo se, že to oko, které bylo vidět, září veselím. Nemohl bych říci, že to byla líbezná a nezkažená tvář, tak dobře se

zas v obličejích nevyznám. Ale byla hezká. Lidé bývali k té tváři vlídní, nebo alespoň natolik vlídní, jak bylo v jejich prostředí možné. Ale přesto to byla docela všední tvář a její krása byla z těch, jaké se vyrábějí na běžícím pásu. Takových tváří se vidí kolem poledne na městském nároží tucet za hodinu.

Pod pasem byly na snímku hlavně nohy, a to velice pěkné nohy.

Fotografie byla podepsána šikmo přes pravý dolní roh: Navždy Tvoje -, Velma Valento.

Podržel jsem ji té Florianově babě před nosem, ale mimo její dosah. Skočila po ní, ale nestrefila se.

„Proč jste ji schovala?“ zeptal jsem se.

Ani nehlesla, jen sípavě oddechovala. Strčil jsem snímek zpět do obálky a obálku do kapsy.

„Proč jste ji schovávala?“ zeptal jsem se znovu. „Čím se liší od těch ostatních? A kde je ta žena?“

„Je mrtvá,“ řekla. „Byla to hodná holka, ale umřela, poldíku. A vodprejskněte.“

Hnědožluté rozcuchané obočí skákalo nahoru a dolů. Ruka se rozevřela a láhev whisky sklouzla na koberec a začala bublat. Sehnul jsem se, abych ji zvedl. Žena se pokusila kopnout mě do obličeje.

Uhnul jsem.

„To pořád ještě nevysvětluje, proč jste ji schovala,“ řekl jsem jí.

„Kdy zemřela a jak?“

„Já jsem stará nemocná ženská,“ zaskuhrala. „Zmizte vocaď, vy smrade.“

Stál jsem tam a díval se na ni, neříkal jsem nic, a ani mě nenapadlo nic, co bych jí mohl říct. Po chvíli jsem se k ní přitočil a postavil tu plochou láhev, teď už skoro prázdnou, vedle ní na stolek. Civěla dolů na koberec. Rádio příjemně vrnělo v rohu.

Kolem domu přejelo auto. Na okně bzučela moucha. Za hezky dlouhou chvíli vysunula ta ženská jeden ret přes druhý a začala něco brebtat do země, nesmyslné třesky plesky, z nichž jsem nijak nezmoudřel. Pak se zasmála, zvrátila hlavu naznak a z úst jí tekly sliny. Vztáhla pravou ruku po láhvi, a jak z ní vyprazdňovala poslední kapky, láhev jí drkotala o zuby. Když byla prázdná, žena ji zvedla, zatřepala jí a hodila ji po mně. Letěla kamsi do kouta, smekla se po koberci a zarazila se v rohu o zeď.

Žena na mne ještě jednou zašilhala, pak jí zapadly oči a začala chrápat.

Možná že to na mne jenom hrála, ale už mi to bylo jedno. Náhle jsem měl toho výstupu po krk, víc než po krk, mnohem, mnohem víc než po krk.

Sebral jsem klobouk z lenošky a šel ke dveřím, otevřel je a vyšel přes verandu ven. Rádio dosud vrnělo v rohu a žena stále ještě pochrupávala na židli. Rychle jsem na ni pohlédl, než jsem zavřel dveře, pak jsem je přibouchl, znovu je tiše otevřel a ještě jednou se na ni podíval.

Oči měla stále zavřené, ale pod víčky se něco lesklo. Sestoupil jsem ze schůdků a po rozpraskaném chodníčku na ulici.

Ve vedlejší domě byla v jednom okně poodhrnuta záclona a hubený zvědavý obličej se tiskl pátravě na sklo, obličej staré ženy s bílými vlasy a špičatým nosem.

Místní hudermanice na kontrole sousedů. Aspoň jeden takový exemplář se vyskytuje v každém domovním bloku. Zamával jsem na ni.

Záclona se zavřela.

Vrátil jsem se k vozu, vlezl dovnitř a jel zpátky k 77. policejnímu revíru a vyšplhal se do Nultyho mrňavého páchnoucího kutlochu v druhém poschodí.

Měl jsem dojem, že Nulty se za celou tu dobu ani nepohnul. Seděl pořád na židli s týmž otráveně trpělivým výrazem. Ale v popelníku bylo o dva doutníkové špačky víc a podlaha byla ještě hustěji poseta ohořelými zápalkami.

Sedl jsem si k prázdnému psacímu stolu a Nulty otočil fotografii, která ležela obličejem dolů na jeho stole, a podal mi ji. Byl to policejní snímek zepředu i z profilu a pod ním otisky prstů s popisem.

Muž na obrázku byl nepochybně Malloy, vyfotografovaný v silném světle, takže mu úplně zmizelo obočí a měl obličej holý jako žemli.

„Je to on.“ Dal jsem Nultymu snímek zpátky.

„Dostali jsme vo něm hlášku z oregonský státní věznice,“ řekl Nulty. „Všechno si vodseděl, až na to, co mu vodpustili za slušný chování. Začíná se to vrbit. Šlapeme mu na paty. Hoši z přepadovky mluvili s konduktérem na konečný sedmičky. Konduktér si vzpomněl, že vez jednoho habána, kterej vypadal zrovna jako von. Vystoupil na rohu Třetí a Alexandrijský. A teďkon se vloupá do některý ty velký barabizny, kde nikdo nebydlí. Takovejch je tam plno, sou to staromódní baráky, daleko vod středu města a těžko k pronajmutí.

Do jednoho vleze a máme ho v hrsti. A co vy ste podnikal?“

„Měl takový bláznivý klobouk a bílé golfové míčky na kabátě?“

Nulty se zamračil a zavrtěl rukama na kolenou. „Ne, modrej voblek. Nebo možná hnědej.“

„Víte jistě, že to nebyl sárong?“

„Cože? Aha, to měl bejt fór. Připomeňte mi, abych se zasmál, až budu mít volno.“

Řekl jsem: „Ten chlap, to nebyl Zubr. Ten by nejel tramvají. Měl peníze. Vzpomeňte si na ty jeho šaty. Nemohl nosit oblek z konfekce. Musel si ho dát ušít na míru.“

„Hele, přestaňte mi otravovat život,“ hartusil Nulty. „Co ste podnikal vy?“

„To, co jste měl dělat sám. Ta putyka u Florianů se jmenovala stejně, když to byl ještě bělošský pajzl. Mluvil jsem s jedním černým hoteliérem, který to okolí zná. Reklamní štít byl drahý, tak ho tam ti černí prostě nechali, když podnik převzali. Původní majitel se jmenoval Mike Florian. Už je pár let pod drnem, ale jeho vdova se ještě vyskytuje. Bydlí v čísle 1644 na West 54th Place. Jmenuje se Jessie Florianová. Není v telefonním seznamu, jenom v městském adresáři.“

„No, a co mám dělat -, dát si s ní rande?“ zeptal se Nulty.

„Udělal jsem to za vás. Vzal jsem s sebou půllitr bourbonské. Je to roztomilá dáma v nejlepších letech s obličejem jak kýbl splašků, a jestli si myla vlasy ode dne, kdy byl Coolidge podruhé zvolen presidentem, sním svou rezervní pneumatiku i s ráfkem.“

„Ty frky vynechte,“ řekl Nulty.

„Vyptával jsem se paní Florianové na Velmu. Snad si rače vzpomenout, pane Nulty, na rusovlásku jménem Velma, kterou Zubr Malloy hledal. Neunavuju vás příliš, pane Nulty?“

„Proč se tak cílíte?“

„Tomu byste nerozuměl. Paní Florianová pravila, že se na Velmu nepamatuje. Její byt je hrozně zpustlý, až na nové rádio, které mohlo stát sedmdesát nebo osmdesát dolarů.“

„Eště furt ste mi neprozradil, co je na tom tak senzačního, abych řičel blahem.“

„Paní Florianová -, pro mne pouze Jessie -, tvrdila, že její choť jí nezanechal nic než své šatstvo a hromádku fotek té party, která v

jeho lokále čas od času vystupovala. Počastoval jsem ji whiskou, a ona vám to je taková dívčina, která si nedá hlt ujít, ani kdyby vás musela nejdřív skolit, aby se dostala k flašce. Asi po třetím nebo čtvrtém frťanu se odebrala do své skromné ložnice, začala kolem sebe házet věcmi a vydolovala tu hromádku fotek ze dna nějakého starého kufru. Ale já na ni potajmu jukal a uviděl jsem, že jednu vytáhla a schovala ji. A tak jsem se tam po chvíli vplížil a vzal jsem si ji.“

Sáhl jsem do kapsy a položil dívku převlečenou za pierota na jeho stůl. Zvedl ji, civěl na ni a v koutcích rtů mu zacukalo.

„Fešanda,“ řekl. „Náramná fešanda. Bejvaly časy, kdy by mi takovej kousek přišel docela vhod. Ha, ha. Velma Valento, vida. Co se s touhle kůstkou stalo?“

„Paní Florianová tvrdí, že zemřela -, ale tím se sotva vysvětluje, proč tu fotku schovala.“

„To teda ne. A proč ji schovala?“

„Nechtěla mi to prozradit. Nakonec, když jsem jí řekl, že Zubr je na svobodě, zřejmě jsem se ji znelíbil. To se nezdá ani k uvěření, co?“

„Mluvte dál,“ řekl Nulty.

„To už je všechno. Pověděl jsem vám fakta a dal jsem vám doličný předmět. Jestli z toho nedokážete něco vykoumat, žádné moje výklady vám nemůžou pomoci.“

„Co můžu vykoumat? Tady ještě pořád de vo černošskou vraždu.“

Počkejte, až toho Zubra líznem. Sakra, vždyť tu holku neviděl vosum let, jestli ho nenavštívila v base.“

„Jak račte,“ řekl jsem. „Ale nezapomeňte, že ji hledá a že je to chlap, který na to půjde s fortem. Mimochodem, zašili ho, že vybílil banku. To znamená, že na něho byla vypsána odměna. Kdo ji dostal?“

„Nevím,“ řekl Nulty. „Možná že bych to moh zjistit. Proč?“

„Někdo ho prásknul. Snad ví kdo. To by byla další prácička, na které by si dal záležet.“ Vstal jsem. „Tak sbohem a zlomte vaz.“

„To mě necháte ve štychu?“

Šel jsem ke dveřím. „Musím jít domů a vykoupat se a vykloukat si a udělat si manikúru.“

„Hele, snad nejste nemocnej?“

„Jenom špinavý,“ řekl jsem. „Strašně, příšerně špinavý.“

„Tak nač ten spěch? Sedněte si na chvíli.“ Zhoupł se na židli dozadu a zahákl si palce za vestu, načež sice vypadal trochu víc jako policajt, ale ani o chlup příjemněji.

„Nemám naspěch,“ řekl jsem. „Vůbec ne. Ale nemohu nic víc dělat. Ta Velma je nejspíš mrtvá, jestli paní Florianová mluví pravdu -, a prozatím neznám žádný důvod, proč by v téhle věci měla lhát. A nic jiného mě nezajímalo.“

„Tak vida,“ řekl Nulty podezíravě -, čistě ze zvyku.

„A vy už máte Zubra Malloye beztak v hrsti, a to je to hlavní. Já si teď skočím dolů a budu se zase chvíli zajímat o to, jak si vydělat na živobytí.“

„Může se stát, že Zubra přece nechytíme,“ řekl Nulty. „Sem tam nám některej chlápek pláchne. I takovej velikej.“ Ted' mu i v očích svíto podezření, pokud tedy v nich vůbec byl nějaký výraz. „Kolik vám podstrčila?“

„Cože?“

„Kolik vám ta stará paní vrazila, abyste šel vod toho?“

„Abych šel od čeho?“

„No přece vod toho, vod čeho ted' uhejbáte, ať už je to co chce.“

Vytáhl palce z průramků, položil si je na vestu a šťouchal jedním do druhého. Usmíval se.

„No maucta,“ řekl jsem, vyšel z kanceláře a nechal ho tam sedět s otevřenými ústy.

Když jsem byl asi metr ode dveří, vrátil jsem se, znovu jsem je tiše otevřel a nahlédl dovnitř. Seděl stejně jako předtím a mačkal jeden palec na druhý. Ale už se neusmíval. Vypadal ustrašeně. Ústa měl stále ještě otevřená.

Nepohnul se, ani nevzhlédl. Nevěděl jsem, jestli mě slyšel, nebo ne. Zavřel jsem zase a šel jsem pryč.

Toho roku dali na kalendář Rembrandtovu vlastní podobiznu a byla dost rozmazaná, protože se jim přesně nekryly barevné desky.

Představovala ho, jak špinavým palcem drží popatlanou paletu, na hlavě baret, který taky zrovna nezářil čistotou. Druhou rukou zvedal štětec do vzduchu, jako kdyby se odhodlával zase jednou pro změnu pracovat, jestli někdo vysolí peníze na dřevo. Měl stárnoucí, povadlou tvář, znechucenou životem a odulou alkoholem. Byla v ní však vzdorná bodrost, která se mi líbila, a oči mu zářily jako kapky rosy.

Díval jsem se na něho přes svůj kancelářský psací stůl asi v půl páté, když zazvonil telefon a ozval se chladný arogantní hlas, na němž bylo znát, že má o sobě náramné mínění. Když jsem se ohlásil, pronesl táhle:

„Je tam Philip Marlowe, soukromý detektiv?“

„To si pište.“

„Jak? -, Aha, chcete říct ano. Byl jste mi doporučen jako člověk, na něhož se lze spolehnout, že dovede držet jazyk za zuby. Chtěl bych, abyste přišel ke mně dnes večer v sedm hodin. Pohovoříme si o něčem. Jmenuji se Lindsay Marriott a bydlím v Cabrillo Street 4212, Montemar Vista. Víte, kde to je?“

„Vím, kde je Montemar Vista, pane Marriotte.“

„Ano. A Cabrillo Street se dost těžko hledá. Ty zdejší ulice tvoří vzorec plný zajímavých, ale spleťtých křivek. Navrhuji vám, abyste vyšel po schodech, které vedou od kavárny se stolky na chodníku.

Když se dáte tamtudy, je Cabrillo třetí ulice, ke které přijdete, a můj dům je jediný v celém bloku. Tak v sedm?“

„Jakého druhu je ta práce, pane Marriotte?“

„Raději bych o tom nehovořil po telefonu.“

„Nemůžete mi aspoň něco naznačit? Montemar Vista je lán cesty odtud.“

„Rád uhradím vaše výlohy, jestli se nedohodneme. Máte nějaké výhrady, pokud jde o povahu té práce?“

„Nemám, není-li to nic protizákonného.“

Na hlase vyrostly rampouchy. „Kdyby tomu tak bylo, nebyl bych vás volal.“

Odchovanec Harvardu. Jak ladné použití podmiňovacího způsobu! Špička nohy mě svrběla, ale nemohl jsem přehlédnout, že mé bankovní konto soustavně skomírá na úbytě. Tak jsem si namazal hlas medem a řekl jsem: „Děkuji vám, že jste mě zavolal, pane Marriotte. Přijdu.“

Zavěsil a bylo to. Měl jsem dojem, že pan Rembrandt se docela nepatrně ušklíbá. Vytáhl jsem úřední láhev z hluboké zásuvky psacího stolu a trochu jsem si přihnul. V tu ránu se pan Rembrandt přestal křenit.

Klínek slunečního světla sklouzl po hraně stolu a spadl neslyšně na koberec. Venku na bulváru se měnila dopravní světla, vozy meziměstské dopravy rachotily kolem, psací stroj jednotvárně klepal v advokátní kanceláři na druhé straně zdi. Nacpal jsem si dýmku a právě jsem si ji zapaloval, když zase zazvonil telefon.

Tentokrát to byl Nulty. Mluvil, jako kdyby polkl horký brambor.

„Tak abyste věděl, mám dojem, že jsem to zvorál,“ řekl, když se ujistil, s kým mluví. „Něco jsem prošvih. Malloy šel navštívit starou Florianku.“

Sevřel jsem sluchátko, div jsem je nerozmáčkl. Horní ret mě pojednou trochu zastudil. „Mluvte dál. Já myslel, že jste mu v patách.“

„To byl nákej jinej chlápek. Malloy se ukázal docela jinde. Z Čtyřiapadesátý západní nás volala náká bába, která věčně vysedává u vokna na číhaný. Dva hoši prej navštívili paní Florianovou. Chasník číslo jedna zaparkoval na druhý straně ulice a bylo vidět, že si dává majzla. Dobře si to vokolo vobhlíd, než vešel dovnitř. Byl tam asi hodinu. Přibližně sto vosumdesát velkej, tmavý vlasy, prostředně silnej. Docela klíd'o vyšel zase ven.“

„A byl cítit whiskou,“ dodal jsem.

„Samo. To ste byl vy, že jo? No a číslo dvě byl Zubr. Chlap v bláznivejch šatech, velikej jak stodola. Taky přijel vozem, ale ta babka nezná číslo, nemohla ho na tu dálku přechíst. Přišel tam asi za hodinu po vás, říká vona. Vlít dovnitř jak s keserem a zdržel se jenom asi pět minut. Zrovna než zase vlezl do auta, vytáh velikou bouchačku a vyprázdnil komoru. Aspoň myslím, že to bylo to, co ho ta stará paní viděla dělat. Proto nás volala. Ale žádnou střelbu uvnitř domu neslyšela.“

„To muselo být zklamání,“ řekl jsem.

„Aha. Zase fórek. Připomeňte mi, abych se zasmál, až si vemu volno. Jenže ta babka taky něco propásla. Hoši vod přepadovky se tam hrnou, nikdo jim nevotevře, tak vlezou dovnitř, protože hlavní dveře nebyly zamčený. Žádná mrtvola na podlaze neleží. Nikdo není doma. Florianovic panička se zdejchla. Tak zajdou vedle do baráku a řeknou to tý bábě, a ta je celá divá vztekem, že neviděla Florianku vodcházet. Tak voni podaj hlášení a dou po svým. Asi tak za hodinu nebo půldruhý stará paní telefonuje znova a říká, že paní Florianová se vrátila domů. Ten hovor zapojej na mě a já se jí ptám, co je na tom tak důležitýho, a vona praští telefonem.“

Nulty se odmlčel, aby nabral dechu a vyčkal mých připomínek.

Žádné jsem neměl. Za okamžik zase zavrčel:

„Tak co vy na to?“

„Nic zvláštního. Dalo se ovšem čekat, že tam Zubr zaskočí. Jistě znal paní Florianovou docela dobře. Pochopitelně se tam nebude zdržovat kdovíjak dlouho. Měl strach, že by se zákon mohl o paní Florianovou zajímat.“

„Tak si myslím,“ řekl Nulty rozvážně, „jestli bych tam neměl zajít na kus řeči -, leda jako vytáhnout z ní, kde byla.“

„Znameníť nápad,“ řekl jsem. „Jen jestli seženete někoho, kdo vás zvedne ze židle.“

„Co? Aha, další fórek. Ale teď už na tom stejně moc nesejde.

Myslím, že se nebudu namáhat.“

„A vida,“ řekl jsem. „Tak ven s tím, ať už je to cokoli.“

Zachechtal se. „Máme Malloye jak na dlani. Tentokrát sme ho dovopravdy doběhli. Vystopovali sme ho v Girardu jak si to štípe na sever v najatým fáru. Tankoval tam, a ten kluk u benzínový pumpy ho poznal podle popisu, kterej sme chvíli předtím vysílali. Řek, že všechno sedělo nafous, jenomže se Malloy převlík do tmavýho vobleku. Zalarmovali jsme okresní a státní četnictvo. Jestli pojede na sever, čapneme ho na hranici u Ventury, a jestli uhne na silnici do Ridge, musí se zastavit v Castaicu na kontrolu dokladů. Jestli nezastaví, zatelefonujou dopředu a zablokujou silnici. Musíme bejt vopatrný, aby nám nevodprásk ňákýho poldu. To se vám zamlouvá, ne?“

„Zamlouvá se mi to náramně,“ řekl jsem. „Jen jestli je to doopravdy Malloy a jestli udělá přesně to, co od něho očekáváte.“

Nulty si pečlivě odkašlal. „No jo. A co vy v tý věci děláte -, jestli teda vůbec něco?“

„Nic. Proč bych v tom měl něco dělat?“

„S tou Florianovic paničkou ste to zaválel senzačně. Možná že má eště něco v pácu.“

„K tomu, abyste to zjistil, nepotřebujete nic víc než plnou flašku,“ řekl jsem.

„Vohromně ste to s ní sfouknul. Možná že byste u ní měl ztratit ještě nákou chvíli.“

„Myslel jsem, že tohle je věc policie.“

„To se ví, že je. Jenže to s tou dívčinou byl váš nápad.“

„Ale to zřejmě sklaplo -, ledaže by Florianka lhala.“

„Dámy lžou pořád - jen aby nevyšly z cviku,“ prohlásil Nulty trpce. „A vy stejně nemáte do čeho píchnout, že ne?“

„Teď zrovna mám jednu fušku. Nachomýtl se mi až po našem setkání. Je to práce, za kterou dostanu zapláceno. Líběji odpustit.“

„Tak přece mě necháte ve štychu?“

„Takhle si to nesmíte vykládat. Já musím taky něco dělat, abych se uživil.“

„No dobře, chlapče, když se na to koukáte takhle, je dobře.“

„Já se na to vůbec nijak nekoukám,“ zaječel jsem bezmála. „Já prostě nemám čas zaskakovat v jednom kuse za vás ani za žádného jiného fízla.“

„Že se vám chce dělat takovej binec,“ řekl Nulty a zavěsil.

Držel jsem oněmělé sluchátko a řval do něho: „Sedmnáct set padesát poldů se v tomhle městě fláká, a já abych si místo nich nohy uběhal!“

Hodil jsem sluchátko do vidlice a dopřál si další hlt z úřední láhve.

Za chvíli jsem sešel do haly a koupil si večerník. Nulty měl aspoň v jedné věci pravdu. Vražda Montgomeryho se dosud nedostala ani mezi inzeráty.

Odešel jsem z kanceláře dřív, abych se mohl ještě navečeřet.

Přijel jsem na Montemar Vista, právě když se začínalo šerit, ale na vodě dosud hrály lehké pablesky a příboj se čeřil daleko od břehu dlouhými, plynulými křivkami. Jako letka bombardérů se vznášelo hejno pelikánů přesně za zpěněným okrajem vln. Osamělá jachta mířila k přístavu u Bay City. Nesmírná pustota Tichého oceánu v pozadí se zbarvovala purpurovou šedí.

Celá Montemar Vista pozůstávala z několika desítek domů nejrůznějších velikostí a tvarů, které se zuby nehty držely výběžku hory a vypadaly, jako kdyby je pořádné kýchnutí mohlo smést na pláž mezi plechovky od konzerv.

Nad pláží se silnice stáčela pod široký betonový oblouk, což byl ve skutečnosti most pro pěší. Rovně jako podle pravítka vybíhalo od vnitřního konce mostu po úbočí hory betonové schodiště opatřené po jedné straně tlustým pozinkovaným zábradlím. Za obloukem byla kavárna, o níž můj klient mluvil, uvnitř osvětlená a útulná, ale venku na chodníku, kde byly pod pruhovanou plachtou rozestavěny kachlíkové stolky s železnými nohama, neseděl nikdo, až na jedinou tmavovlasou ženu v kalhotách, která kouřila a unyle zírala na moře, láhev piva na stolku před sebou. Její foxteriér právě používal železné židle namísto kandelábru. Roztržitě ho peskovala, zrovna když jsem projížděl kolem a poctil kavárnu tím, že jsem nechal vůz na jejím parkovišti.

Prošel jsem pod obloukem zpátky a začal stoupat po schodech.

Pro někoho, kdo se rád plazí s duší na jazyku, to byla příjemná procházka. Až ke Cabrillo Street vedlo dvě stě osmdesát schodů. Vítr na ně navál plno písku a zábradlí bylo studené a mokré jako ropuší břicho.

Když jsem se vyšplhal až nahoru, odlesky z vodní hladiny už zmizely a racek se zlomenou chromou nohou se prodíral proti větru vanoucímu od moře. Sedl jsem si na nejvyšší schod, vlhký a studený, vysypal jsem si písek z bot a čekal, až mi tep klesne jen na nějakých pár stovek úderů za minutu. Když už jsem dýchal víceméně normálně, otřepal jsem se, abych si odlepil košili ze zad, a zamířil k osvětlenému domu, jedinému na dostřel huby od schodů.

Byl to pěkný domeček se spirálovitým, solí potřísněným schodištěm, vedoucím k hlavnímu vchodu, a s napodobenou kočárovou lucernou na zápraží. Garáž byla po straně dole. Dveřní roleta garáže byla vytažená a svinutá a světlo lucerny dopadalo šikmo na černé auto, obrovské jak bitevní loď, ozdobené chromovanými lištami, kojotím ocasem, přivázaným k sošce okřídlené bohyně vítězství na kapotě, a vyrytým monogramem na místě továrního znaku. Mělo řízení na pravé straně a vypadalo dražší než celý dům.

Vystoupil jsem po spirálovitém schodišti, a když jsem nenašel zvonek, použil jsem klepadla ve tvaru tygří hlavy. Jeho ťukání pohltila podvečerní mlha. Neslyšel jsem v domě žádné kroky. Vlhká košile mě studila na zádech jako kus ledu. Dveře se tiše otevřely a uviděl jsem vysokého plavovlasého muže v bílém flanelovém obleku s fialovou hedvábnou šálou kolem krku.

V knoflíkové dírci bílého saka měl zastrčenou chru a vedle ní vypadaly jeho světle modré oči jako vybledlé. Pod volně uvázanou fialovou šálou nebylo vidět žádnou vázanku, jen široký hebký snědý krk, připomínající hrdlo nějaké silné ženy. Rysy obličeje měl trochu odulé, ale pohledné; byl o dva centimetry vyšší než já, což obnáší metr čtyřiaosmdesát. Plavé vlasy se mu, ať už od přírody nebo uměle, skládaly do tří přesně vykroužených světlých vln, které mi připomněly schody, a tudíž mě nijak nenadchly. Ale asi by mě nenadchly v žádném případě. Co se všeho ostatního

týče, vypadal krátce a dobře jako hošan, který si oblékne bílý flanelový oblek s fialovou šálou kolem krku a s chrpou v knoflíkové dírce.

Lehce si odkašlal a podíval se mi přes rameno na čeřící se moře.

Chladný arogantní hlas řekl: „Prosím?“

„Je sedm hodin,“ řekl jsem. „Na puntík.“

„Ach ano, okamžik, vy se jmenujete -“ odmlčel se a stáhl obočí, aby bylo vidět, jak pracně se rozpomíná. Působilo to asi tak přesvědčivě jako rodokmen zparchantělého pudla. Dal jsem mu minutu, aby se vydováděl, a pak jsem řekl:

„Philip Marlowe. Přesně tak jako odpoledne.“

Šlehl po mně nevraživě očima, jako kdyby soudil, že na této skutečnosti není něco v pořádku. Konečně ustoupil dozadu a řekl chladně:

„Ach ano, tak je to. Pojd'te dál, Marlowe. Můj sluha má dnes večer volno.“

Otevřel dveře dokořán špičkou prstu, jako by se vlastnoručním otvíráním dveří tak trochu špinil.

Prošel jsem kolem něho a ucítil jsem voňavku. Zavřel dveře. Stáli jsme na nízkém ochozu s kovovým zábradlím, který ze tří stran lemoval velký ateliérový obývací pokoj. Ve čtvrté zdi pokoje byl ohromný krb a dvoje dveře. V krbu praskal oheň. Ochoz byl obstaven policemi na knihy a vyzdoben lesklými, jakoby kovovými plastikami na podstavcích.

Sešli jsme po třech schodech do hlavní části obývacího pokoje.

Koberec mě šimral skoro až na kotnících. Bylo tam koncertní křídlo se sklopenou deskou. V jednom jeho rohu na kousku broskvově zbarveného sametu stála vysoká stříbrná váza a v té váze jediná žlutá růže. Byla tam spousta pěkného jemného nábytku, množství polštářovaných sedaček, některé pošité zlatými štrápci, jiné jen tak holé.

Náramně pěkný pokoj, ale chtělo to, aby se tam člověk choval slušně. V stinném koutě stál damaškem potažený široký divan jako lože na divadle. Byl to takový pokoj, kde lidé vysedávají s nohama složenýma v klíně a cucají absint skrz kostky cukru a rozprávějí vysokými afektovanými hlasy a někdy jenom kvičí. Byl to pokoj, kde se mohlo dělat všechno možné, jenom ne pracovat.

Pan Lindsay Marriott se naaranžoval do prohnuté bočnice velikého klavíru, naklonil se, aby přičichl k žluté růži, pak otevřel francouzskou smaltovanou kazetu a zapálil si dlouhou hnědou cigaretu se zlatým náustkem. Usedl jsem na růžovou židli a doufal, že na ní nezanechám žádnou šmouhu. Zapálil jsem si camelku, vypustil kouř nosem a zadíval se na kus černého lesklého kovu, připevněný na podstavci. Byl zpracován do hluboké hladké křivky s mělkým záhybem uvnitř a se dvěma výčnělky na výduť. Cívil jsem na to. Marriott si všiml, jak zírám.

„Zajímavý kousek,“ prohodil ledabyle. „Sehnal jsem to právě včera.“

„Je to Přízrak úsvitu od Asty Dialové.“

„Myslel jsem, že to je Dvě bradavice na zadku od Klopsteina,“ řekl jsem.

Pan Marriott se zatvářil, jako kdyby právě polkl vosu. Pracně uhladil své rysy.

„Máte poněkud zvláštní smysl pro humor,“ řekl.

„Ani ne tak zvláštní,“ řekl jsem, „jako spíš neznající zábran.“

„Ano,“ řekl nadmíru chladně. „Ano, ovšem. Nepochybně... Tedy důvod, proč jsem si přál se s vámi setkat, je vlastně celkem malicherný. Nestálo vsutku ani za to, abyste sem kvůli tomu jezdil. Mám se dnes v noci sejít se dvěma muži a zaplatit jim nějaké peníze. Napadlo mě, že bych si měl vzít někoho s sebou. Nosíte u sebe zbraň?“

„Někdy ano,“ řekl jsem. Díval jsem se na důlek v jeho široké masité bradě. Cvrknout tam skleněnou kuličku, tak se vám v něm ztratí.

„Nechci, abyste ji měl s sebou. Vůbec nic takového. Tohle je čistě obchodní transakce.“

„Jen moc málokdy se mi stane, že někoho zastřelím,“ řekl jsem.

„Je to vydírání?“

Zamračil se. „Ovšem že ne. Nemám ve zvyku poskytovat lidem důvod k vydírání.“

„To se stává i těm nejlepším lidem. Dalo by se říct, že hlavně těm nejlepším lidem.“

Zamával cigaretou. Jeho akvamarínové oči měly poněkud ustaraný výraz, ale rty se usmívaly. Tím úsměvem, který se tak dobře hodí k hedvábné oprátce.

Vyfoukl ještě trochu kouře a zvrátil hlavu naznak. Tento pohyb ještě zdůraznil jemné a pevné obrysy jeho hrdla. Pomalu sklopil oči a prohlížel si mě.

„Sejdu se s těmi lidmi -, pravděpodobně -, na hodně opuštěném místě. Ještě nevím kde. Čekám na telefonický vzkaz, jímž se dovím podrobnosti. Musím být připraven, abych se mohl okamžitě vydat na cestu. Nebude to daleko odsud. To bylo domluveno.“

„Vyjednáváte o té věci už delší dobu?“

„Tři nebo čtyři dny, po pravdě řečeno.“

„To jste ale otázku svého doprovodu hodně dlouho odkládal.“

Zamyslel se nad tím. Odklepl trochu tmavého popela z cigarety.

„Máte pravdu. Nemohl jsem se k tomu odhodlat. Udělal bych líp, kdybych šel sám, ačkoli nebylo nic řečeno v tom smyslu, že nesmím mít nikoho s sebou. Naproti tomu nejsem žádný hrdina.“

„Oni vás ovšem znají od vidění?“

„Já -, tohle nevím jistě. Budu mít u sebe velkou sumu peněz a nejsou to mé peníze. Dělán to pro svou přítelkyni. Necítím se samozřejmě oprávněn dát je z ruky.“

Zamáčkl jsem cigaretu, opřel jsem se pohodlně do růžové židle a začal točit palci. „Kolik peněz -, a zač?“

„No, poslouvejte -“ teď už se usmíval docela mile, ale mně se to pořád nelíbilo. „Tohle vám vykládat nemohu.“

„Tak vy jen chcete, abych šel s vámi a držel vám klobouk?“

Znovu cukl rukou a špetka popela mu spadla na bílou manžetu.

Setřásl jej a zahleděl se dolů na místo, kam popel spadl.

„Vaše chování se mi bohužel vůbec nezamlouvá,“ řekl, jak nejostřeji dovedl.

„Už jsem na ně slyšel různé stížnosti,“ řekl jsem. „Ale nechce se to zlepšit. Podívejme se teď na tuhle prácičku trochu blíže. Chcete osobní stráž, ale nesmí mít zbraň. Chcete pomocníka, ale nesmí vědět, co bude mít za práci. Chcete, aby riskoval a nevěděl proč a zač, ani co vlastně riskuje. Co za to všechno nabízíte?“

„Ještě jsem o této otázce neuvažoval.“ Na lícních kostech mu naskočily šedočervené skvrny.

„Myslíte, že je ve vašich silách uvážit tuto otázku teď?“

Půvabně se naklonil kupředu a vycenil zuby v úsměvu. „Jak by se vám líbilo, kdybych vám dal přes hubu?“

Ušklíbl jsem se, vstal jsem a nasadil si klobouk. Zamířil jsem po koberci ke dveřím, ale příliš jsem nespěchal.

Za mými zády štěkl jeho hlas: „Nabízím vám sto dolarů za několik hodin vašeho času. Jestli je to málo, řekněte mi to. Neriskujete nic. Má přítelkyně byla přepadena a byly jí ukradeny nějaké šperky -, a já je teď mám odkoupit zpátky. Sedněte si a nebuďte tak háklivý.“

Šel jsem zpátky k růžové židli a znovu jsem se posadil.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Poslechněme si, jak to bylo.“

Civěli jsme jeden na druhého plných deset vteřin. „Slyšel jste někdy o nefritu Fej Cuej?“ zeptal se pomalu a zapálil si další z těch svých cigaret.

„Ne.“

„Je to jediná opravdu cenná odrůda. Ostatní druhy mají jistou cenu jako materiál, ale jejich hlavní hodnota spočívá v zpracování.“

Fej Cuej je cenný sám o sobě. Všechna známá naleziště byla vyčerpána už před několika sty lety. Moje přítelkyně má náhrdelník ze šedesáti kamenů, každý asi po šesti karátech, všechny bohatě vyřezávané. Má cenu osmdesát nebo devadesát tisíc dolarů. Čínská vláda má jeden o něco málo větší a ten je oceněn na sto pětadvacet tisíc.

Má přítelkyně byla večer před několika dny přepadena a náhrdelník jí byl ukraden. Byl jsem při tom, ale nemohl jsem nic dělat. Vezl jsem svou přítelkyni na večírek a potom do Trocadera a odtamtud jsem ji odvážel domů. Nějaký vůz se nám otřel o levý přední blatník a řidič zastavil, jak jsem se domníval proto, aby se omluvil. Ale namísto toho jsme zažili neobyčejně rychlé a obrátané přepadení.

Zúčastnili se ho asi tři nebo čtyři muži, viděl jsem vlastně pouze dva, ale jsem si jist, že třetí zůstal ve voze za volantem, a mám dojem, že jsem zadním okénkem zahlédl ještě jednoho. Má přítelkyně měla na krku ten nefritový náhrdelník. Vzali jí ho a mimoto ještě dva prsteny a náramek. Ten muž, který byl zřejmě vůdcem, si všechno prohlédl zdánlivě docela beze spěchu ve světle malé baterky. Pak nám jeden z těch prstenů vrátil a řekl, že podle toho můžeme poznat, s kým máme tu čest, a že máme čekat, až nám zatelefonuje, a zatím nic nehlásit ani na policii, ani v pojišťovně. Tak jsme je poslechli. Takovýchhle případů se ovšem děje spousta. Buď si necháte tu celou věc pro sebe a zaplatíte výkupné, anebo své šperky víckrát neuvidíte. Jsou-li pojištěny na

plnou cenu, je vám to celkem jedno, ale jsou-li to vzácné kusy, raději zaplatíte výkupné.“

Přikývl jsem. „A ten nefritový náhrdelník je něco, oč se nezavadí každý den.“

Se zasněným výrazem pohladil prstem vyleštěnou desku klavíru, jako kdyby mu lahodilo dotýkat se hladkých věcí.

„Zcela správně. Je nenahraditelný. Neměla jej vůbec nosit ven -, nikdy. Je to lehkovážná žena. Ty ostatní věci byly sice pěkné, ale nic zvláštního.“

„Aha. A kolik zaplatíte?“

„Osm tisíc dolarů. Je to za půl darma. Ale právě tak, jako si má přítelkyně nemůže tu ztrátu nikdy nahradit, mají zase zloději tu potíž, že se takového šperku nijak lehce nezbaví. Pravděpodobně jej zná v klenotnické branži kdekdo po celé zemi.“

„A. co ta vaše přítelkyně? Má taky nějaké jméno?“

„Raději bych se o něm nezmiňoval.“

„Co tedy bylo domluveno?“

Díval se na mne svýma bledýma očima. Měl jsem dojem, že se trochu bojí, ale neznal jsem ho dost dobře. Možná že měl jen kocovinu. Ruka, která držela cigaretu, nedokázala zůstat v klidu.

„Vyjednávali jsme po telefonu několik dní -, zprostředkoval jsem to. Všechno je domluveno, kromě času a místa schůzky. Má to být někdy dnes v noci. Co nejdříve mě někdo zavolá a řekne mi to. Nebude to daleko odtud, jak říkají, a musím být připraven, abych mohl ihned odejít. Myslím, že je to proto, abych neměl možnost nastražit jim nějakou léčku. Totiž spojit se s policií.“

„Aha. Jsou peníze označené? Předpokládám, že jde o hotové peníze?“

„Ovšem že jsou to hotové peníze. Dvacetidolarové bankovky. Proč by měly být označeny?“

„Značky se mohou udělat tak, že se dají přechíst jen v černém světle. A proč? -, Jedině proto, že policajti chtějí rozbít tyhle tlupy

a jsou rádi, když jim při tom někdo pomůže. Některá ta bankovka by se mohla najít u chlápka, který byl už trestán.“

Zamyšleně svraštil čelo. „Nevím bohužel, co to je černé světlo.“

„Ultrafialové. Způsobuje, že některé metalické inkousty ve tmě světélkují. Mohl bych vám to dát udělat.“

„Obávám se, že na to už není čas,“ řekl stroze.

„To je jedna z věcí, které mě znepokojují.“

„Proč?“

„Jak to, že jste mě zavolaal až dnes odpoledne. Proč jste si vybral zrovna mne. Kdo vám o mně pověděl?“

Zasmál se. Jeho smích zněl jako smích chlapce, ale už ne příliš mladého. „Inu, musím se přiznat, že jsem si vaše jméno vlastně vybral nazdařbůh z telefonního seznamu. Abyste mi rozuměl, neměl jsem v úmyslu brát někoho s sebou. Až teprve dnes odpoledne jsem si řekl, proč vlastně ne?“

Zapálil jsem si další zežmoulanou cigaretu a pozoroval jeho krční svaly. „Jaký máte plán?“

Rozhodil ruce. „Prostě jít tam, kam mi řeknou, dát jim balíček peněz a dostat nazpátek ten nefritový náhrdelník.“

„Aha.“

„Tohle slovo máte zřejmě velice rád.“

„Které slovo?“

„Aha.“

„Kde budu já? Vzadu ve voze?“

„Myslím, že ano. Je to veliký vůz. Můžete se vzadu docela snadno schovat.“

„Poslouchejte,“ řekl jsem zvolna. „Máte v úmyslu jet na místo, které vám bude někdy dnes večer telefonicky označeno, a já mám být schován ve voze. Budete mít u sebe osm táců v hotovosti, a za ty hodláte odkoupit zpátky nefritový náhrdelník, který má deseti -, nebo dvanáctinásobnou cenu. S největší pravděpodobností

dostanete balíček, který nebudete smět otevřít -, jestli vůbec něco dostanete. Ale zrovna tak se může stát, že prostě shrábnou vaše peníze, přepočítají je někde docela jinde, a budou-li to obzvláštní grandí, pošlou vám ten náhrdelník poštou. Nic jim nemůže zabránit, aby vás nepřevezli.

Ani já nemohu udělat nic, abych jim v tom zabránil. Jsou to lupiči.

Ostří hoši. Mohli by vás i praštit přes hlavu -, ne moc, ale dost, aby vás uzemnilo na tak dlouho, než zmizí.“

„Abych pravdu řekl, trochu se něčeho podobného obávám,“ řekl tiše a oči mu zamžikaly. „Myslím, že je to důvod, proč jsem chtěl mít někoho s sebou.“

„Posvítili si na vás při tom přepadení?“

Zavrtěl hlavou, že ne.

„To nic neznamená. Od té doby měli spoustu možností si vás očíhnout. A pravděpodobně už beztak o vás všechno věděli předem. Tyhle fušky jsou přesně připraveny. Tak přesně, jako když zubař připravuje zub pro zlatou inlay. Chodíte s tou dámou do společnosti často?“

„Inu -, nijak zřídka,“ řekl prkenně.

„Je vdaná?“

„Podívejte,“ odsekl, „co kdybychom tu dámu z toho vůbec vynechali?“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Ale čím víc vím, tím méně vylomenin udělám. Měl bych tuhle práci odmítnout, Marriotte. Opravdu. Jestli to ti hoši hodlají zahrát na rovinu, nepotřebujete mě. Jestli ne, nemohu stejně nic dělat.“

„Chci jen, abyste šel se mnou,“ řekl spěšně.

Pokrčil jsem rameny a rozhodil dlaně. „Jak chcete -, ale já budu řídit vůz a budu mít peníze u sebe -, a vy se schováte vzadu. Jsme skoro stejně velcí. Budou-li se na něco vyptávat, prostě jim řekneme pravdu. Tím nic neztratíme.“

„Ne.“ Hryzl si rty.

„Dostanu sto dolarů za nic. Jestli někoho klepnou, měl bych to být já.“

Zamračil se a zavrtěl hlavou, ale pak po dosti dlouhé chvíli rozjasnil tvář a usmál se.

„Výborně,“ řekl pomalu. „Myslím, že na tom ani moc nezáleží.“

Budeme spolu. Dal byste si kapku brandy?“

„Beze všeho. A mohl byste mi přinést tu mou stovku. Co je doma, je doma.“

Odšustil jako tanečník, ale od pasu nahoru se jeho tělo skoro ani nepohnulo. Právě když byl na odchodu, zazvonil telefon. Stál v malém výklenku, který vybíhal z obývacího pokoje do ochozu. Ale nebyl to rozhovor, na který jsme čekali. Na to zněl Marriottův hlas příliš láskyplně.

Za chvílku přitančil zpátky s lahví pětihvězdičkového martellu a s pěti krásnými tuhými dvacetidolarovými bankovkami. Takže se dalo říct, že se večer vydařil -, aspoň prozatím.

Dům byl neobyčejně tichý. Jen zdaleka sem doléhal jakýsi zvuk, a mohl to být příboj, nebo svištění vozů po dálnici, anebo vítr v piniích. Bylo to ovšem moře, burácející hluboko pod námi. Seděl jsem tam a naslouchal mu a hlavou mi táhly dlouhé, důkladné úvahy.

Telefon zazvonil během půldruhé hodiny čtyřikrát. Ten očekávaný hovor přišel osm minut po desáté. Marriott hovořil stručně, velmi tichým hlasem, zcela nehlučně zavěsil sluchátko a potom i nějak zvlášť tiše vstal. V obličeji vypadal ztrhaně. Teď byl převlečen do tmavých šatů. Mlčky se vrátil do pokoje a nalil si vydatný hlt do koňakové sklenky. Podržel ji na okamžik proti světlu, křivě, nešťastně se usmál, rychlým pohybem zakroužil koňakem ve sklenici a zvrátil hlavu nazad, aby si jej nalil do hrdla.

„Tak -, hotovo, jedeme, Marlowe. Připraven?“

„Jako už celý večer. Kam se šinem?“

„Na místo, které se jmenuje Purissima Canyon.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel.“

„Přinesu mapu.“ Přinesl ji a hbitě ji rozložil, a když se nad ní sklonil, světlo se zatřpytilo na jeho mosazně žlutých vlasech. Pak ukázal prstem na mapu. Byl to jeden z mnoha kaňonů vybíhajících z předhůří směrem od bulváru, který severně od Bay City odbočuje z pobřežní dálnice do města. Měl jsem matnou představu, kde to asi může být, ale nic víc. Zdálo se, že to je na konci ulice, která se jmenuje Camino de la Costa.

„Nebude to víc než dvanáct minut odtud,“ řekl Marriott rychle.

„Radši abychom sebou švihli. Máme na to všeho všudy jen dvacet minut.“

Podal mi světlý plášť, který ze mne udělal znamenitý terč. Padl mi bezvadně. Klobouk jsem měl svůj. V podpaží jsem měl revolver, ale o tom jsem se Marriottovi nezmínil.

Když jsem si oblékal kabát, Marriott ustavičně hovořil lehkým nervózním tónem a pohazoval si tlustou obálkou z konopného papíru, ve které bylo těch osm táců.

„Říkají, že na vnitřním konci Purissima Canyonu je jakýsi plochý skalní výstupek. Ten je oddělen od silnice bílým plotem ze čtyřcoulových latěk, ale je možné kolem něho jakžtakž projet. Polní cesta se tam stáčí dolů do malé úžlabiny a v té máme čekat bez světla. V okolí nejsou žádné domy.“

„My tam máme čekat?“

„No,“ chtěl jsem říct, „já -, teoreticky.“

„A tak.“

Podal mi konopnou obálku a já ji otevřel a podíval se, co je uvnitř.

Byly tam opravdu peníze, tlustý svazek bankovek. Nepočítal jsem je.

Natáhl jsem přes ně zase gumovou pásku a vecpal jsem si balíček do vnitřní kapsy kabátu. Div že mi nezlomil žebro.

Šli jsme ke dveřím a Marriott zhasil všechna světla. Obezřele otevřel hlavní dveře a nahlédl do mlhy. Vyšli jsme ven a sestoupili po solí potřísněném spirálovém schodišti dolů na úroveň ulice, kde stála garáž.

Bylo trochu mlhavo, jak v těchhle končinách v noci vždycky bývá.

Musel jsem na chvíli zapnout stírače.

Ohromný zahraniční vůz jel sám, ale já jsem přesto držel volant, jen tak pro formu.

Dvě minuty jsme kličkovali sem a tam po úbočí kopce a pak jsme se vynořili právě u té kavárny se stolky na chodníku. Teď

jsem pochopil, proč mi Marriott radil, abych radši vyšel pěšky po schodech.

Mohl jsem jezdit těmi točitými, klikatými ulicemi celé hodiny, a přesto trčet pořád na témž místě jako žížala v rybářově plechovce.

Na dálnici se spojovaly reflektory vozů proudících oběma směry v téměř nepřerušovaný pruh světla. Veliké nákladňáky uháněly s rachotem k severu, celé ověncené zelenými a žlutými výstražnými světly.

Po třech minutách jízdy jsme zabočili kolem veliké benzínové pumpy do vnitrozemí a rozjeli se točitou silnicí po úpatí kopců. Nastalo ticho. Byla tam jen samota a pach chaluh a vůně divoké šalvěje z hor. Tu a tam viselo ve tmě žluté okno, docela osamělé jako poslední pomeranč. Auta nás mījela, rozstříkla po dláždění studené bílé světlo a pak zase odfrčela do tmy. Chomáče mlhy honily hvězdy po obloze.

Marriott se naklonil z temného zadního sedadla kupředu a řekl:

„Ta světla tamhle napravo, to je plážový klub Belvedere. Další kaňon se jmenuje Las Pulgas a hned za ním je Purissima. Na vrcholu druhého stoupání odbočíme napravo.“ Jeho hlas byl ztlumený a napjatý.

Zabručel jsem a pokračoval v jízdě. „Nevystrkujte hlavu,“ řekl jsem přes rameno. „Je možné, že nás pozorují celou cestu. Tenhle vůz bije do očí jako psí dečky u táboráku. Třeba se těm chlapcům nelíbí, že se vyskytujete ve dvou osobách.“

Sjeli jsme do prohlubně na vnitřním konci kaňonu a pak zase nahoru na vršek a po malé chvíli zase dolů a znovu nahoru. Tu mi řekl do ucha Marriottův napjatý hlas:

„Příští ulice vpravo. Ten dům s čtverhrannou vížkou. Tam zabočte.“

„Vy jste jim nepomáhal vybrat tohle místo, že ne?“

„To sotva,“ řekl a chmurně se zasmál. „Jenom náhodou tyhle kaňony dost dobře znám.“

Zabočil jsem s vozem doprava kolem velikého rohového domu s čtverhrannou bílou vížkou, pokrytou kulatými taškami. Reflektory na okamžik osvětlily uliční tabuli s nápisem Camino de la Costa.

Klouzali jsme po široké třídě lemované nedostavěnými elektrickými kandelábry a zaplevelenými chodníky. Sen nějakého stavebního podnikatele se zde zvrhl v kocovinu. Cvrčci nepřestali cvrčet a bučivé žáby nerušeně hýkaly ve tmě za zarostlými chodníky. Tak tiše jel Marriottův vůz.

Byl tam jeden dům na jeden uliční blok, pak jeden dům na dva bloky a potom tam už nebyly vůbec žádné domy. Sem tam nějaké okno bylo ještě matně osvětleno, ale jinak zdejší lidé zřejmě chodili spát se slepicemi. Pak dlážděná ulice rázem skončila a přešla v polní cestu, udusanou tak tvrdě jako beton v suchém počasí. Polní cesta se zúžila a pozvolna klesala z kopce mezi stěnami z křoví. Světla klubu Belvedere visela ve vzduchu po pravé straně a daleko vpředu bylo vidět záblesky zčeřené vody. Štiplavá vůně šalvěje prolнула nocí.

Pak vystoupila z šera napříč cesty bíle natřená ohrada a Marriott zase promluvil u mého ramene.

„Myslím, že kolem ní neprojedete,“ řekl. „Nezdá se, že by tam bylo dost místa.“

Vypnul jsem nehlučný motor, ztlumil jsem světla, zůstal sedět a poslouchal. Nic se neozývalo. Zhasil jsem světla úplně a vylezl z vozu. Cvrčci přestali cvrkat. Chvilku bylo tak naprosté ticho, že jsem slyšel svištět pneumatiky na dálnici míli vzdálené. Potom se zase cvrčci jeden po druhém rozezpívali, až jich byla plná noc.

„Sed'te, ani se nehýbejte. Půjdu tam dolů a omrknu si to,“ šeptal jsem do vozu.

Nahmátl jsem revolver pod kabátem a popošel kupředu. Mezi křovím a koncem bílé ohrady bylo víc místa, než se při pohledu z vozu zdálo. Kdosi křoví oseká, a v hlíně byly stopy po pneumatikách.

Nejspíš nějaká mládež, která se tam jezdila za teplých nocí muchlat.

Přešel jsem kolem ohrady. Cesta se svažovala a zatáčela. Dole nebylo nic než tma a nejasný hukot vzdáleného moře. A světla vozů na dálnici. Šel jsem ještě dál. Cesta končila v mělké úžlabině, kolem dokola obklopené křovím. Nikdo tam nebyl. Nezdálo se, že by tam vedla jiná cesta než ta, kterou jsem sešel. Stál jsem tam v tom tichu a naslouchal.

Minuta za minutou pomalu mýjela, ale já stále čekal na nějaký nový zvuk. Žádný se neozval. Vypadalo to, že mám tu úžlabinu celou sám pro sebe.

Pohlédl jsem k osvětlenému plážovému klubu. Z jeho nejvyšších oken by měl člověk vyzbrojený dobrým světelným dalekohledem celé tohle místo jako na dlani. Mohl by vidět vůz přijíždět i odjíždět, viděl by, kdo z něho vystupuje, zda to je skupina lidí nebo jednotlivá postava. Kdo sedí v temném pokoji s dobrým světelným dalekohledem, dokáže rozeznat víc podrobností, než byste pokládali za možné.

Obrátil jsem se zpátky ke kopci. Z podrostu zavřískal cvrček tak hlasitě, že jsem div nenadskočil. Vystoupil jsem nahoru tou zatáčkou a prošel kolem bílé ohrady. Pořád nic. Černý vůz tam stál a matně se leskl na šedavém pozadí, ani světlém, ani temném. Šel jsem k němu a postavil nohu na stupátko vedle sedadla pro řidiče.

„Vypadá to, jako když nás zkoušejí,“ řekl jsem pošeptmu, ale dost hlasitě, aby mě Marriott na zadním sedadle slyšel. „Chtějí jen vědět, zda jste uposlechl rozkazu.“

Vzadu se něco nepatrně zachrulo, ale Marriott neodpověděl. Pokusil jsem se ještě jednou objevit něco za křovinami.

Ten, komu jsem při tom nastavil zátylek, ať už to byl kdokoli, měl docela snadnou trefu. Později jsem si říkal, že jsem musel zaslechnout zasvištění obušku. Ale možná že si to člověk vždycky říká -, když už je pozdě.

„Čtyři minuty,“ řekl ten hlas. „Pět, možná i šest. Museli se pohybovat rychle a tiše. Vždyť ani nevykřikl.“

Otevřel jsem oči a zadíval se tupě na jakousi chladnou hvězdu.

Ležel jsem na zádech. Bylo mi bídne.

Hlas řekl: „Mohlo to být i o něco déle. Když se to tak vezme, možná že až osm minut. Museli být schováni v křoví, právě tam, kde vůz zastavil. Toho chlápka nebylo těžké zastrašit. Nejspíš mu bleskli baterkou do obličeje a on sklapl -, čistě z leknutí. Teplouš jeden.“

Nastalo ticho. Zvedl jsem se najedno koleno. Bolest mi vystřelila z týla až do kotníků u nohou.

„Pak jeden z nich vlezl do vozu,“ řekl hlas, „a čekal, až se vrátíš.“

Druzí se zase schovali. Nejspíš uhodli, že si netroufné přijít sám.

Anebo ho začali podezírat proto, že se jim něco nelíbilo na jeho hlase, když s nim mluvili po telefonu.“

Zpitoměle jsem se vzepřel na dlaních a poslouchal jsem.

„Ba jo, tak nějak to muselo být,“ řekl ten hlas.

Byl to můj hlas. Jak jsem se probíral, mluvil jsem sám k sobě.

Podvědomě jsem se snažil přijít té věci na kloub.

„Kuš, ty troubo,“ řekl jsem a přestal si povídat.

Vrčení motorů v dálce, o něco blíž cvrkot cvrčků, zvláštní protahované hýkání tří žab. Měl jsem dojem, že tyhle zvuky už nebudu mít nikdy rád.

Zvedl jsem ruku ze země a pokusil jsem se z ní setřást lepkavý šalvějový sliz a pak jsem si ji otřel o kabát. Ale že jsem odvedl pěkný kus práce za sto dolarů! Ruka mi skočila do vnitřní kapsy

pláště. Po obálce ani stopy, samozřejmě. Ruka skočila do vnitřní kapsy saka.

Náprsní taška tam ještě byla. Jestlipak je tam i ta má stovka. Nejspíš ne. Cosi mi těžce dolehlo na žebra po levé straně. Pistole v podpažním pouzdru.

To bylo od nich velice ohleduplné. Nechali mi zbraň. Náramně milá pozornost -, jako třeba zatlačit oči člověku, kterého jsme právě probodli.

Sáhl jsem si na zátylek. Měl jsem pořád ještě klobouk na hlavě.

Sundal jsem jej, ne bez obtíží, a ohmatával si hlavu pod ním. Chuděra hlava, už mi slouží tolik let. Teď byla trochu změkklá a nabobtnalá a víc než trochu choulostivá. Ale stejně to byl celkem lehký úder.

Klobouk mi prokázal dobrou službu. Hlava je pořád ještě k použití.

Vydrží mi nejmíň rok.

Položil jsem pravou dlaň zase na zem a zvedl levou ruku a tak dlouho jí otáčel, až jsem uviděl na hodinky. Svítící ciferník ukazoval deset hodin padesát šest minut, jestli mě zrak nešálil.

Telefonovali v deset hodin osm minut. Marriott mluvil asi dvě minuty. Čtyři minuty nám trvalo, než jsme vyšli z domu. Čas míjí velmi pomalu, když doopravdy něco děláte. Myslím totiž, že člověk může nadělat spoustu věcí za velmi málo minut. Tedy, myslím si to doopravdy? A co na tom ksakru sejde, co si myslím? Tak klid, už lepším lidem, nežli jsem já, to myslelo hůř. No dobrá, já teda myslím, že jsme vyjeli řekněme v deset patnáct. Na tohle místo jsme dorazili asi za dvanáct minut. To máme deset a dvacet sedm minut.

Pak vylézám z vozu, jdu do té prohlubně, trávím nejvýš osm minut všelijakým očumováním a pak si jdu zpátky pro jednu přes kokos.

Počítejme minutu na to, abych se složil a padl na ústa. Že jsem padl na ústa, to vím podle toho, že mám odřenou bradu. Bolí to. Mám na ni takový ten odřený pocit. Proto vím, že je odřená. Ne, vidět ji nemůžu. Nepotřebuju ji vidět. Je to moje brada, tudíž poznám, jestli je odřená, nebo ne. Možná že byste z toho chtěli vyvodit nějaké závěry.

Beze všeho, jenom prosím vás kušujte, ať můžu přemýšlet. No jo, ale čímpak?...

Hodinky ukazovaly deset hodin padesát šest minut. To znamená, že jsem byl dvacet minut v limbu.

Dvacet minut jsem si zdříml. Docela pěkné schrupnutí. Za tu dobu jsem stačil padnout do drápů lupičské bandě a ztratit osm tisíc dolarů. A vlastně co by ne? Za dvacet minut se dá potopit bitevní loď, dají se sestřelit tři čtyři letadla, stihne se dvojí poprava. Můžeme umřít, oženit se, dostat padáka a najít si nové místo, mohou vám vytrhnout zub nebo vyoperovat mandle. Za dvacet minut se můžete i vyhrabat ráno z postele. A můžete dostat sklenici vody v nočním lokále -, při troše štěstí. Dvacetiminutový spánek. To je dlouhá doba.

Zvlášť za chladné noci pod širým nebem. Roztřásla mě zima.

Pořád ještě jsem klečel. Vůně šalvěje mě začala otravovat. Ten lepkavý sliz, ze kterého divoké včely sbírají med. Med je sladký, až moc. Žaludek mi udělal kotrmelec. Zaťal jsem zuby a jen taktak se mi podařilo zadržet jej v krku. Potoky studeného potu mi vyvstaly na čele, ale třást jsem se nepřestával. Vyhrabal jsem se na jednu nohu, pak na obě a kolísavě jsem se napřímil. Cítil jsem se jak amputovaná noha.

Pomalů jsem se otočil. Vůz byl pryč. Úplně pustá polní cesta se táhla po mírném svahu vzhůru až tam, kde začínalo dláždění na konci ulice Camino de la Costa. Po levé straně vystupovala ze tmy ohrada z bíle natřených latěk. Ta slabá záře na obloze za nízkou

hradbou křovin, to jsou nejspíš světla Bay City. A víc doprava, nedaleko odsud, zářila světla klubu Belvedere.

Šel jsem tam, kde předtím stál vůz, vytáhl z kapsy baterku, upravenou jako plnicí pero, a zamířil úzký pruh světla na zem. Cesta byla z červeného jílu, který za suchého počasí ztverdne na kost, ale tak sucho zase nebylo. Ve vzduchu byla řídká mlha a na povrchu cesty se usadilo dost vlhkosti, aby bylo znát, kde vůz stál. Rozeznal jsem velmi slabé stopy těžkých pneumatik značky Vogue s deseti lamelami. Posvítíl jsem si na ně a naklonil se k nim a bolestí se mi až zatmělo v hlavě. Pustil jsem se po stopách. Vedly přímo kupředu asi čtyři metry, pak zahnulý doleva. Nevracely se. Mířily k průchodu po levé straně bílé ohrady. Tam jsem je ztratil.

Šel jsem k ohradě a namířil světélko na křoví. Čerstvě zulámané větvičky. Prošel jsem mezerou a dolů po stácející se cestě. Zde byla půda ještě měkčí. Další stopy těžkých pneumatik. Sešel jsem dolů, prošel zatáčkou a stanul na pokraji úžlabiny ohraničené křovím.

A tam skutečně stál, chromování a lesklý lak se trochu blýskaly ve tmě a červené odrazové sklo koncových světel se zatřpytilo ve světle baterky. Stál tiše, bez světel, všechny dveře zavřené. Pomalu jsem se k němu plížil a při každém kroku jsem zatínal zuby. Otevřel jsem zadní dveře a posvítíl si dovnitř. Prázdné. I vpředu bylo prázdné. Zapalování bylo vypnuto. Klíč visel na tenkém řetízku v zámku.

Žádné trhliny v polštářování, žádné střepy, žádná krev, žádné mrtvoly. Všechno čisté a v pořádku. Zavřel jsem dveře a pomalu obešel vůz a hledal nějaké znamení, ale nic jsem nenašel.

A tu mě omráčil nenadálý zvuk.

Nad okrajem křoví zaburácel motor. Nenadskočil jsem víc než tak půl metru. Baterka mi zhasla v ruce. Revolver mi vklouzl do dlaně docela sám od sebe. Světla reflektorů se nejprve zdvihla až k

nebi, potom se zase sklonila. Podle vrčení motoru se zdálo, že to je malý vůz. Broukal si tak spokojeně jako všechny motory ve vlhkém vzduchu.

Světla se ještě víc sklonila k zemi a zesílila. Vůz sjížděl zatáčkou polní cesty. Ve dvou třetinách se zastavil. Rozsvítil se hledáček, otočil se na stranu, dlouhou chvíli tak zůstal a pak zase zhasl. Vůz sjížděl po svahu dolů. Vytáhl jsem revolver z kapsy a skrčil jsem se za kapotu Marriottova vozu.

Malé kupé všedního tvaru a barvy vklouzlo do úžlabiny a otočilo se tak, že jeho reflektory osvětlovaly limuzínu od jednoho konce k druhému. Rychle jsem sklonil hlavu. Světla se nade mnou mihla jako meč. Vozík se zastavil. Motor zmlkl. Reflektory zhasly. Ticho.

Pak se otevřela dvířka a lehká noha se dotkla země. Pořád ticho.

Dokonce i cvrčci byli zticha. Pak paprsek světla prořízl tmou až dole, rovnoběžně se zemí a jen pár coulů nad ní. Paprsek se pohyboval a já nestačil uskočit z jeho dosahu. Paprsek se zastavil na mých chodidlech. Ticho. Paprsek se zvedl a znovu přelétl vršek kapoty.

Pak se ozval smích. Byl to dívčí smích. Napjatý k prasknutí jako struna na mandolíně. Podivný zvuk na takovém místě. Bílý paprsek znovu vystřelil pod vůz a ustálil se na mých nohou.

Hlas řekl, ani ne příliš ječivě: „Vy tam, vylezte ven s rukama vzhůru a dejte si setsakramentsky záležet, aby byly prázdné. Mířím na vás.“

Nepohnul jsem se.

Světlo trochu zakolísalo, jako kdyby se zachvěla ruka, která je držela. Ještě jednou pomalu přejelo po kapotě. Hlas na mne vyštěkl znovu.

„Poslyšte, držím v ruce desetirannou pistoli. Umím střílet přesně. Obě vaše nohy jsou zranitelné. Co vy na to?“

„Zahod'te ji -, nebo vám ji vystřelím z ruky!“ zařval jsem. Hlas mi křupal, jako když někdo rve laťky ze starého kurníku.

„A -, mladík od rány.“ Hlasek se zajíkl až mile. Ale pak se zase přiosřil. „Vylezete ven? Budu počítat do tří. Podívejte, jakou výhodu vám ponechávám -, dvanáct tučných válců, možná že i šestnáct.

Ale nohy vás budou bolet. A kosti v kotnících se hojí celá léta, a stává se, že se vůbec nikdy -.“

Pozvolna jsem se napřímil a zadíval se do světla baterky.

„Já taky moc mluvím, když mám strach,“ řekl jsem.

„Ne -, nepřibližujte se už ani o krok! Kdo jste?“

Obešel jsem předeek vozu a šel k ní. Když jsem byl na dva metry od té štíhlé temné postavy za baterkou, zastavil jsem se. Světlo na mne vytrvale doráželo.

„Zůstaňte, kde jste,“ vybuchla dívka zlostně, když už jsem se zastavil. „Kdo jste?“

„Ukažte mi tu svou pistoli.“

Napřáhla ji do proudu světla. Mířila mi na žaludek. Byla to maličká pistole a vypadala jako malý kapesní kolt.

„Jo tak tohle,“ řekl jsem. „Úplná hračka. A žádných deset ran v ní není. Jenom šest. Je to jen taková mrňavá tretka, motýlí pistolka. S tím se chodí střílet motýlky. Že se nestydíte tak promyšleně lhát.“

„Zbláznil jste se?“

„Já? Nějaký gauner mě bacil po hlavě. Dost možná že jsem mírně praštěný.“

„Je tohle - je to vaše auto?“

„Ne.“

„Kdo jste?“

„Na co jste se dívala tam vzadu tím hledáčkem?“

„Aha, už je mi to jasné. Ptát se samozřejmě budete vy. Jak se na pána všeho tvorstva sluší. Dívala jsem se na nějakého muže.“

„Má blond'até kučery?“

„Už ne,“ řekla tiše. „Ale možná že je měl -, předtím.“

To mě umrtvilo. Jaksi jsem to nečekal. „Neviděl jsem ho,“ řekl jsem chabě. „Sledoval jsem při světle baterky stopy pneumatik z vršku dolů. Je těžce zraněn?“ Postoupil jsem k ní o další krok. Pistolka poskočila ke mně, ale světlo se ani nepohnulo.

„Neberte si to tak,“ řekla tiše. „To chce klid. Váš přítel je mrtev.“

Chvilku jsem nepromluvil. Potom jsem řekl: „Tak dobrá, pojďme se na něho podívat.“

„Zůstaneme stát, kde jsme, a ani se nehnete a vy mi povíte, kdo jste a co se stalo.“ Hlas byl ostrý. Už v něm nebyl strach. To, co říkal, bylo míněno vážně.

„Marlowe. Philip Marlowe. Detektiv. Soukromý detektiv.“

„No tohle -, ale je to vůbec pravda? Dokažte to.“

„Musím vytáhnout náprsní tašku.“

„A to zas ne. Jen nechte ruce tam, kde je máte. Prozatím ten důkaz odložíme. Povězte mi, co se stalo.“

„Možná že ten člověk není mrtev.“

„Je tak mrtev, že už víc být nemůže. Má mozek rozmazaný po celém obličeji. Tak povídejte, pane. A hezky zčerstva.“

„Dejte si říct -, co když není mrtev. Půjďme se na něho podívat.“

Posunul jsem jednu nohu kupředu.

„Ještě krok a odprásknu vás!“ vyjekla.

Předsunul jsem druhou nohu. Baterka trochu nadskočila. Myslím, že dívka o krok couvla.

„Strašně riskujete, milý pane,“ řekla klidně. „Ale dobrá, jděte napřed a já půjdu za vámi. Vypadáte, jako kdyby vám bylo špatně.“

Nebýt toho -.

„Nebýt toho, tak jste mě už zastřelila. Dostal jsem klackem přes hlavu. Z toho mívám vždycky tak trochu kruhy pod očima.“

„Jste ohromně vtipný -, jako hlídač z márnice,“ téměř zaúpěla.

Vykročil jsem z okruhu světla a to ihned zamířilo na zem přede mnou. Minul jsem její autíčko, obyčejný vozík, čistý a lesknoucí se pod zamžným světlem hvězd. Šel jsem dál po ní cestou a prošel zatáčkou. Těsně za sebou jsem cítil její kroky a světlo baterky mě vedlo. Nikde se teď neozval ani sebemenší zvuk, kromě našich kroků a dívčina dechu. Svůj dech jsem neslyšel.

V polovině svahu jsem pohlédl doprava a uviděl jeho nohu. Dívka zakomíhala světlem. Pak jsem ho uviděl celého. Měl jsem ho zahlédnout, když jsem šel dolů, ale byl jsem skloněn k zemi, jak jsem prohlížel půdu s tou maličkou baterkou a snažil se rozeznat stopy pneumatik ve světle velkém jako čtvrt dolar.

„Dejte mi tu baterku,“ řekl jsem a natáhl ruku dozadu.

Vložila mi ji beze slova do dlaně. Poklekl jsem na jedno koleno.

Skrze látku kalhot jsem cítil studenou a vlhkou zemi.

Ležel natažený nznak pod jakýmsi keřem a vypadal jako ranec šatstva a to vždycky znamená jen jediné. Tvář, kterou měl teď, jsem nikdy předtím neviděl. Jeho vlasy byly ztmavlé krví, ty krásné plavé vlny byly promíšené krví a jakýmsi hustým šedavým hlenem, podobným prvotnímu slizu.

Dívka za mými zády ztěžka oddechovala, ale nepromluvila. Posvítíl jsem mu na obličej. Byl roztřískaný na cucky. Jednu ruku měl rozmáchnutou strnulým gestem, prsty sevřené. Plášť se mu pod tělem zkroutil, jako kdyby se byl při pádu kutálel. Nohy měl zkřížené.

Z koutku úst mu vytékala stružka černá jako špinavý olej.

„Posviťte mi na něho,“ řekl jsem, podávaje jí baterku. „Jestli se vám nedělá špatně.“

Vzala ji a držela ji mlčky a tak klidně jako starý odborník z kriminálky. Vytáhl jsem zase tu svou baterku ve tvaru plnicího pera a začal jsem mu prohledávat kapsy, opatrně, abych jím nepohnul.

„Neměl byste to dělat,“ řekla rozčileně. „Nemáte se ho dotýkat, dokud nepřijde policie.“

„To je pravda,“ řekl jsem. „A chlapci z přepadovky se ho nemají dotknout, dokud nepřijdou lidé z kriminálky. A ti se ho zase nemají dotýkat, dokud ho neviděl koronerův vyšetřovatel a dokud ho nevyfotografovali fotografové a dokud mu daktyloskop nesňal otisky. A víte, jak dlouho tohle všechno bude tady venku trvat? Pár hodin.“

„Tak dobře,“ řekla. „Máte nejspíš vždycky pravdu. Jste zřejmě takový typ. Někdo ho musel ale strašně nenávidět, když mu takhle roztřískal hlavu.“

„Nezdá se mi, že to bylo něco osobního. Jsou lidé, kterým prostě dělá dobře rozbíjet hlavy.“

„Vzhledem k tomu, že vůbec nevím, oč jde, nemohla jsem to uhodnout,“ řekla kousavě.

Prohledal jsem mu šaty. V jedné kapse kalhot měl drobné stříbrné mince a bankovky, ve druhé ozdobné kožené pouzdro s klíči a malý nožík. V levé zadní kapse kalhot jsem našel malou peněženku a v ní další bankovky, doklady od pojišťovny, řidičský průkaz a pár stvrzenek. V saku měl ploché zápalky, zlatou tužku přichycenou ke kapse a dva tenké batistové kapesníky, jemné a bílé jako padlý sníh. Pak ještě smaltované pouzdro na cigarety, z něhož jsem ho viděl vyndávat ty jeho hnědé cigarety se zlatým náustkem. Byly to jihoamerické cigarety z Montevidea. A v druhé vnitřní kapse jsem našel ještě jedno cigaretové pouzdro, které jsem předtím neviděl. Bylo z hedvábí s vyšitým drakem po každé straně a mělo rám z napodobené želvoviny, tak tenký, že tam skoro ani nebyl. Stiskl jsem uzávěr, a když se pouzdro otevřelo, uviděl jsem pod gumovou páskou tři nezvykle velké ruské papirosy. Vytáhl jsem jednu. Na omak se zdály staré, vyschlé a vysypané. Měly dutinky.

„Kouřil ty druhé,“ řekl jsem přes rameno. „Tyhle měl nejspíš pro nějakou přítelkyni. Vypadal na chlápka, který má přítelkyň habaděj.“

Dívka se naklonila, až jsem na zátylku ucítil její dech. „Cožpak jste ho neznal?“

„Setkal jsem se s ním dnes poprvé. Najal si mě jako osobní stráž.“

„To jste se tedy náramně osvědčil.“

Neřekl jsem nic.

„Promiňte,“ zašeptala. „Já ovšem neznám okolnosti. Myslíte, že to je marijánka? Smím se podívat?“

Podal jsem jí dozadu to vyšívané pouzdro.

„Znala jsem kdysi chlápka, který tohle kouřil,“ řekla. „Tři hlty whisky a tři trubičky tohohle čajičku, a člověk na něho musel vzít francouzák, aby ho odtrhl od kandelábru.“

„Držte to světlo pevně.“

Neodpověděla, jenom cosi zašustilo. Pak zase promluvila.

„Promiňte.“ Podala mi to pouzdro a já mu je vstrčil do kapsy.

Zdálo se, že to je všechno. Dokazovalo se tím pouze jedno, totiž že ho neokradli.

Vstal jsem a vyndal svou náprsní tašku. Těch pět dvacek tam ještě bylo.

„Lepší lidi,“ řekl jsem. „Vzali jenom velké prachy.“

Světlo baterky bylo skloněno k zemi. Zase jsem náprsní tašku schoval, zastrčil si do kapsy tu svou mrňavou svítilnu, a znenadání jsem hrábl po bouchačce, kterou dosud držela v téže ruce jako baterku. Upustila baterku, ale já popadl zbraň. Rychle couvla a já se shýbl pro baterku. Posvítíl jsem jí na chvíli do tváře a pak jsem světlo zhasil.

„Nemusel jste být tak hrubý,“ řekla a zastrčila ruce do kapes dlouhého, hrubě tkaného pláště s volnými zády. „Nemyslela jsem, že jste ho zabil.“

Líbil se mi její chladný a klidný hlas. Líbila se mi její kuráž. Stáli jsme tam ve tmě tváří v tvář a chvíli jsme nic neříkali. Díval jsem se na křoviny a na světlo na obloze.

Posvítil jsem jí do tváře, až zamžikala. Byla to drobná, pěkná, rozechvělá tvář s velikýma očima. Tvář s pevnými kostmi pod kůží a tak jemně vykroužená jako housle cremonky. Náramně milá tvář.

„Máte zrzavé vlasy,“ řekl jsem. „Vypadáte jako Irka.“

„A jmenuji se Riordanová. Račte něco namítat? Zhasněte tu baterku. A nejsou zrzavé, ale kaštanové.“

Zhasil jsem ji. „Jaké máte křestní jméno?“

„Anna. Ale ne abyste mi říkal Andulko.“

„Co děláte v těchhle končinách?“

„Někdy v noci si vyjedu na procházku. Jen tak z neposednosti.

Bydlím sama. Jsem sirotek. Znam celé tohle okolí jako své boty.

Náhodou jsem jela kolem a uviděla, že dole v úžlabině se míhá světlo. Zdálo se mi, že na mladou lásku je trochu chladno. A k tomu se stejně nepotřebuje světlo, že ne?“

„Já si nesvítím nikdy. Strašně riskujete, slečno Riordanová.“

„Myslím, že jsem totéž už řekla vám. Měla jsem pistoli. Nebála jsem se. Žádný zákon nezakazuje chodit tam dolů.“

„Tak, tak. Leda zákon sebezáchovy. Ale tumáte. Dnes večer není vhodná chvíle, abych někoho poučoval. Doufám, že na tu zbraň máte zbrojní pas.“ Podal jsem jí pistoli pažbou napřed.

Vzala ji a strčila do kapsy. „Divná věc, jak mohou být někteří lidé zvědaví, co? Píšu trochu. Články do novin.“

„Sype to něco?“

„Až běda málo. Co jste hledal v jeho kapsách?“

„Nic zvláštního. Náramně rád do všeho strkám nos. Měli jsme s sebou osm tisíc dolarů, abychom odkoupili pro jednu dámu nějaké ukradené šperky. Vypekli nás. Proč ho zabili, nevím. Nedělal na mě dojem chlápka, který by se nějak moc zuřivě bránil. Byl jsem dole v té úžlabině, když ho přepadli. Seděl tam nahoře na vršku ve voze.

Měli jsme zajet až dolů, ale zdálo se mi, že tamtudy neprojedeme, aniž odřeme vůz. Tak jsem tam šel pěšky, a zatímco jsem byl pryč, museli se na něho vrhnout. Pak jeden z nich vlezl do auta a uzemnil zase mě. Myslel jsem ovšem, že můj klient je ještě ve voze.“

„Když se to tak vezme, nejste ani tak strašný pitomec,“ řekla.

„S touhle fuškou to bylo od samého začátku na levačku. Cítil jsem to. Ale potřeboval jsem ty prachy. Ted' abych se odebral k poldům a bil se v prsa. Dovezete mě na Montemar Vista? Nechal jsem tam svůj vůz. On tam bydlel.“

„Ovšem. Ale neměl by někdo zůstat u něho? Mohl byste si vzít můj vůz -, nebo bych mohla zavolat policii já.“

Pohlédl jsem na ciferník hodinek. Slabě světélkující ručičky ukazovaly, že se blíží půlnoc.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nevím proč. Prostě mám takový pocit. Budu to hrát sólo.“

Neřekla nic. Sešli jsme z kopce, vlezli do jejího autíčka a dívka je nastartovala, vycouvala bez světel, vyjela na kopec a proklouzla kolem ohrady. Teprve o kus dál zapjala světla.

Bolela mě hlava. Nemluvili jsme, dokud jsme nedojeli k prvnímu domu na vydlážděné části silnice. Pak řekla:

„Potřebujete se napít. Proč bychom nezašli ke mně a nevypili si něco? Můžete zavolat rameno zákona odtamtud. Beztak musejí přijet až ze západní části Los Angeles. Tady nablízku není nic než hasičská stanice.“

„Jen jed'te dál až na pobřeží. Zahraju to sám.“

„Ale proč? Nebojím se jich. Moje svědectví by vám pomohlo.“

„Nepotřebuju žádnou pomoc. Musím přemýšlet. Chci být zase na chvíli při smyslech.“

„Já -, no, jak chcete,“ řekla.

Cosí nejasně zamumlala a stočila vůz k bulváru. Dojeli jsme k benzínové pumpě u pobřežní dálnice a zatočili na sever k Montemar Vista a k té kavárně se stolky na ulici. Byla osvětlená jako luxusní parník. Dívka zajela k okraji silnice a já vystoupil a zůstal stát, přidržuje dveře.

Vytáhl jsem z náprsní tašky navštívenku a podal jí ji do vozu.

„Snad budete jednou potřebovat nějaké to mužské rámě,“ řekl jsem.

„V tom případě se ozvěte. Ale k duševní práci mě nevolejte.“

Poklepala navštívenkou na volant a řekla zvolna: „Najdete mě v telefonním seznamu pro Bay City, bydlím v Pěťadvacáté ulici číslo

819. Přijďte někdy a připíchněte mi metál za to, že se vám nepletu do cesty. Myslím, že jste pořád ještě trochu připitomělý po té šlupce do hlavy.“

Rychle vůz na dálnici otočila a já se díval, jak obě jeho koncová světla mizí v temnotě.

Prošel jsem kolem mostního oblouku a kavárny na parkoviště a vlezl do vozu. Právě naproti mně byl výčep a já jsem se už zase celý chvěl. Ale uznal jsem za vhodnější vpochodovat na policejní komisařství v západním Los Angeles tak, jak jsem za dvacet minut poté učinil, totiž studený jako žába a zelený jako rub fungl nového dolaru.

Uplynulo půldruhé hodiny. Tělo bylo odneseno, půda prohledána a já už vypověděl svou historku třikrát nebo čtyřikrát. Seděli jsme čtyři v úřadovně kapitána denní služby na komisařství v západním Los Angeles. Budova byla tichá, až na jednoho ochmelku v cele, který ustavičně hulákal jak v australském buši, zatímco čekal, až ho odvedou do města k rannímu zasedání soudu.

Tvrdé bílé světlo lampy s odrazovým sklem dopadalo na hladkou desku stolu, na níž byly rozloženy věci nalezené v kapsách Lindsayho Marriotta, věci teď zdánlivě stejně mrtvé a bezprizorné jako jejich majitel. Muž sedící naproti mně se jmenoval Randall a pracoval v ústřední kriminálce v Los Angeles. Byl to hubený klidný padesátník s hladkými, nažloutle šedivými vlasy, chladnými očima a odměřeným chováním. Měl tmavočervenou kravatu s černými tečkami, které mi ustavičně tančily před očima. Za jeho zády, mimo kužel světla, se rozvalovali dva silní chlapi jakožto tělesná stráž a každý z nich hlídal jedno mé ucho.

Prohnětl jsem v prstech cigaretu a zapálil si ji, ale nechutnala mi.

Seděl jsem tam a díval se, jak mi uhořívá v ruce. Měl jsem pocit, že mi je nejmíň osmdesát a že to se mnou jde rychle z kopce.

Randall řekl chladně: „Čím častěji tu historku opakujete, tím bláznivěji zní. Ten Marriott vyjednával o odkoupení toho šperku určitě několik dní, a pak zčistajasna, pár hodin před schůzkou, zavolá úplně neznámého člověka a najme si ho, aby ho doprovázel jako tělesná stráž.“

„Ne zrovna jako tělesná stráž,“ řekl jsem. „Ani jsem mu neprozradil, že mám u sebe zbraň. Jenom jako společník.“

„Jak se o vás dověděl?“

„Nejdřív řekl, že mě doporučil nějaký společný známý. Potom, že vybral mé jméno namátkou z telefonního seznamu.“

Randall jemně prohrábl ty krámy na stole a vytáhl bílou navštívenku, tváře se, jako by se dotýkal něčeho ne docela čistého. Přistrčil ji přes stůl ke mně.

„Měl vaši navštívenku. Vaši úřední navštívenku.“

Pohlédl jsem na ni. Měl ji v náprsní tašce mezi jinými navštívenkami, které mě tam dole v té úžlabině Purissima Canyonu ani nenapadlo prohlížet. Byla to bezesporu moje navštívenka. A na takového frajera, jako býval Marriott, vyhlížela dost ušmudlaně. Přes jeden její roh se táhla okrouhlá šmouha.

„Není divu,“ řekl jsem. „Rozdávám je každému na setkání. Přirozeně.“

„Marriott vám svěřil ty peníze,“ řekl Randall. „Osm tisíc dolarů.“

Musela to být důvěřivá dušička.“

Dal jsem si šluka a vyfoukl kouř ke stropu. Světlo mě bodalo do očí. V týle mě bolelo.

„Nemám těch osm tisíc dolarů,“ řekl jsem. „Je mi líto.“

„To se ví, že je nemáte. Nebyl byste tady, kdybyste je měl. Je to tak?“ Ted’ nasadil chladný pohrdlivý úšklebek, ale nevypadal při tom přirozeně.

„Udělal bych ledacos pro osm tisíc dolarů,“ řekl jsem. „Ale kdybych chtěl někoho zabít obuškem, praštil bych ho nanejvýš dvakrát do týla.“

Lehce pokývl. Jeden z fízlů v pozadí si odplivl do koše na papír.

„To je jedna z věcí, které mě matou. Vypadá to jako amatérská práce, ale je ovšem možné, že se někdo schválně vynasnažil, aby

to jako amatérská práce vypadalo. Ty peníze Marriottovi nepatřily, že ne?“

„Nevím. Měl jsem dojem, že ne, ale to byl pouze dojem. Nechtěl mi říct, kdo je ta dáma, o kterou v té věci šlo.“

„Nic o Marriottovi nevíme -, prozatím,“ řekl Randall pomalu. „Nelze myslím vyloučit možnost, že chtěl těch osm tisíc ukrást sám.“

„Cože?“

Byl jsem překvapen. Asi jsem také překvapeně vypadal. Na Randallově hladké tváři se nic nezměnilo.

„Spočítal jste ty peníze?“

„Ovšem že ne. On mi prostě podal balíček. Byly v něm peníze, a vypadalo to, že jich je hodně. Řekl, že je tam osm táců. Proč by mi je chtěl ukradnout, když je měl dřív, než jsem se vůbec objevil na scéně?“

Randall se zadíval ke stropu a stáhl koutky úst. Pokrčil rameny.

„Podívejte se, co předcházelo,“ řekl. „Kdosi přepadl Marriotta a nějakou dámu, sebral ten nefritový náhrdelník a ještě nějaké jiné věci a později jim nabídl, že si je mohou odkoupit za sumu, která se zdá hodně nízká, uvážíme-li, jakou ty šperky mají skutečnou cenu.“

Marriott měl tu koupí zprostředkovat. Měl v úmyslu to udělat sám, a my nevíme, zda na tom ti druzí trvali, ani jestli o tom vůbec byla řeč.

Obvykle bývají lupiči v takových případech dost nedůtkliví. Ale Marriott zřejmě usoudil, že vás může docela klidně vzít s sebou. Oba jste se domnívali, že jednáte s organizovanou bandou, která bude dodržovat pravidla hry, alespoň pokud se jim to bude hodit do krámu. Marriott se bál. To je docela přirozené. Potřeboval společníka.

Tím společníkem jste měl být vy. Jenže vy jste byl pro něho úplně cizí člověk, pouhé jméno na navštívence, kterou mu dal jakýsi neznámý člověk, o němž tvrdil, že je to přítel vás obou. Potom v poslední minutě se Marriott rozhodne, že ty peníze ponesete vy a budete vyjednávat a on že se zatím schová ve voze. Říkáte, že to byl váš nápad, ale on možná doufal, že to navrhnete, a kdybyste to nenavrhl, byl by s tím přišel sám.“

„Zpočátku se mu to nezamlouvalo,“ řekl jsem.

Randall znovu pokrčil rameny. „Předstíral, že se mu to nezamlouvá -, ale dal se přesvědčit. A pak konečně dostane ten telefonický vzkaz, a už uháníte na místo, které vám označili. Vy tohle všechno víte jen od Marriotta. Nic z toho vám není známo nezávisle na něm. Když dorazíte na místo, zdá se, že tam nikdo není. Máte zajet až dolů do rokle, ale bojíte se, že tam není dost místa, aby ten velký vůz projel.

A skutečně také nebylo, protože vůz je po levé straně hodně poškrábaný. Vy tedy vylezete a jdete dolů do té úžlabiny, nic nevidíte ani neslyšíte, čekáte několik minut, vrátíte se k vozu, a vtom vás někdo z auta praští něčím do týla. A teď předpokládejme, že Marriott o ty peníze stál a chtěl, aby se podezření svezlo na vás -, neskoulel by to přesně tak, jak to ve skutečnosti udělal?“

„To je mi roztomilá teorie,“ řekl jsem. „Marriott mi jednu trhnul a sebral mi peníze, ale pak mu to přišlo líto a vymlátil si mozek z hlavy, jen co zahrabal peníze pod křoví.“

Randall na mne strnule pohlédl. „Měl ovšem společníka. Měli jste oba dva dostat po hlavě a společník měl zdrhnout s penězi. Jenže společník Marriotta převez a zabil ho. Vás zabíjet nemusel, protože jste ho neznal.“

Vrhl jsem na něho pohled plný obdivu a zamáčkl cigaretu v dřevěném popelníku, do něhož patřila skleněná vložka, ale ta tam už dávno nebyla.

„Shoduje se to s fakty -, pokud je známe,“ řekl Randall klidně.

„Není to o nic hloupější, než kterákoli jiná teorie, jakou bychom si mohli na místě vymyslet.“

„Neshoduje se to s jedním faktem -, totiž že ten, kdo mě praštil, byl ve voze. Podle toho bych musel pojmout podezření, že mě bacil Marriott -, kdyby všechno ostatní bylo tak, jak jste říkal. Ačkoli mě ani nenapadlo ho podezírat, když byl zabit.“

„Způsob, jak jste tu ránu dostal, sedí ze všeho nejlíp,“ řekl Randall. „Nezmínil jste se Marriottovi, že máte revolver, ale mohl si všimnout té boule v podpaždí, anebo si alespoň domyslet, že nějakou bouchačku máte. Proto vás chtěl omráčit ve chvíli, kdy jste vůbec nic zlého netušil. A vy jste netušil, že na vás číhá nebezpečí na zadním sedadle vozu.“

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Jedna nula pro vás. Je to dobrá teorie, ovšem za předpokladu, že ty peníze Marriottovi nepatřily, že je chtěl ukrást a že měl společníka. Jeho plán tedy byl, abychom se oba probudili s boulemi na hlavě a peníze aby byly v čudu, a pak abychom si řekli račte prominout a šli domů a zapomněli na to. Čímž by to jako zvadlo, nebo ne? Totiž, mohl se vůbec domnívat, že to tím zvadne?“

Musel to přece mít promyšlené tak, aby mohl doufat, že mu to projde, nemyslíte?“

Randall se křivě usmál. „Mně se to samotnému moc nezamlouvá.

Byl to jen takový pokus. S fakty se shoduje -, s těmi, které znám, a těch není moc.“

„Nevíme toho dost, abychom se mohli pouštět do vymýšlení teorií,“ řekl jsem. „Proč nepředpokládat, že mluvil pravdu a že třeba některého z těch lupičů poznal?“

„Říkal jste, že jste nezaslechl žádný zápas ani výkřik?“

„Ne. Ale mohli ho odrovnat bleskově, chytit ho za krk. Anebo možná že se tak polekal, že ani nevykřikl, když se na něho vrhli.

Řekněme, že cíhali v křoví a viděli mě scházet z kopce. Vzdálil jsem se dost daleko, jak víte. Dobrých třicet metrů. A mezitím se šli podívat do vozu a uviděli Marriotta. Někdo mu zamával pistolí před nosem a přinutil ho, aby vystoupil -, hezky potichu. A pak ho srazili k zemi. Ale třeba něco řekl nebo udělal, co v nich vzbudilo podezření, že někoho poznal.“

„V té tmě?“

„Ano,“ řekl jsem. „Muselo to tak nějak být. Některé hlasy člověku utkví v paměti. I ve tmě se lidé někdy poznají.“

Randall zavrtěl hlavou. „Jestli to byli organizovaní lupiči klenotů, tak ti nezabíjejí, pokud k tomu nemají moc pádné důvody.“ Odmlčel se náhle a v očích se mu objevil skelný výraz. Velmi pomalu zavřel ústa a sevřel rty. Blesklo mu v hlavě. „Že by je byl vydíral?“ řekl.

Přikývl jsem. „To je můj nápad.“

„Pak je tu ještě jedna věc,“ řekl. „Jak jste se sem dostal?“

„Svým vozem.“

„Kde byl váš vůz?“

„Dole u Montemar Vista na parkovišti vedle kavárny.“

Pohlédl na mne s velkým zájmem. Oba fízlové za ním si mě podezíravě měřili. Opilec v cele zkoušel jódlovat, ale hlas mu přeskakoval, a to ho odradilo. Dal se do pláče.

„Šel jsem pěšky k dálnici,“ řekl jsem. „Stopnul jsem auto. Řídila ho nějaká dívka. Zastavila a vzala mě s sebou.“

„Kurážné děvče,“ řekl Randall. „Bylo pozdě v noci, silnice jak vymetená, a ona vám zastavila.“

„No vidíte, i takové se najdou. Neměl jsem příležitost poznat ji blíže, ale zdála se milá.“ Zíral jsem na ně věda, že mi nevěří, a sám jsem se divil, proč vlastně lžu.

„Byl to malý vůz,“ řekl jsem. „Dvousedadlový chevrolet. Číslo jsem si nevšiml.“

„Hele, čísla si nevším,“ řekl jeden z fízlů a znovu si odplivl do koše na papír.

Randall se ke mně naklonil a bedlivě si mě prohlédl. „Jestli mi něco tajíte s úmyslem, že budete na tomhle případě pracovat sám, abyste si udělal nějakou reklamu, tak to radši pusťte z hlavy, Marlowe. Ve vašem vyprávění jsou věci, které se mi nelíbí, ale dám vám do rána na rozmyšlenou. Zítra vás pravděpodobně požádám o přísěžnou výpověď. Prozatím dovolte, abych vás na něco upozornil.

Tady jde o vraždu, a to je věc policie a my nestojíme o vaši pomoc, ani kdyby byla účinná. Nechceme od vás nic víc než fakta. Rozumíte?“

„Ovšem. Můžu teď jít domů? Není mi zrovna dvakrát dobře.“

„Teď můžete jít domů.“ Jeho oči byly ledové.

Vstal jsem a v naprostém tichu jsem zamířil ke dveřím. Když jsem ušel čtyři kroky, Randall si odkašlal a prohodil jako mimochodem:

„Ještě maličkost. Všiml jste si také, jaké cigarety Marriott kouřil?“

Otočil jsem se. „Ano. Takové hnědé jihoamerické a měl je v pouzdře z francouzského smaltu.“

Naklonil se dopředu, vylovil z hromady krámů na stole to vyšívané hedvábné pouzdro a přitáhl je k sobě.

„Viděl jste už někdy tohle?“

„Ovšem. Zrovna teď jsem se na to koukal.“

„Myslel jsem, jestli jste to viděl někdy dřív dnes večer.“

„Myslím, že ano,“ řekl jsem. „Někde se to povalovalo. Proč?“

„Neprohledával jste mrtvolu?“

„Když to musíte vědět,“ řekl jsem, „tak ano. Podíval jsem se mu do kapes. A v jedné měl tohle pouzdro. Promiňte. Bylo to jen z profesionálního zájmu. Ničím jsem nepohnul. Konec konců, byl to můj klient.“

Randall vzal vyšívané pouzdro do obou rukou a otevřel je. Seděl a díval se dovnitř. Bylo prázdné. Ty tři cigarety zmizely.

Zaťal jsem zuby, abych udržel na obličeji ten zmožený výraz. Nebylo to snadné.

„Viděl jste ho kouřit cigaretu z tohohle pouzdra?“

„Ne.“

Randall chladně přikývl. „Je prázdné, jak vidíte. Ale přesto je měl v kapse. Je v něm trochu prachu. Nechám je mikroskopicky prozkoumat. Nejsem si jist, ale mám tušení, že to je marihuana.“

Řekl jsem: „Kdyby měl takové cigarety, myslím, že by jich byl večer pár vykouřil. Potřeboval něco, co by mu zvedlo náladu.“

Randall pouzdro pečlivě zavřel a odstrčil je.

„To je všechno,“ řekl. „A nepalte si prsty.“

Vyšel jsem ven.

Mlha venku zmizela a hvězdy zářily tak jasně, jako kdyby to byly umělé hvězdy z chrómu, podložené oblohou z černého sametu. Jel jsem rychle. Nutně jsem se potřeboval napít, a výčepy byly zavřené.

Vstal jsem v devět, vypil tři šálky černé kávy, umyl si zátylek ledovou vodou a přečetl dvoje ranní noviny, které ležely přede dveřmi mého bytu. Na druhé stránce bylo něco přes jeden sloupec povídání o Zubrovi Malloyovi. Nultyho jméno uvedeno nebylo. O Lindsaym Marriottovi tam nebyla ani zmínka, ledaže na něho pamatovali ve společenské rubrice.

Oblékl jsem se, snědl dvě vajíčka naměkko a vypil čtvrtý šálek kávy a pak jsem se na sebe podíval do zrcadla. Ještě pořád jsem měl kruhy pod očima. Zrovna když už jsem byl na odchodu a otvíral dveře, zazvonil telefon.

Byl to Nulty. Na hlase mu bylo znát, že je v bídne náladě.

„Je to Marlowe?“

„Ano. Tak už jste ho lízli?“

„Aby ne. Máme ho.“ Odmlčel se a pak vyštěkl. „Na Venturský silnici, jak jsem říkal. Páni, ale že jsme se vydováděli! Metr šestadevadesát, korba jak keson, a že jede do Friska na veletrh. Měl pět litrů kořalky na předním sedadle najatého fára a z další flašky si přihejbal za jízdy, a přitom si to štípal stovkou. A my neměli koho proti němu poslat, leda dva venkovský poldy s bouchačkama a pendrekama.“

Odmlčel se a já probíral v paměti pár vtipných průpovědek, ale žádná mi v té chvíli nepřípadala zábavná. Nulty pokračoval:

„Von teda s těma poldama trochu zacvičil, a když byli tak zhvítězdaný, že se složili, utrhl jim dvířka vod vozu, vyhodil rádio do příkopu a vtevrěl čerstvou flašku šňáby, načež sám zvadnul. Za chvíli, když se ty hoši z toho probrali, začali ho mazat pendrekama po hlavě, a trvalo asi deset minut, než to vůbec zaznamenal. Potom se dožral, a tak mu navlíkli želízka. Šlo to jak po másle. Ted' ho

máme v chládku kvůli tomu, že řídil vopilej, že chlastal v autě, že vohrožoval policistu při vykonávání služby, tohle dvojmo, pro zlomyslný poškození úředního majetku, pro pokus vo útěk z vazby, pro lehký ublížení na těle, pro rušení veřejného klidu a pro parkování na zakázaném úseku dálnice. K popukání, co?“

„V čem je ten vtip?“ zeptal jsem se. „Přece jste mi to všechno nevyprávěl jen proto, abyste se vytahoval.“

„Byl to nákej jinej chlap,“ řekl Nulty zhnuseně. „Tenhle týpek se jmenuje Stoyanoffsky a bydlí v Hemetu a zrovna skončil práci jako barabák na tunelu v San Jacku. Má ženu a čtyry děcka. Pane, ta vyvádí! Co podnikáte kvůli Malloyovi?“

„Nic. Bolí mě hlava.“

„Kdyby se vám někdy přinatrefila volná chvíle -.“

„To sotva,“ řekl jsem. „Ale děkuju, jako by se stalo. Kdy bude soudní vyšetřování ohledně toho černocho?“

„Nač byste se tím vobtěžoval?“ odsekl a zavěsil.

Jel jsem na Hollywoodský bulvár, zaparkoval vůz na parkovišti vedle budovy a vyjel do poschodí, kde mám kancelář. Otevřel jsem dveře malé čekárny, které nechávám vždycky nezamčené pro případ, že by tam zabrousil nějaký klient a že by měl náladu čekat.

Slečna Anna Riordanová vzhlédla od časopisu a usmála se na mne.

Měla tabákově hnědý kostým a pod ním bílý svetr s přehnutým límcem. V denním světle byly její vlasy čistě kaštanové a klobouk, který na nich seděl, měl dýnko zvící sklenice na whisky a tak širokánskou střechu, že by se do ní dalo zabalit špinavé prádlo z celého týdne. Byl nasazen v úhlu přibližně pětáctyřiceti stupňů, takže se jí okrajem málem otíral o rameno. Přesto vypadal slušivě. Nebo snad právě proto.

Bylo jí asi osmadvacet let. Čelo měla úzké a o něco vyšší, než se pokládá za elegantní, nos malý a zvědavý, horní ret o poznání

příliš dlouhý a ústa víc než o poznání příliš široká. Její oči byly šedomodré se zlatými skvrnkami. Měla půvabný úsměv. Zdálo se, že se dobře vyspala. Byla to milá tvář, tvář, která přiroste k srdci. Hezká, ale zase ne tak hezká, aby se člověk musel vyzbrojit kapesním boxerem pokaždé, když si s ní někam vyjde.

„Nevěděla jsem, jaké máte úřední hodiny,“ řekla. „Tak jsem čekala. Mám za to, že vaše sekretářka má dnes volno.“

„Nemám sekretářku.“

Přešel jsem čekárnou, odemkl dveře do kanceláře a pak jsem zapojil bzučák u vnějších dveří. „Račte do mé soukromé myslivny.“

Vešla přede mnou, obklopena slabou, hodně trpkou vůní santálového dřeva, a zastavila se, aby si prohlédla mých pět zelených kartoték, odřený rezavě hnědý koberec, ledabyly oprášený nábytek a nepříliš čisté síťované záclony.

„Tak si myslím, že byste potřeboval někoho, kdo by obsluhoval telefon,“ řekla. „A čas od času poslal záclony do čistírny.“

„Pošlu je tam až na svatého Medarda. Posad'te se. Takhle nemohu propást nic víc než sem tam nějakou bezvýznamnou fušku. A aspoň mi tu nikdo neukazuje celý den kolena. Šetřím penízky.“

„Chápu,“ řekla pokorně a opatrně odložila velikou semišovou kabelku na roh skleněné desky stolu. Zabořila se do křesla a vzala si jednu z mých cigaret. Popálil jsem si prsty papírovou zápalkou, když jsem jí připaloval.

Vyfoukla oblak kouře a usmála se skrze něj. Hezké zuby, trochu velké.

„Asi jste nečekal, že mě tak brzy zase uvidíte. Co dělá vaše hlava?“

„Za moc to nestojí. Ne, nečekal.“

„Byli k vám na policii slušní?“

„Tak jako vždycky.“

„Nezdržuju vás od něčeho důležitého?“

„Ne.“

„Ale přesto mám dojem, že nejste mou návštěvou právě nadšen.“

Nacpal jsem si dýmku a sáhl po krabičce papírových zápalek.

Pečlivě jsem si dýmku zapálil. Pozorovala to s uspokojením. Kuřáci dýmek bývají solidní lidé. Jenže v mém případě ji čekalo zklamání.

„Snažil jsem se vás z toho vynechat,“ řekl jsem. „Nevím vlastně proč. A teď už to beztak není moje věc. Včera v noci jsem se náležitě bil v prsa a pak jsem se zkároval, abych usnul, a teď už se toho případu ujala policie: byl jsem varován, abych do toho nestrkal prsty.“

„Důvod, proč jste mě z toho vynechal,“ řekla klidně, „byla obava, že policie neuvěří, že mě do té rokle včera večer přivedla pouze jalová zvědavost. Mysleli by si, že v tom mám prsty, a doráželi by na mě tak dlouho, dokud bych se nezhroutila.“

„Jak víte, že já jsem nepojal totéž podezření?“

„Poldové jsou taky jenom lidi,“ řekla vyhýbavě.

„Slýchal jsem, že zpočátku bývají.“

„Aaa -, dnes ráno máme cynickou náladu.“ Rozhlédla se po kanceláři letmým, ale pronikavým pohledem. „Vede se vám tady dobře? Myslím, po finanční stránce. Totiž jestli si přijdete na hodně peněz, když tu máte takovýhle nábytek?“

Něco jsem zabručel.

„Anebo abych se radši starala o své a nechala všetečných otázek?“

„Myslíte, že by bylo něco platné, kdybyste se o to pokusila?“

„Tak teď jsme hubatí oba. Povězte mi, proč jste mě včera v noci kryl? Bylo to kvůli mým rusým vlasům a sličné postavě?“

Neodpověděl jsem.

„Tak to zkusíme z druhého konce,“ řekla vesele. „Zajímalo by vás, komu patřil ten nefritový náhrdelník?“

Ucítil jsem, jak mi tuhne obličej. Přemýšlel jsem ze všech sil, a ne a ne si vzpomenout. A pak jsem se upamatoval. Neřekl jsem jí o nefritovém náhrdelníku ani slovo.

Sáhl jsem po sirkách a znovu jsem si zapálil dýmku. „Ani ne,“ řekl jsem. „A proč?“

„Protože já to vím.“

„Aha.“

„Jakpak to vypadá, když se někdy doopravdy od plic rozpovídáte -, to si kroutíte palci u nohou?“

„No dobrá,“ zavrčel jsem. „Přišla jste sem, abyste mi to pověděla.“

Tak ven s tím.“

Otevřela modré oči doširoka a na okamžik se mi zdálo, jako by trochu zvlhly. Skousla spodní ret mezi zuby a chvíli se ani nepohnula, oči upřené na psací stůl. Pak pokrčila rameny, přestala se kousat do rtu a upřímně se na mne usmála.

„Vždyť já vím, že jsem jen taková protivně všetečná ženská. Ale mám v sobě stopařskou krev. Můj táta byl u policie. Jmenoval se Cliff Riordan a sedm let byl policejním náčelníkem v Bay City. Myslím, že v tom to všechno vězí.“

„Tak se mi zdá, že si na něho vzpomínám. Co se s ním stalo?“

„Vyhodili ho. Zlomilo mu to srdce. Banda hazardních hráčů v čele s chlapem, který se jmenuje Laird Brunette, si sama zvolila starostu. Tátu jmenovali vedoucím archivu, který by se v Bay City celý vešel do krabičky od sirek. Tak dal táta výpověď, pár let se ještě všelijak protloukal a pak zemřel. Matka zemřela krátce po něm. Takže jsem už dva roky sama.“

„To je mi líto,“ řekl jsem.

Zamáčkla cigaretu. Nebyla na ní žádná rtěnka. „Jediný důvod, proč vás s tímhle otravuju, je ten, že pro mě není problém vycházet

dobře s policií. Myslím, že jsem vám to měla říct už včera večer. Já jsem si dnes ráno zjistila, kdo na tom případu pracuje, a šla jsem ho navštívit. Ze začátku byl na vás trochu naštvaný.“

„To nevadí,“ řekl jsem. „I kdybych mu byl pověděl do puntíku pravdu, přece by mi nevěřil. Neudělá mi nic horšího, než že mi ukousne ucho.“

Zatvářila se uraženě. Vstal jsem a otevřel druhé okno. Hluk dopravy z bulváru se zvedal ve vlnách, jako když je člověku špatně od žaludku. Cítil jsem se pod psa. Vytáhl jsem nejhlubší zásuvku psacího stolu, vyndal z ní svou úřední láhev a nalil si panáka.

Slečna Riordanová mě pozorovala s nelibostí. Teď už jsem nebyl solidní muž. Neřekla nic. Dopil jsem, uklidil láhev a zase jsem se posadil.

„Nenabídl jste mi,“ poznamenala chladně.

„Je teprve jedenáct hodin a kdoví jestli. Nezdálo se mi, že byste byla ten typ, kterému to sedí.“

V koutcích očí se jí vyhloubily vrásky. „Je to poklona?“

„V kruzích, kde já se pohybuji, je.“

Zamyslela se nad tím. Nic jí to neříkalo. Ani mně to nic neříkalo, když jsem se nad tím zamyslel. Ale ten panák mi udělal dobře.

Naklonila se kupředu a pomalu přejela rukavicemi přes skleněnou desku stolu. „Vy byste asi nechtěl přijmout pomocnici, že ne?“

Ani kdyby vás to nestálo nic než sem tam nějaké to dobré slovo?“

„Ne.“

Přikývla. „Myslela jsem si to. Nejlíp bude, když vám řeknu, co vím, a půjdu po svých.“

Neodpověděl jsem. Znovu jsem si zapálil dýmku. Člověk při tom vypadá myslivě, i když nemyslí na nic.

„Za prvé mě napadlo, že takový nefritový náhrdelník je nejspíš muzeální kus, a lidé o něm vědí,“ řekla.

Podržel jsem hořící zápalku ve vzduchu a díval jsem se, jak mi plamínek šplhá k prstům. Pak jsem ji lehce sfoukl, hodil do popelníku a řekl:

„O žádném nefritovém náhrdelníku jsem se vám nezmínil.“

„Vy ne, ale poručík Randall.“

„Někdo by mu měl přišít na klapačku knoflíky.“

„Znal mého otce. Slíbila jsem, že o tom nikomu nepovím.“

„Ted' to povídáte mně.“

„Vždyť vy už o tom víte, blázínku.“

Její ruka se pojednou vymrštila, jako kdyby chtěla vzlétnout až k ústům, ale na půl cesty se zastavila a pak zase pozvolna klesla a dívčiny oči se rozšířily. Bylo to dobře zahráno, jenže já o ní věděl ještě něco, a to ten výkon pokazilo.

„Věděli jste to přece, nebo ne?“ vydechla přitlumeně.

„Myslel jsem, že to byly démanty. Náramek, náušnice, přívěsek a tři prsteny, jeden z nich ještě se smaragdy.“

„To nebylo zvlášť vtipné,“ řekla. „Dokonce ani pohotové.“

„Byl to nefrit Fej Cuej. Velmi vzácný druh. Šedesát kuliček po šesti karátech. Měl cenu osmdesát tisíc dolarů.“

„Máte takové hezké hnědé oči,“ řekla. „A myslíte si, kdovíjaký nejste sekáč.“

„Tak komu tedy patří a jak jste to zjistila?“

„Zjistila jsem to docela snadno. Řekla jsem si, že nejlepší klenotník v městě o tom bude něco vědět, a tak jsem šla a zeptala jsem se ředitele od Blocka. Řekla jsem mu, že jsem novinářka a že chci napsat článek o vzácných nefritech -, však víte, jak se to dělá.“

„A on vám to sbaštil díky vašim rusým vlasům a sličné postavě.“

Zrudla až po spánky. „No buď jak buď, pověděl mi to. Ten náhrdelník patří bohaté dámě, která žije v Bay City na panství u kaňonu.“

Je to paní Lewin Lockridge Graylová. Její manžel je majitel investiční banky nebo čeho a je nesmírně bohatý, odhadují ho asi na dvacet miliónů. Patřivala mu rozhlasová stanice v Beverly Hills, stanice KFDK, a paní Graylová tam kdysi pracovala. Oženil se s ní před pěti lety. Je to okouzlující blondýna. Pan Grayle je starší pán s nemocnými játry, který vysedává doma a bere projímadla, zatímco paní Graylová flámuje a užívá si.“

„Takový ředitel od Blocka,“ řekl jsem. „Že se ten chlap ale vyzná.“

„Tohle všechno přece nemám od něho, hlupáčku. Řekl mi jen o tom náhrdelníku. To ostatní jsem vytáhla z Všudybyla Gertieho Arbogasta.“

Sáhl jsem do hluboké zásuvky a znovu vytáhl tu svou úřední láhev.

„Snad se z vás nakonec nevyklube jeden z těch ožralých detektivů?“ zeptala se úzkostlivě.

„Proč ne? Ti vyřeší každý případ, a ani se přitom nezapotí. Pokračujte v krasojízdě.“

„Všudybyl Gertie je redaktor společenské rubriky v Chroniclu.

Znám ho už léta. Váží metrák a má hitlerovský knírek. Vydoloval své záznamy o Graylových. Podívejte.“

Sáhla do kabelky a hodila mi přes stůl fotografii, lesklý snímek velikosti desetkrát sedm.

Byla to blondýna. Ale taková blondýna, že by kvůli ní biskup vykoppl díru do kostelního okna. Měla na sobě vycházkové šaty, nejspíš černobílé, a k nim klobouk a vypadala dost nafoukaně, ale zas ne moc. Nač si kdo vzpomene, po čem kdo zatouží -, všechno měla.

Bylo jí asi třicet.

Nalil jsem si vydatný hlt a spálil si chřtán, jak jsem ho do sebe obrátil. „Dejte to pryč,“ řekl jsem. „Chytá mě fantas.“

„Ale já to přinesla pro vás. Přece se s ní budete chtít setkat, ne?“

Znovu jsem se podíval na obrázek. Pak jsem jej zastrčil pod piják.

„Co takhle dnes večer v jedenáct?“

„Poslouchejte, já nemluvím do větru, pane Marlowe. Zatelefonovala jsem jí. Chce s vámi mluvit. Obchodně.“

„I tak to může začít.“

Udělala netrpělivý posuněk, pročez jsem zanechal žertů a opět zachmuřil svou v šarvátkách zjizvenou lím. „Kvůli čemu se mnou chce mluvit?“

„Samozřejmě kvůli tomu náhrdelníku. Bylo to takhle. Zavolala jsem jí a dalo mi ovšem hroznou fušku, než jsem ji dostala k telefonu, ale nakonec se mi to podařilo. Pak jsem jí zahudla stejnou písničku jako tomu milému chlápku u Blocka, ale na to mi neskočila.

Po hlase se zdálo, že má kocovinu. Povídala něco, jako abych si promluvila s její sekretářkou, ale přece jen jsem ji udržela u telefonu a zeptala jsem se, jestli má opravdu náhrdelník z nefritu Fej Cuej. Po chvilce řekla, že ano. Zeptala jsem se jí, zda ho můžu vidět. A proč prý. Tak jsem znovu opakovala tu svou povídačku, ale nezabrala o nic líp než napoprvé. Slyšela jsem, jak zívá a nadává někomu vedle za to, že mě k ní přepojili. Pak jsem řekla, že pracuji pro Philipa Marlowa. A ona povídá: „A má bejt?“ Zrovna jak mě slyšíte.“

„Neuvěřitelné. Ale dneska všechny dámy ze společnosti mluví jako coury.“

„Ani se mi nezdá,“ řekla slečna Riordanová sladce. „Ale možná že některé z nich opravdu coury jsou. Pak jsem se jí

zeptala, jestli má telefon na přímou linku, načež ona chtěla vědět, co je mi po tom. Ale zvláštní bylo, že nezavěsila.“

„Vrtal jí hlavou ten nefritový náhrdelník a nebylo jí jasné, kam míříte. A snad už se něco dověděla od Randalla.“

Slečna Riordanová zavrtěla hlavou. „To ne. Zavolala jsem ho potom, a on nevěděl, komu ten náhrdelník patří, dokud jsem mu to nepověděla. Dost se divil, že jsem to vypátrala.“

„Však on si na vás zvykne,“ řekl jsem. „Asi mu nic jiného nezbude. A co bylo pak?“

„Zeptala jsem se paní Graylové: ‚Ráda byste ho dostala zpátky že?‘ Nic víc. Nevěděla jsem, jak jí to naznačit. Musela jsem říct něco, co by ji trochu popíchlo. A to se stalo. Honem mi dala jiné číslo. Vytočila jsem je a řekla jsem jí, že bych se s ní ráda sešla. To ji zřejmě překvapilo. Tak jsem jí musela vyklopit celou tu historku.

Nelíbilo se jí to. Ale bylo jí prý už divné, že se Marriott neozývá.

Nejspíš si myslela, že s těmi penězi práskl do bot nebo něco podobného. Tak ji mám navštívit ve dvě hodiny. Pak jí povím o vás a o tom, jak jste příjemný a diskrétní a že jedině vy dokážete ten náhrdelník najít, je-li to vůbec v lidských silách, a tak dále. Už teď se o to zajímá.“

Neříkal jsem nic. Jen jsem na ni zíral. Vypadala dotčeně.

„Co se stalo? Neudělala jsem to správně?“

„Cožpak nemůžete pochopit, že teď je to záležitost policie a že mě varovali, abych šel od toho?“

„Paní Graylová má plné právo vás zaměstnat, když to uzná za vhodné.“

„Ale co bych pro ni měl dělat?“

Netrpělivě si hrála s uzávěrem kabelky. „Propánakrále -, taková žena -, když je tak krásná -, copak nechápete -“ zarazila se a zaťala zuby do rtů. „Jaký člověk byl Marriott?“

„Skoro jsem ho neznal. Připadal mi tak trochu jako teplouš. Moc se mi nezamlouval.“

„Byl to muž, jaký se líbí ženám?“

„Některým ženám. Jiné by si spíš odplovly.“

„Ale jak karta ukazuje, paní Graylové se asi líbil. Chodila s ním flámovat.“

„Flámuje patrně se stovkou různých mužů. Teď už je moc malá naděje dostat ten náhrdelník zpátky.“

„Proč?“

Vstal jsem, popošel na druhý konec kanceláře a vší silou plácl dlaní do zdi. Klepání psacího stroje na druhé straně na okamžik zmlklo, ale hned zase spustilo. Vyhlédl jsem otevřeným oknem do šachty, která zela mezi mým domem a hotelem Mansion House. Vůně kávy z kafetérie dole byla tak hutná, že by se na ní dala postavit garáž. Vrátil jsem se k psacímu stolu, zastrčil láhev whisky zpátky do zásuvky, zavřel zásuvku a zase jsem se posadil. Poosmé nebo podeváté jsem si zapálil dýmku a pozorně se zahleděl přes zaprášenou skleněnou desku do vážné a poctivé tvářičky slečny Riordanové.

Takovou tvář by si člověk mohl náramně oblíbit. Nafintěných blondýnek je dvanáct do tuctu, ale tohle byla tvář, která se neomrzí. Usmál jsem se na ni.

„Poslyšte, Anno. Marriottova vražda byla hloupá chyba. Banda, která provedla tu loupež, by se normálně něčeho takového nedopustila. Nejspíš se to semlelo tak, že nějaký zkouřený pošuk, kterého si vzali s sebou jako pistolníka, ztratil hlavu. Marriott udělal nějaký podezřelý pohyb a ten syčák ho uzemnil tak rychle, že mu v tom nemohli zabránit. Takže tu máme jednak organizovanou bandu lupičů, která má důvěrné informace o špercích a zvycích žen, které je nosí. Žádají mírné výkupné a jsou ochotni hrát na rovinu. A vedle toho máme zákeřnou vraždu, která do celé věci vůbec nezapadá. Mám dojem, že ten, kdo to udělal, je

už hezkých pár hodin nebožtík a leží se zátěží na kotnících hluboko v Tichém oceáně. A ten šperk šel buď ke dnu s ním, nebo, jestli ti lidé vědí, jakou má skutečně cenu, stopili ho někam, kde zůstane hodně dlouho -, možná celá léta, než se odváží s ním zase vyrukovat. Anebo, je-li ta banda dost velká, může se objevit někde na druhém konci světa. Těch osm tisíc, které žádali, mi připadá trochu příliš málo, pokud skutečně znali cenu toho nefritu. Je ovšem pravda, že by se těžko prodával. Jednu věc vím jistě.

Rozhodně neměli v úmyslu někoho zavraždit.“

Anna Riordanová mě poslouchala se rty lehce rozevřenými a s tak uchváceným výrazem, jako kdyby patřila na dalajlámu.

Pomalů sevřela rty a přikývla. „Jste úžasný,“ řekla tiše. „Ale jste cvok.“

Vstala a sebrala kabelku. „Půjdete k ní, nebo ne?“

„Randall mě nemůže zadržet -, když ona mě pozve.“

„Dobrá. Jdu navštívit dalšího redaktora společenské rubriky a pokusím se splášit ještě nějaké drby o Graylových. Třeba něco o jejím milostném životě. Ta jistě nějaký má, co?“

Tvář orámovaná kaštanovými vlasy vypadala toužebně.

„A kdo ho nemá?“ ušklíbl jsem se.

„Například já. Aspoň žádný opravdový.“

Zvedl jsem ruku a pleskl jsem se přes ústa. Ostře na mne pohlédla a zamířila ke dveřím.

„Něco jste zapoměla,“ řekl jsem.

Zůstala stát a obrátila se. „Co?“ Přelétla pohledem desku psacího stolu.

„Víte náramně dobře co.“

Vrátila se ke stolu a naklonila se nad něj s vážnou tváří. „Proč by zabíjeli člověka, který oddělal Marriotta, když nechtěli vraždit?“

„Protože to byl asi takový typ, který se dříve nebo později dá chytit a kápne božskou -, až mu vezmou jeho drogu. Já chtěl jenom říct, že by je nenapadlo zabít zákazníka.“

„Proč jste si tak jist, že ten zabiják užíval drogy?“

„Nejsem si vůbec jist. Řekl jsem to jen tak. Většina těch lumpů se dopuje.“

„A tak.“ Napřímila se, přikývla a usmála se. „Vám jde nejspíš o tohle,“ řekla, hrábla rychle do kabelky a položila na stůl malý balíček v hedvábném papíru.

Vzal jsem jej, opatrně stáhl gumovou pásku a rozbalil papír. Byly v něm tři dlouhé tlusté papirosy s dutinkami. Díval jsem se na ně beze slova.

„Vím, že jsem je neměla brát,“ řekla téměř bez dechu. „Ale věděla jsem, že to je marijánka. Většinou se dělají jako obyčejné cigarety, ale kolem Bay City se poslední dobou vyskytují v tomhle provedení.“

Několik jsem jich už viděla. Myslela jsem, že to je pro toho chudáka trochu trapné, aby ho našli mrtvého s marihuanou v kapse.“

„Měla jste vzít i to pouzdro,“ řekl jsem klidně. „Zůstalo v něm trochu prášku. A že bylo prázdné, vypadalo podezřele.“

„Nemohla jsem -, když jste byl při tom. Já -, málem jsem se vrátila a sebrala je. Ale nakonec mi přece jen chyběla kuráž. Způsobilo vám to nesnáze?“

„Ne,“ lhal jsem. „Pročpak?“

„To jsem ráda,“ řekla procítěně.

„Proč jste je nezahodila?“

Zauvažovala o tom, kabelku u boku a ten směšný široký klobouk naražený tak, že jí zakrýval jedno oko.

„Je to hádám tím, že jsem policajtská dcera,“ řekla konečně. „To člověk prostě nedokáže zahodit doličný předmět.“ Její úsměv byl nejistý a provinilý a tváře uzardělé. Pokrčil jsem rameny.

„A teď -.“ to slovo zůstalo viset ve vzduchu jako kouř v uzavřeném pokoji. Když je vyslovila, vyčkávala s pootevřenými ústy. Nechal jsem je tam viset dál. Ruměnec na tváři jí potemněl.

„Strašně toho lituju. Neměla jsem to dělat.“

I to jsem přešel mlčky.

Zamířila ke dveřím a rychle vyšla ven.

Dloubl jsem prstem do jedné z těch dlouhých papiros, pak jsem je srovnal pěkně do řady, jednu vedle druhé, a zavrzal židlí. Člověk prostě nezahazuje doličný předmět. Ty cigarety jsou tedy doličné předměty. Ale co dosvědčují? Že kdosi občas vykouřil štipec čaje, člověk, jemuž zřejmě lahodil každý náznak exotiky. Naproti tomu marihuanu kouří i celá řada nebezpečných hochů, ale taky spousta muzikantů a vysokoškolské mládeže a všelijakých milých děvčátek, která se octla na šikmé ploše. Americký hašiš. Plevel, který se ujme všude. Teď je zákonem zakázáno jej pěstovat. Což znamená náramně moc v tak ohromné zemi, jako jsou Spojené státy.

Seděl jsem tam a pukal z dýmky a poslouchal klepání psacího stroje za stěnou kanceláře a cvakání měnicích se dopravních signálů na Hollywoodském bulváru a jaro, které šustilo ve vzduchu jako papírový pytlík hnaný větrem po betonovém chodníku.

Byly to neobyčejně veliké cigarety, ale ruské cigarety bývají tak veliké a marihuana je hrubě řezané lupení. Indické konopí. Americký hašiš. Doličný předmět. Panebože, co jen ty ženské nosí za klobouky. Hlava mi třesla. Jsem cvok.

Vytáhl jsem kapesní nůž a vysunul malou ostrou čepel, tu, kterou jsem neužíval k čištění dýmky, a sáhl po jedné cigaretě. Totéž by udělal policejní chemik. Přeřízl by jednu v půli a nejdřív by ten prevít prozkoumal pod mikroskopem. Co kdyby se tam náhodou našlo něco nezvyklého. Moc pravděpodobné to není, ale na to on kašle, je placen měsíčně a ne od kusu.

Řezal jsem jednu po délce. Ten kousek s náustkem se nedal jen tak snadno proříznout. Nevadí, já se taky jen tak snadno

nedám, a nakonec jsem jej přece rozřízl. Kdo by mi v tom chtěl zabránit, ať to zkusí.

Lesklé kousky stočené tenké lepenky z náustku se trochu narovnaly a na nich bylo něco natištěno. Poposedl jsem na židli a hrábl po nich. Pokoušel jsem si je na stole po pořádku srovnat, ale stále mi klouzaly kolem dokola. Popadl jsem druhou cigaretu a zašilhal do dutinky. Potom jsem zase použil čepele kapesního nožíku, ale tentokrát trochu jinak. Promáčkal jsem cigaretu až k místům, kde začínala dutinka. Papír byl všude stejně tenký, takže bylo cítit zrnitost toho, co bylo pod ním. Odřízl jsem tedy opatrně náustek a pak jsem jej ještě opatrněji nařízl po délce, ale jen tak zrovna akorát. Náustek se rozvinul a pod ním se ukázal jiný kousek papíru, svinutý a tentokrát nedotčený.

Zálibně jsem jej narovnal. Byla to navštívenka nějakého muže.

Slabounce slonovinově zbarvená, téměř bílá. Slova na ni byla vyryta jemně stínovaným písmem. V levém spodním rohu telefonní číslo ze Stillwood Heights. V pravém spodním rohu nápis: Návštěvy hlaste předem. Uprostřed o málo většími, ale stejně nevтіravými písmeny: Jules Amthor. Pod tím zase trochu menší: Poradce ve věcech duševních.

Sáhl jsem po třetí cigaretě. Tentokrát jsem velmi pracně vytáhl navštívenku vůbec bez řezání. Byla stejná. Zastrčil jsem ji zase tam, kde jsem ji našel.

Pohlédl jsem na hodinky, odložil dýmku do popelníku a pak jsem se musel znovu podívat na hodinky, abych věděl, kolik je hodin.

Zabalil jsem rozřezané cigarety a přeříznutou navštívenku do kousku papíru a tu, která byla celá i s navštívenkou uvnitř, do druhého kousku a oba balíčky jsem zamkl do psacího stolu.

Seděl jsem tam a civěl na navštívenku. Jules Amthor, poradce ve věcech duševních, návštěvy hlaste předem, telefonní číslo ze Stillwoods Heights, adresa žádná. Tři takové papírky stočené

uvnitř tří tyčinek čaje, v čínské nebo japonské tabatěrce s rámem z napodobené želvoviny, v tretce, která by stála takových pětatřicet až pětasedmdesát centů v kterémkoli orientálním obchodě, u Huj-Fuj Singa nebo Long Sing Tunga -, prostě v některém z těchhle krámů, kde na člověka piští uctivý Japončík a srdečně se chechtá, když podotknete, že kadidlo Měsíc Arábie páchne jako slečny ze Sadiina bordelu ve Frisku.

A to všechno v kapse člověka, který byl dočista a úplně po smrti a měl ještě jinou, skutečně drahou tabatěrku a v ní cigarety, které doopravdy kouřil.

Musel ji zapomenout v kapse. Jinak to prostě nedávalo smysl.

Třeba mu vůbec nepatřila. Možná že jí sebral někde v hotelové hale.

A pak zapomněl, že ji má u sebe. Zapomněl jí odevzdat. Jules Amthor, poradce ve věcech duševních.

Zazvonil telefon a já roztržitě zvedl sluchátko. Ozval se chladný a strohý hlas, hlas poldy, který má o sobě náramné mínění. Byl to Randall. Že by na mne štěkal, to se nedá říct. On to byl tenhle ledový typ.

„Tak vy jste nevěděl, kdo byla ta dívka ze včerejší noci? A ona vás svezla od dálnice a sem jste došel pěšky. Umíte hezky lhát, Marlowe.“

„Třeba máte taky dceru a nebylo by vám vhod, kdyby na ni reportéři od novin vyskakovali z kdejakého křoví a prskali jí fotoblesky do obličeje.“

„Lhal jste mi.“

„Bylo mi potěšením.“

Chvilku mlčel, jako kdyby se k něčemu rozhodoval. „Necháme to plavat,“ řekl. „Mluvil jsem s ní. Přišla sem a vyklopila mi celou tu historku. Je to náhodou dcera člověka, kterého jsem znal a vážil si ho.“

„Tak ona něco pověděla vám a vy jste zase pověděl něco jí.“

„Řekl jsem jí jen málo,“ pravil chladně. „Z jednoho důvodu. A z téhož důvodu volám teď vás. Tohle pátrání se povede potajmu. Máme šanci zlikvidovat tu lupičskou bandu, a taky to uděláme.“

„A hele, tak dneska z toho máme přece jen gangsterskou vraždu.“

Výborně.“

„Mimochodem, byl to prach z marihuany v té komické tabatěrce -, v té s těmi draky. Jste si jist, že před vámi žádnou z toho pouzdra nekouřil?“

„To vím docela jistě. Přede mnou kouřil jen ty druhé. Ale po celou tu dobu nebyl se mnou.“

„Rozumím. No tak to by bylo všechno. Zapište si za uši, co jsem vám včera říkal. Nestrkejte do toho případu prsty. Nechceme od vás nic jiného, než abyste mlčel. Jinak -...“

Odmlčel se. Zívl jsem do sluchátka.

„Slyšel jsem to,“ zavrčel. „Vy si myslíte, že nejsem v takovém postavení, abych mohl dodržet slovo. Ale to se mýlíte. Udělejte jeden chybný pohyb, a dáme vás pod zámek jako korunního svědka.“

„Chcete říct, že se ta věc nedostane ani do novin?“

„Jenom ta vražda -, ale nebudou vědět, co je za tím.“

„To nevíte ani vy,“ řekl jsem.

„Teď jsem vás varoval podruhé,“ řekl. „Potřetí už to neudělám.“

„Trochu moc mluvíte,“ řekl jsem, „na chlápka, který má všechny trumfy v ruce.“

Za to mi zavěsil telefon před nosem. Nevídáno, čert ho vem, ať dělá, co umí.

Prošel jsem se trochu okolo kanceláře, abych se zchladil, nalil jsem si menšího frťánka, podíval jsem se na hodinky a zase jsem si nevšiml, kolik je hodin, a znovu jsem se posadil k psacímu stolu.

Jules Amthor, duševní poradce, návštěvy hlaste předem. Dejte mu dost času a zaplaťte mu dost peněz, a vyléčí všechno od manželské vyčerpanosti až po sněť kobylky luční. Je to nejspíš odborník na zhrzenou lásku, na ženy, které spí samy a nebaví je to, na zatoulané chlapce a děvčata, kteří nepíší domů, na problémy jako: mám ten pozemek prodat hned, nebo počkat ještě rok, anebo: uškodí mi tahle role u diváků, nebo je nadchne má všestrannost? Muži se k němu asi také plíží, velcí, silní chlapi, kteří ve svých kancelářích řadí jak lvi, ale pod vestami nemají nic než trochu studeného sulcu. Avšak hlavně to budou ženy, tlusté ženské, které sotva dechu popadají, a hubené ženy, které žhnou, staré ženy se svými sny a mladé, které si namlouvají, že mají Elektřin komplex, ženy všech rozměrů, podob a stárí, ale s jednou věcí společnou -, s penězi. Pan Jules Amthor se nemusí obtěžovat každý čtvrtek bezplatnými ordinacemi v okresní nemocnici. Za své služby dostává zapláceno v hotových. Bohaté megery, které se dají upomínat o zaplacení účtu v mlékárně, vysolí jemu peníze na dřevo.

Prohnaný šejdíř, ohlupovač lidí a zároveň chlápek, jehož navštívenky jsou zastrčeny do marihuanových cigaret, nalezených u mrtvého člověka.

Na tomhle si zgustnu. Sáhl jsem po telefonu a požádal centrálu, aby mě spojila s tím číslem v Stillwood Heights.

Ozval se ženský hlas, suchý, chraptivý, cizokrajný: „Aló!“

„Mohu mluvit s panem Amthorem?“

„Ach ne. Já lituji. Mně je velice líto. Amthor nikdy nemluví po telefonu. Já jsem jeho sekretářka. Mo'u něco vyržít?“

„Jakou tam máte adresu? Chci s ním mluvit.“

„Ach, vy kcete požádat Amthora o odbornou radu? On bude velice potěšený. Ale on má velice moc práce. Kdy s ním kcete mluvit?“

„Teď hned. Ještě dnes.“

„Ach,“ řekl hlas s politováním, „to nemůže být. Snad pčíští týden. Já se podívám do kni'y.“

„Poslouchejte,“ řekl jsem, „nechte kni'u kni'ou. Máte tužku?“

„Ovšem, já mám tužku. Já -.“

„Tak si zapište tohle. Jmenuji se Philip Marlowe. Má adresa je Cahuenga Building, číslo 615, Hollywood. Je to na Hollywoodském bulváru, poblíž Ivaru. Telefonní číslo je Glenview 7537.“ Obtížnější slova jsem jí hláskoval a pak jsem čekal.

„Ano, pane Marlowe. Už to mám.“

„Chci mluvit s panem Amthorem o muži jménem Marriott.“ I tohle jméno jsem hláskoval. „Je to velmi naléhavé. Je to otázka života a smrti. Chci ho vidět brzy. B-R-Z-Y-, to jest brzy. Jinak řečeno hned. Je to jasné?“

„Mluvíte velice podivně,“ řekl ten cizokrajný hlas.

„Ale kdepak.“ Popadl jsem telefonní aparát a zatřásl jím. „Se mnou je všechno v pořádku. Vždycky takhle mluvím. Tohle je prazvláštní záležitost. Pan Amthor mě bude určitě chtít vidět. Jsem soukromý detektiv. Ale nechci jít na policii dřív, než si s ním promluví.“

„Ach,“ hlas byl náhle studený jako večere z bufetu. „Vy nejste od policie, ne?“

„Koukejte,“ řekl jsem. „Já nejsem od policie, ne. Jsem soukromý detektiv. Diskrétnost zaručena. Nicméně tohle je krajně naléhavé. Zavoláte mě zpátky, ne? Máte mé telefonní číslo, ano?“

„Si. Já mám vaše telefonní číslo. Pan Marriott -, on je nemocný?“

„No není zrovna zvlášť čiperný,“ řekl jsem. „Tak vy ho znáte?“

„Ale ne, to vy ržekl otázka života a smrti. Amthor on vyléčí mnoho lidí -“

„V tomhle případě bude vedle,“ řekl jsem. „Počkám si, až mě zavoláte.“

Zavěsil jsem a vrhl jsem se na úřední láhev. Měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo prohnal mlýnkem na maso. Uplynulo deset minut.

Telefon zazvonil. Hlas řekl:

„Amthor vás uvidí v šest hodin.“

„To jsem rád. Jakou máte adresu?“

„On pošle vůz.“

„Mám svůj vůz. Dejte mi jenom -...“

„On pošle vůz,“ řekl hlas chladně a telefon zaklapl.

Ještě jednou jsem se podíval na hodinky. Byl nejvyšší čas na oběd.

Po poslední skleničce mě bolelo v žaludku. Hlad jsem neměl. Zapálil jsem si cigaretu. Chutnala jak klempířův kapesník. Kývl jsem přes kancelář na pana Rembrandta, vzal jsem si klobouk a vyšel ven.

Byl jsem právě na půl cestě k výtahu, když mě ta myšlenka napadla.

Praštila mě přes nos bez příčiny a beze smyslu, jako kdyby mi spadla cihla na hlavu. Zůstal jsem stát a opřel se o mramorem

obloženou zeď, postrčil jsem si klobouk na hlavě a z ničeho nic se dal do smíchu.

Dívka, která se kolem mne vracela od výtahu do své pracovny, se obrátila a vrhla na mne pohled, který má v člověku údajně vzbudit pocit, že se mu páteř změnila v puštěné oko na punčoše. Zamával jsem na ni, šel jsem zpátky do kanceláře a popadl telefon. Zavolal jsem jednoho známého, který pracuje v pozemkových knihách realitní firmy.

„Můžete mi zjistit pozemkové vlastnictví pouze podle adresy?“ zeptal jsem se ho.

„Ovšem. Máme křížový index. Oč jde?“

„Je to číslo 1644 na West 54th Place. Rád bych věděl nějakou maličkost o stavu vlastnického práva.“

„Nejlíp bude, když vás zavolám za chvíli sám. Jaké máte číslo?“

Volal asi za tři minuty.

„Vemte si tužku,“ řekl. „Je to parcela číslo 8 na bloku číslo 11 v Scaradayově dodatku k mapiewoodskému traktu číslo 4. Podle zápisu je majitelkou, za jistých podmínek, vdova Jessie Pierce Florianová.“

„Aha. A jaké jsou ty podmínky?“

„Závazek na úhradu druhé poloviny daní, dva desetileté dluhopisy na úpravu uličních komunikací, pojištění proti živelním škodám, také na deset let, přičemž žádný z těchto závazků není v prodlení, a konečně poručenský vklad na dva tisíce šest set dolarů.“

„To je jedna z těch vymožeností, na jejichž základě vás mohou za deset minut vystěhovat?“

„Tak rychle zrovna ne, ale rozhodně rychleji, než když jde o hypotéku. Není na tom nic nezvyklého, kromě té sumy. Je hodně vysoká na tamtu čtvrt', ledaže by to byl nový dům.“

„Je to stará barabizna a bídě udržovaná,“ řekl jsem. „Mám dojem, že by se to dalo koupit sakumprásk za patnáct stovek.“

„Pak je to naprosto neobvyklé, protože ta částka byla refundovaná teprve před čtyřmi lety.“

„Tak vida, a kdo to vlastní? Nějaká investiční firma?“

„Ne. Nějaký soukromník. Jmenuje se Lindsay Marriott a je svobodný. Stačí?“

Zapomněl jsem, co jsem mu na to řekl nebo jak jsem mu poděkoval. Nejspíš něčím, co znělo jako slova. Seděl jsem tam a civěl na zeď. Žaludek mi začal zčistajasna bezvadně fungovat. Dostal jsem hlad. Šel jsem dolů do kavárny hotelu Mansion House, snědl oběd a pak jsem vyjel vozem z parkoviště vedle budovy, kde mám kancelář.

Zamířil jsem na jih a pak na východ směrem k West 54th Place.

Tentokrát jsem s sebou nevzal žádný alkohol.

Blok vypadal stejně jako den předtím. Ulice byla prázdná, až na nákladák s ledem, dvě fordky na příjezdových cestách u domu a sloup prachu, vířící kolem rohu. Pomalu jsem přešel kolem čísla 1644 a zaparkoval dále v ulici a prohlédl si dobře domy, které s ním po obou stranách sousedily. Pak jsem se vrátil zpátky a zastavil se před tím barákem, abych si prohlédl nezdolnou palmu a šedivý, vyprahlý proužek trávníku. Dům se zdál prázdný, ale nejspíš nebyl. Jenom tak vypadal. Osamělá houpací židle na verandě stála přesně tam, kde včera. Na chodníku se válel šestákový časopis. Sebral jsem jej a poklepal si jím o nohu, a tu jsem uviděl, že se záclona na nejbližším okně v průčelí sousedního domu pohnula.

Stará hudermanice opět v akci. Zívl jsem a stáhl si klobouk do čela. Ostrý nos se téměř připlácl na vnitřní tabuli okna. Nad ním bílé vlasy a oči, které na tu vzdálenost vypadaly jako docela obyčejné oči.

Přecházel jsem po chodníku a ty oči mě sledovaly. Zabočil jsem k jejímu domu. Vystoupil jsem po dřevěných schodech a zazvonil.

Dveře se rozlétly, jako kdyby byly na péro. Stála tam vyčouhlá stařena s bradou jako králík. Zblízka se její oči pronikavě leskly jako světla na klidné vodní hladině. Smekl jsem.

„Vy jste ta dáma, která volala policii kvůli paní Florianové?“

Chladně si mě prohlížela a nic jí neušlo, pravděpodobně ani mateřské znaménko, které mám na pravé lopatce.

„Neříkám, že sem, mladej, ale taky neříkám, že nejsem. A co ste vy zač?“ Měla vysoký huhňavý hlas jako stvořený pro řečnění do megafonu.

„Jsem detektiv.“

„Krindapána! Proč jste to neřek hned? Co zas vyvedla? Vůbec nic jsem nezahlídla, a přece jsem ani minutku nepropásla. Henry vobstaral všechny nákupy za mě. Ale tam vedle nikdo ani nepíp.“

Otevřela dokořán dveře opatřené sítí proti hmyzu a vtáhla mě dovnitř. Předsíní páchla politurou na nábytek. Byla tam spousta tmavého nábytku, který mohl být kdysi docela vkusný. Vykládané dřevo a kování na rozích. Vešli jsme do parádního pokoje, kde byly dečky z háčkované krajky připíchnuty na všem, do čeho se dal vrazit špendlík.

„Helejte se, neviděla sem vás už někdy?“ zeptala se znenadání hlasem, v němž se svíjel červ podezření. „Ale bodejť že jo. Vy ste ten člověk, co -.“

„Tak jest. A přece jsem detektiv. Kdo je Henry?“

„Ale jen takovej malej barevnej kluk, kterej mi poslívkuje. Tak co byste rád, mladej?“ Plácla si na červenobílou zástěru a šlehla po mně očima. Několikrát zacvakala falešným chrupem, aby nevyšla z cviku.

„Přišli k vám včera ti policisté, když odešli z domu paní Florianové?“

„Jaký policisti?“

„Ti v uniformách,“ vykládal jsem trpělivě.

„No jo. Na chvíli se tady stavili. Neměli vo ničem ani páru.“

„Popište mi toho velikého muže, toho s tou pistolí, kvůli kterému jste telefonovala.“

Popsala ho naprosto přesně. Nemohl to být nikdo jiný než Malloy.

„V jakém autě přijel?“

„V takovém malým. Sotva se tam vešel.“

„Je to všechno, co mi můžete říct? Ten člověk je vrah.“

Zapomněla zavřít ústa, ale v očích ji zasvitlo radostí. „Krindypindy, dyť já bych vám ráda ještě něco pověděla, mladej

pane. Ale v autech já se nevyznám. Tak vono de vo vraždu? V tomhle městě si člověk nejní ani chvilinku jistě životem. Dyž sem se sem přistěhovala, už to bude pomalu dvaadvacet let, tak sme skoro ani nezamykali dveře. A nyčko, jak slyším, je to tu samej lupič, a na policii nejní spoleh a politikáři prej po sobě střílejí z mašinkvérů. Hotovej skandál, abyste věděl, mladej pane.“

„Jo, jo. A co víte o paní Florianové?“

Drobná ústa se našpulila. „Jako sousedka teda za moc nestojí. V noci pouští rádio na celý kolo. A zpívá si. S nikým se nebaví.“ Naklonila se trochu kupředu: „Nevím to jistě, ale nic bych za to nedala, že pije.“

„Chodí k ní hodně návštěv?“

„Nechodí k ní vůbec nikdo.“

„Vy byste o tom samozřejmě věděla, paní -...“

„Paní Morrisonová. No propáníčka, abych nevěděla. Dyť nemám nic jinýho na práci než celej den koukat z vokna.“

„To si jistě užijete hodně zábavy. Bydlí tady paní Florianová už dlouho?“

„Ňákejch deset let. Kdysi měla muže. Vypadal na pěknýho lumpa. Už umřel.“ Odmlčela se a podumala. „Mám dojem, že umřel přirozenou smrtí,“ dodala. „Nic jinýho sem nikdá neslyšela.“

„Zanechal jí peníze?“

Oči jí uskočily dozadu a brada je následovala. Zuřivě začenichala. „Vy ste pil kořalku,“ prohlásila chladně.

„Zrovna mi vytrhli zub. Zubař mi dal trochu loknout.“

„Nemůžu pití vystát.“

„Je to svinstvo, když se to nebere jako lék,“ řekl jsem.

„Nesnáším to ani jako medicínu.“

„Myslím, že máte pravdu,“ řekl jsem. „Zanechal ji nějaké peníze?“

Ten její manžel?“

„To nevím.“ Ted’ měla ústa zvící sušené švestky a stejně svrasklá.

Prohrál jsem.

„Byl tu vůbec někdo po odchodu policie?“

„Nic jsem neviděla.“

„Děkuji vám mnohokrát, paní Morrisonová. Prozatím vás už nebudu obtěžovat. Byla jste velmi laskavá a moc jste mi pomohla.“

Vyšel jsem z pokoje a otevřel domovní dveře. Šla za mnou a ještě několikrát si odkašlala a zacvakala chrupem.

„Jaký číslo mám volat?“ zeptala se už trochu povolněji.

„University 4-5000. Ptejte se po poručíku Nultym. Z čeho je živa - z podpory?“

„V týhle ulici nežijou lidi z podpor,“ řekla mrazivě.

„Vsadil bych se, že tamhle tu komodu obdivovalo kdysi v Sioux Falls celé město,“ řekl jsem, hledě na vyřezávanou komodu, která stála v předsíni, protože v jídelně pro ni nebylo dost místa. Měla zprohýbané hrany, tenké vyřezávané nohy, byla celá vykládaná a vpředu byl na ní vymalován košík s ovocem.

„V Mason City,“ opravila mě mírně. „Panečku, my sme mívali s Georgem krásnej domov. Lepší už ani nemůže bejt.“

Otevřel jsem dveře se sítí, vyšel ven a znovu jí poděkoval. Ted’ se usmívala. Byl to úsměv stejně pichlavý jako její oči.

„Dostává doporučeněj dopis každýho prvního v měsíci,“ řekla znenadání.

Otočil jsem se a vyčkával. Nachýlila se ke mně. „Vídám pošťáka, jak tam chodí až nahoru ke dveřím a vona se mu musí podepsat.

Každýho prvního v měsíci. To se pak dycky vhodí a de si na aus.

Domů přide až bůhví kdy a vyzpěvuje do půlnoci. Někdy sem už chtěla volat strážníka, jak hulákala.“

Poklepal jsem jí na tenkou zlomyslnou ruku.

„Taková jako vy je jedna z tisíce, paní Mormonová,“ řekl jsem.

Nasadil jsem si klobouk, ťukl do něho na pozdrav a odcházel. Stála ještě ve venkovních dveřích, za zády dokořán otevřené dveře do bytu.

Vrátil jsem se po schodech nahoru.

„Zítra je prvního,“ řekl jsem. „Prvního dubna. Apríl. Budete dávat dobrý pozor, jestli zase dostane ten doporučený dopis, že ano, paní Mormonová?“

Oči na mne zazářily. Rozesmála se pisklavým smíchem staré ženy.

„Prvního apríle,“ hihňala se. „A možná že ho nedostane.“

Když jsem odcházel, ještě se smála. Znělo to, jako když má slepice škytavku.

Ve vedlejší domě na mé zazvonění a klepání nikdo neodpovídal. Zkusil jsem to znovu. Dveře se sítí proti hmyzu nebyly zavřeny na zástrčku. Zkusil jsem otevřít domovní dveře. Byly odemčené. Vzkročil jsem dovnitř.

Nic se tam nezměnilo, dokonce ani zápach ginu. A ještě pořád tam neležely žádné mrtvoly na podlaze. Špinavá sklenice stála na stolku vedle židle, na níž včera paní Florianová seděla. Rádio nehrálo. Přistoupil jsem k lenošce a hmátl za polštáře. Táž prázdná láhev jako včera a ještě jedna navíc.

Zavolal jsem. Žádná odpověď. Pak se mi zdálo, že slyším dlouhé, pomalé, stísněné oddychování, téměř stony. Prošel jsem obloukem a vplížil se do chodbičky. Dveře ložnice byly pootevřené a chrčivé zvuky vycházely odtamtud. Vstrčil jsem hlavu mezi dveře a podíval se dovnitř. Paní Florianová byla v posteli. Ležela naznak pod bavlněným plédem přitaženým až k bradě. Jeden z huňatých střípců, které zdobily pléd, měla skoro v ústech. Její dlouhá žlutá tvář byla přepadlá, napůl mrtvá. Špinavé vlasy měla rozházené po polštáři. Pomalu otevřela oči a tupě se na mne zadívala. V pokoji byl odporný zápach spánku, alkoholu a špinavých šatů. Budík za devětašedesát centů tikal na oprýskaném šedobíle natřeném prádelníku. Tikal tak hlasitě, že se div stěny netřáslly. V zrcadle nad ním se zkresleně odrážela ženina tvář. Kufr, z něhož vyndala fotografie, byl stále ještě otevřený.

Rekl jsem: „Dobré odpoledne, paní Florianová. Jste nemocná?“

Pomalou a pracně sevřela rty, otřela jeden o druhý, povyplázla jazyk, navlhčila je a zahýbala čelistí. Hlas, který se jí vydral z úst,

zněl jako poškrábaná gramofonová deska. Teď jí v očích svítilo poznání, ale radost veškerá žádná.

„Chytli ste ho?“

„Zubra?“

„To se ví.“

„Ještě ne. Ale doufám, že už co nevidět.“

Obrátila oči v sloup a pak je prudce rozevřela, jako kdyby je chtěla zbavit blány, která je přikrývala.

„Měla byste zamykat dveře,“ řekl jsem. „Co kdyby se vrátil?“

„Vy si myslíte, že se Zubra bojím, co?“

„Chovala jste se tak, když jsem s vámi včera mluvil.“

Zauvažovala o tom. Myšlení ji bolelo. „Máte něco k pití?“

„Ne, dnes jsem nepřinesl nic, paní Florianová. Jsem zrovna na suchu,“

„Gin je lacinej. A jak by bodnul!“

„Možná že za chvíli pro nějaký doběhnu. Tak vy se Malloye nebojíte?“

„Proč bych se ho bála?“

„Tak dobrá, z něho strach nemáte. Ale z čeho tedy máte strach?“

V očích jí bliklo světélko, zůstalo tam okamžik a pak zase zmizelo. „Koukejte vodprejsknout. Vy poldové mi už lezete krkem.“

Neřekl jsem nic. Opřel jsem se o zárubeň dveří, strčil jsem si do úst cigaretu a pokoušel se vymrštít ji tak vysoko, aby mě klepla do nosu. To je těžší, než by se zdálo.

„Chlupatý,“ řekla pomalu, jakoby sama pro sebe, „toho chlapce nikdy nechytěj. Je to sekáč a má prachy a má kamarádi. Marně ztrácíte čas, vy jeden fízle.“

„Je to jen běžný úřední postup,“ řekl jsem. „Vlastně to udělal v sebeobraně. Kde teď asi vězí?“

Zachechtala se a otřela si ústa do toho bavlněného plédu.

„A hele, teď de na mě vod lesa,“ řekla. „Maže mi med kolem huby. Ste vy ale kujón, poldo. Čím to, že vy hoši si pořád ještě myslíte, že vám na tohle někdo skočí?“

„Měl jsem Zubra rád,“ řekl jsem.

Zvědavost jí svítila v očích. „Vy ho znáte?“

„Byl jsem s ním včera -, když zabil toho černocho na Central Avenue.“

Otevřela ústa a rozchechtala se na celé kolo, ale nenadělala při tom o nic víc hluku než vy, když kousnete do preclíku. Slzy jí vytryskly z očí a stékaly po tváři.

„Takový veliký a silný chlap,“ řekl jsem, „a má taky svá slabá místa. Po té jeho Velmě se mu strašně stýskalo.“

Oči se jí zamlžily. „Myslela jsem, že se po ní sháněj její příbuzný,“ řekla tiše.

„Taky že ano. Ale vy jste povídala, že je mrtvá. Tak se nedá nic dělat. A kde zemřela?“

„V Dalhartu v Texasu. Nastydla se, chytilo se jí to na plíce, a byl s ní amen.“

„Vy jste byla při tom?“

„Ale kdepak. Jenom sem vo tom slyšela.“

„Aha. A kdo vám to povídal, paní Florianová?“

„Náká hopsanda. Teď zrovna si nemůžu vzpomenout, jak se menovala. Možná že by mi pomohlo, dybych si koplá pořádnýho panáka. Cejtím se jak Mrtvý údolí.“

A vypadáš jak mrtvý mezek, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to neřekl. „Jenom ještě něco bych rád věděl,“ řekl jsem, „a pak snad doběhnu pro trochu ginu. Podíval jsem se na doklady o vlastnictví vašeho domu, ani nevím proč.“

Ztuhla pod příkrývkou, jako kdyby pojednou zdřevněla. I oční víčka jí zůstala trčet v polovině rozmazané duhovky. Ani nedýchala.

„Je na něm dosti velký poručenský vklad,“ řekl jsem, „vzhledem k tomu, jak laciné jsou nemovitosti tady v okolí. Majitelem vkladu je člověk, který se jmenuje Lindsay Marriott.“

Oči jí rychle zamžikaly, ale jinak se nepohnula. Civěla na jedno místo.

„Kdysi sem pro něho pracovala,“ řekla konečně. „Sloužila sem v jeho rodině. A von se vo mě teďka trochu stará.“

Vyňal jsem nezapálenou cigaretu z úst, roztržitě jsem se na ni podíval a pak jsem ji zase zastrčil zpátky.

„Včera odpoledne, několik hodin po tom, co jsem mluvil s vámi, mě sám zavolal do kanceláře. Nabídl mi práci.“

„Jakou práci?“ Hlas jí zaskřípal, a pořádně.

Pokřčil jsem rameny. „To vám nemohu říct. Je to přísně důvěrné.“

Byl jsem ho včera večer navštívit.“

„Vy jste chytřej, vy neřáde,“ zachroptěla a zašmátrala rukama pod pokrývkou.

Díval jsem se na ni a neříkal nic.

„Vypečenej fízl,“ ušklíbala se.

Přešel jsem rukou po rámu dveří. Připadal mi slizký. Sotva jsem se ho dotkl, měl jsem pocit, že se potřebuju vykoupat.

„A to je všechno,“ řekl jsem zlehka. „Prostě jsem se divil, jak to přijde. Nejspíš na tom vůbec nic není. Pouhá shoda okolností. Jenže to vypadalo, jako by to mohlo něco znamenat.“

„Mazanej fízl,“ řekla hluše. „A přitom to ani nejní žádněj vopravdickej polda. Jenom takovej prachspřestej čmuchal.“

„Na tom něco je,“ řekl jsem. „Tak sbohem, paní Florianová. A mimochodem, myslím, že zítra ráno nedostanete žádný doporučený dopis.“

Odhodila příkrývku, napřímila se a v očích jí zažhnulo. Něco se jí zalesklo v pravé ruce. Malý revolver. Bankéřův Speciál. Byl starý a odřený, ale vypadal výkonně.

„Mluvte,“ zařvala. „A mluvte zčerstva.“

Díval jsem se na revolver a revolver se díval na mne. Nepříliš upřeně. Ruka, která ho držela, se začala třást, ale oči stále žhnuly.

Sliny se stařeně pěnily v koutcích úst.

„My dva bychom mohli spolupracovat,“ řekl jsem.

Revolver poklesl zároveň s její bradou. Byl jsem jen krok ode dveří. Zatímco revolver ještě klesal dolů, proklouzl jsem jimi a zmizel z dohledu.

„Rozmyslete si to,“ zavolal jsem na ni.

Nezaslechl jsem ani hlásku, ani sebemenší zvuk.

Prošel jsem rychle předsíní a jídelnou a vyšel z domu. Když jsem se vzdaloval po pěšině, měl jsem divný pocit v zádech. Svaly mě brněly.

Nic se nestalo. Došel jsem ulicí k svému vozu, vlezl do něho a ujížděl pryč.

Poslední březnový den a horko jako v létě. Nejradši bych si byl ve voze svlékl kabát. Před policejním revírem na 77. ulici dva muži z přepadovky mrzutě obhlíželi nabouraný přední nárazník. Prošel jsem létacími dveřmi a za přepážkou jsem našel uniformovaného poručíka, jak si čte ve služebních instrukcích. Zeptal jsem se ho, zda je Nulty nahoře. Řekl, že nejspíš ano a jestli jsem jeho přítel. Odpověděl jsem, že ano. A on na to dobrá, jděte nahoru, a tak jsem vystoupil po vyšlapaných schodech a prošel chodbou a zaklepal na dveře. Hlas zahalekal, načež jsem vstoupil.

Šťoural se v zubech, seděl na jedné židli a na druhé měl položeny nohy. Bedlivě si prohlížel palec levé ruky, držel si ho před očima a paži měl nataženou. Nepozoroval jsem, že by tomu palci něco chybělo, ale Nulty naň zíral tak zkormouceně, jako kdyby jej pokládal za nadobro ztracený.

Spustil ruku k boku, nohy postavil švihem na podlahu a místo na palec upřel zraky na mne. Měl na sobě tmavě šedý oblek a

ožmoulaný vajgl doutníku čekal na psacím stole, až Nulty odloží párátka na zuby.

Obrátil jsem plstěnou podložku, ležící s rozvázanými kalouny na druhé židli, posadil se a ozdobil si obličej cigaretou.

„To jste vy?“ řekl Nulty a podíval se na párátka, aby zjistil, jestli je už dost rozžvýkané.

„Jak si stojíte?“

„S Malloyem? Už to nedělám.“

„A kdo tedy?“

„Nikdo. A proč taky? Ten chlap zdrhnul. Dali jsme ho do dálhopisu a rozeslali jeho popis. Jo, ten už je dávno někde za horama v Mexiku.“

„Vždyť konečně dohromady nic neudělal, jen že zabil černocho,“ řekl jsem. „Hádám, že to je pouze přestupek.“

„Vám to pořád ještě vrtá hlavou? Já myslel, že máte plný ruce práce.“ Jeho bledé oči mi vlhce přejížděly po obličejí.

„Měl jsem co dělat včera v noci, ale už to zvadlo. Máte ještě fotku té pierotky?“

Zašmátral po stole a sáhl pod piják. Vytáhl ji. Byla ještě pořád hezká. Pozorně jsem si tu tvář prohlédl.

„Je vlastně moje,“ řekl jsem. „Jestli ji nepotřebujete pro kartotéku, rád bych si ji nechal.“

„Myslím, že by měla bejt ve spisech,“ řekl Nulty. „Zapomněl jsem na ni. Ale co, strčte si ji za klobouk. Já už spisy předal.“

Dal jsem fotografii do náprsní kapsy a vstal jsem. „Tak to bylo myslím všechno,“ řekl jsem trochu příliš ležérně.

„Něco čuchám,“ poznamenal Nulty mrazivě.

Pohlédl jsem na ten oharek doutníku na rohu jeho stolu. Sledoval očima můj pohled. Zahodil párátka na zem a vstrčil si ocumlaný nedopalek do úst. „Tohle jsem nemyslel,“ řekl.

„Já mám jen takové nejasné tušení. Jestli se to nějak vyvrbí, nezapomenu na vás.“

„Vypadá to se mnou na draka. Potřebuju trochu píchnout, kamaráde.“

„Člověk, který tak těžce pracuje jako vy, si zaslouží pomoc,“ řekl jsem.

Škrtl sirkou o nehet na palci, zatvářil se spokojeně, protože chytila hned napoprvé, a vdechl kouř.

„Můžu se uchechtat,“ pravil Nulty smutně, když jsem vycházel ze dveří.

Na chodbě bylo ticho, v celé budově bylo ticho. Dole před domem chlapci z přepadovky ještě prohlíželi zkroucený nárazník. Odjel jsem nazpátek do Hollywoodu.

Když jsem vcházel do kanceláře, zvonil telefon. Nahnul jsem se přes stůl a řekl: „Prosím?“

„Pan Philip Marlowe u telefonu?“

„Ano, tady Marlowe.“

„Zde je sídlo paní Graylové. Paní Lewin Lockridge Graylové. Paní Graylová si přeje, abyste sem co nejdříve přišel.“

„Kam to?“

„Adresa je: Aster Drive, číslo 862 v Bay City. Mohu jí vyřídit, že přijedete nejpozději za hodinu?“

„Vy jste pan Grayle?“

„Ovšem že ne, pane. Jsem komorník.“

„Tak běžte otevřít, ten kdo právě zvoní u dveří, to jsem já,“ řekl jsem.

Bylo to blízko oceánu a člověk ho cítil ve vzduchu, ale od domu ho vidět nebylo. Aster Drive se tam dlouze, plynule zatačela a domy na její vnitrozemské straně nebyly nic víc než pěkné domy, ale na straně obrácené ke kaňonu se rozkládaly veliké, tiché paláce, obehnané třímetrovými zdmi s tepanými železnými vraty a ozdobně sestříhanými živými ploty; a uvnitř, na toho, kdo se vůbec dovnitř dostal, zářilo sluneční světlo speciální značky, obzvlášť jemné a skladované ve zvukotěsných nádržích pouze pro potřebu vyšších tříd.

V pootevřených vratech stál muž v tmavě modré rubášce, lesklých černých holínkách a širokých jezdeckých kalhotách. Byl to snědý, pohledný chasník s náramnými rameny a lesklými hladkými vlasy a štítek švihácké čapky mu vrhal měkký stín přes oči. V koutku úst měl cigaretu a hlavu nakláněl trochu na stranu, jako kdyby uhýbal, aby mu kouř nečoudil pod nos. Na jedné ruce měl hladkou černou shrnovací rukavici, druhá byla holá. Na prostředníku se mu skvěl masivní prsten.

Domovní číslo nebylo nikde vidět, ale usoudil jsem, že to musí být 862. Zastavil jsem, vyklonil se z vozu a zeptal jsem se ho na to.

Dal si s odpovědí na čas. Musel si mě nejdřív důkladně prohlídnout.

A taky můj vůz. Přišel ke mně, a jak se blížil, nenápadně spustil ruku bez rukavice k boku. Byla to taková ta nenápadnost, která vás má praštit do očí.

Zastavil se asi půl metru od mého vozu a znovu si mě prohlédl.

„Hledám sídlo Graylových,“ řekl jsem.

„To by bylo tady. Nikdo není doma.“

„Očekávají mě.“

Přikývl. Oči se mu třpytily jako voda. „Jméno?“

„Philip Marlowe.“

„Počkejte tady.“ Přešel beze spěchu k vratům a odemkl železná dvířka zasazená v jednom z mohutných pilířů. Uvnitř byl telefon.

Krátce do něho promluvil, pak zase dvířka zaklapl a vrátil se ke mně.

„Máte nějaký průkaz?“

Ukázal jsem mu licenci přilepenou na sloupku řízení. „To nic nedokazuje,“ řekl. „Jak můžu vědět, že je to váš vůz?“

Vytáhl jsem klíč ze zapalování a otevřel dvířka a vystoupil. Čímž jsem se octl asi na krok od něho. Měl příjemný dech. Přinejmenším značky Haig and Haig.

„Už zase jste si dával do trumpety,“ řekl jsem.

Usmál se. Jeho oči mě odhadovaly.

Řekl jsem: „Poslyšte, promluvím tím telefonem se sluhou a on pozná můj hlas. Stačí to, abyste mě pustil dovnitř, nebo mě tam radši odnesete na zádech?“

„Já tady jenom pracuju,“ řekl mírně. „Kdyby ne -...“ ostatek nechal viset ve vzduchu a usmíval se dál.

„Vy jste milý chlápek,“ řekl jsem a poklepal jsem mu na rameno.

„Byl to Dartmouth nebo Dannemora?“

„Prokrista,“ řekl. „Proč jste neřek rovnou, že jste polda?“

Oba jsme se zazubili. Mávl rukou a já prošel pootevřenými vraty.

Příjezdová cesta se zatáčela a vysoký, ozdobně tvarovaný temně zelený živý plot ji úplně odděloval jak od ulice, tak i od domu. Zelenými vrátky jsem zahlédl japonského zahradníka, jak pleje obrovský trávník. Vytáhl právě nějaké býlí z rozlehlé sametové plochy a křenil se na mě, jak už to tihle Japončíci

dovedou. Pak se ten vysoký živý plot zase zavřel a já neviděl celých třicet metrů vůbec nic jiného.

Potom plot vyústil do velikého kruhového prostranství, kde bylo zaparkováno půl tuctu aut.

Jedno z nich bylo malé kupé. Pak tam byly dva náramně pěkné dvoubarevné buicky nejnovějšího typu, za které by se člověk nemusel stydět, když si jede pro cigarety. Dále černá limuzína s matně poniklovanými ozdobami na chladiči a s puklicemi na kolech velkými jako kola od bicyklu. A pak ještě dlouhý sportovní kabriolet se složenou střechou. Krátká a velmi široká betonová vozovka, způsobila pro každé počasí, vedla odtud k postrannímu vchodu do domu.

V pozadí vlevo za parkovištěm byla snižená zahrada s fontánami ve všech čtyřech rozích. Vchod do ní byl uzavřen vraty z tepaného železa s letícím amorkem uprostřed. Uvnitř stály bysty na štíhlých sloupech a kamenné sedátko, na jehož obou koncích se krčili okřídlení lvi. Bylo tam obdélné jezírko s kamennými lekníny a na jednom listu seděla ohromná kamenná žába. Ještě dál vedla růžemi obrostlá kolonáda k něčemu, co vypadalo jako oltář obehnaný po obou stranách živým plotem, ale jen tak hustým, aby slunce mohlo rozhodit své arabesky po schodech, které k tomu oltáři vedly. A v dálce nalevo se rozkládala divoká zahrada, nepřiliš velká, se slunečními hodinami v rohu u zdi, zbudované tak, aby vypadala jako nějaká starobylá troska. A byly tam květiny. Milión květin.

Na domě už nebylo nic tak zvláštního. Byl menší než Buckinghamský palác, na Kalifornii dost šedivý, a myslím, že měl méně oken než Chryslerův mrakodrap.

Připlížil jsem se k postrannímu vchodu, stiskl knoflík a kdesi se rozezněla zvonková hra tóny tak hlubokými a lahodnými jako kostelní zvony.

Muž v pruhované vestě s pozlacenými knoflíky otevřel dveře, uklonil se a vzal mi klobouk, čímž pro něho dnešní šichta skončila. V šeru za ním chlapík v pruhovaných kalhotách s puky jako břitva, v černém saku a rohatém límci s šedou proužkovanou kravatou nachýlil šedivou hlavu o půl coule ke mně a řekl: „Pan Marlowe? Račte tudy, prosím -...“

Šli jsme halou. Byla to nesmírně tichá hala. Ani moucha tam nebžíkla. Podlaha byla pokryta orientálními koberci a na zdech visely obrazy. Zahnuli jsme za roh a ocitli jsme se v další hale. V balkónovém okně se z dálky zatřpytila voda, a já si téměř s leknutím uvědomil, jak jsme blízko Tichého oceánu a že tenhle dům stojí na pokraji jednoho z kaňonů.

Lokaj došel ke dveřím a otevřel je vstříc několika hlasům, pak ustoupil stranou a já vešel. Byl to příjemný pokoj s velkými lehátky a pohodlnými křesly, potaženými světle žlutou kůží a rozestavěnými kolem krbu, před nímž na hladké, ale nikoli kluzké podlaze ležel koberec tenký jako hedvábí a starý jako Ezopova teta. Kaskáda květů se perlila v koutě pokoje, jiná na nízkém stolku, zdi byly z matného malovaného pergamenu, bylo tam pohodlí, prostor, útulnost, nádech čehosi velmi moderního i velmi starobylého a tři osoby tam seděly a v náhlém tichu se dívaly, jak se k nim blížím.

Jednou z těch tří osob byla Anna Riordanová, která vypadala přesně tak, jako když jsem ji viděl naposled, až na to, že držela v ruce sklenici s jantarově zbarvenou tekutinou. Druhá osoba byl vysoký, hubený, smutně vyhlížející muž s pevnou bradou a hluboko vsazenýma očima a s tvářemi, na nichž nebylo stopy po jiné barvě kromě nezdravě žluté. Vypadal na dobrých šedesát, či spíš na mizerných šedesát. Měl tmavý štrapáční oblek, červený karafiát v knoflíkové dírce a tvářil se ušlápnutě.

Třetí byla ta blondýna. Byla oblečena na vycházku v čemsi světle zelenomodrém. Šatů jsem si moc nevšímal. Byly takové,

jaké pro ni její krejčí navrhl, a jistě si nevybrala žádného fušera. Jeho cílem zřejmě bylo, aby ji šaty udělaly co nejmladší a aby se její azurové oči zdály co nejmodřejší. Její vlasy měly zlatavou barvu starých mistrů a byly trochu přišolíchané, ale ne moc. Vlastnila kompletní soupravu křivek, na kterých se nedalo už vůbec nic vylepšit. Šaty byly docela jednoduché, až na démantovou sponu u krku. Ruce neměla malé, ale pěkně utvářené, a nehty, jak už to bývá, křiklavě rudé -, téměř purpurové. Ušetřila mi jeden ze svých úsměvů. Zdálo se, že má smích pořád na krajíčku, ale v jejích očích byl utkvělý výraz, jako kdyby pomalu a důkladně přemýšlela. A ústa měla smyslná.

„To jste hodný, že jste přišel,“ řekla. „Tohle je můj manžel. Připrav panu Marlowovi něco k pití, miláčku.“

Pan Grayle mi podal ruku. Byla studená a trochu zavlhlá. V očích měl smutek. Smíchal skotskou se sodovkou a podal mi ji. Pak si sedl do koutku a ani nedutal.

Vypil jsem půl sklenice a zazubil se na slečnu Riordanovou. Dívala se na mne jaksi nepřítomně, jako kdyby objevila novou stopu.

„Myslíte, že pro nás můžete něco podniknout?“ zeptala se ta blondýna pomalu, hledíc do své sklenice. „Jestli si myslíte, že ano, byla bych nadšená. Ale ta ztráta mi připadá celkem malá v porovnání s tím, že bych se měla ještě zabývat gangstery a různými příšernými lidmi.“

„Moc o té celé věci nevím,“ řekl jsem.

„Ale já doufám, že to zvládnete.“ Usmála se na mne tak, že jsem to ucítil až v zadní kapse u kalhot.

Dopil jsem druhou půlku whisky. Začínal jsem se cítit příjemně.

Paní Graylová zazvonila na zvonek zasazený do opěradla koženého lehátka a lokaj vešel. Mávla směrem k podnosu. Sluha se rozhlédl a namíchal dva drinky. Slečna Riordanová ještě dělala,

že pije tu svou první sklenku, a pan Grayle zřejmě nepil. Lokaj odešel.

Paní Graylová a já jsme se chopili sklenek. Paní Graylová si přehodila nohu přes nohu, trošičku nedbale.

„Nevím, jestli v tom můžu něco udělat,“ řekl jsem. „Pochybují!“

Čeho bych se pro začátek mohl chytit?“

„Jsem přesvědčena, že to dokážete.“ Věnovala mi další úsměv.

„Co všechno vám Lin Marriott svěřil?“

Pohlédla úkosem na slečnu Riordanovou. Slečna Riordanová si toho čistě náhodou nepovšimla. Seděla tam dál, jakoby se nechumelilo. Dívala se na druhou stranu. Paní Graylová tedy pohlédla na svého muže. „Je nutné, aby ses s tímhle otravoval, miláčku?“

Pan Grayle vstal a pravil, že ho setkání se mnou velmi těšilo a že si teď půjde na chvíli lehnout. Necítí se právě dobře. Doufal, že ho omluvím. Byl tak zdvořilý, že jsem ho už chtěl vlastnoručně vynést z pokoje, jenom abych mu projevil své uznání.

Odešel. Zavřel za sebou dveře tak tiše, jako kdyby se bál, že někoho vzbudí. Paní Graylová se chvilku dívala na dveře, pak si zase nasadila ten úsměv a pohlédla na mne.

„Slečně Riordanové ovšem úplně důvěřujete, že?“

„Nikomu úplně nedůvěřuji, paní Graylová. Ona náhodou zná tenhle případ -, totiž to, co je o něm vůbec známo.“

„Ano.“ Jednou dvakrát usrkla ze sklenice a pak ji jedním douškem vyprázdnila a postavila stranou.

„K čertu s tímhle zdvořilým upíjením,“ řekla znenadání. „Popovídejme si trochu. Vy jste kupodivu pohledný chlapík na tu práci, kterou děláte.“

„Je to špinavé zaměstnání.“

„Tak jsem to právě nemyslela. Nese to nějaké peníze -, nezlobíte se, že se tak drze ptám?“

„Moc peněz z toho nekouká. A je s tím spousta trampot. Ale taky spousta zábavy. A vždycky je tu naděje, že narazíte na velký případ.“

„Jak se člověk stane soukromým detektivem? Nevadí vám, když si vás trochu oťukám? A přistrčte sem támhleten stolec, prosím vás.“

Tak, abych měla pití u ruky.“

Vstal jsem a přisunul obrovský stříbrný podnos na stojanu po hladké podlaze k ní. Namíchala další dvě sklenky. Já ještě nevypil ani polovinu té předešlé.

„Většinou jsme bývali policajti,“ řekl jsem. „Já pracoval nějakou dobu na prokuratuře. Dostal jsem padáka.“

Mile se usmála. „Jistě ne pro neschopnost.“

„Ne, pro odmlouvání. Telefonoval vám ještě někdo?“

„Tedy -...“ pohlédla na Annu Riordanovou. Čekala. Její pohled vydal za mnoho slov.

Anna Riordanová vstala. Odnesla svou sklenici, stále ještě nedotčenou, na podnos a postavila ji tam. „Pochybuju, že by vám to pití došlo,“ řekla, „ale kdyby náhodou přece -, a děkuji vám, paní Graylová, že jste se mnou hovořila. Nic z toho nepoužiju. Slibuju vám to.“

„Ale prosím vás, snad už neodcházíte,“ řekla pani Graylová s tím svým úsměvem.

Anna Riordanová skousla spodní ret mezi zuby a maličko zaváhala, jako kdyby se rozmýšlela, zda si ho má ukousnout a vyplivnout, anebo ho ještě chvíli nechat tam, kde je.

„Lituju, ale musím. Víte, já nepracuju pro pana Marlowa. Je to jen můj přítel. Sbohem, pani Graylová.“

Blondýna na ni zazářila. „Doufám, že se tu zase brzy ukážete.“

Kdykoli se vám to bude hodit.“ Stiskla dvakrát zvonek. Objevil se komorník. Otevřel dveře.

Slečna Riordanová rychle vyšla a dveře se zavřely. Ještě hodnou chvíli poté, co se zavřely, zírala na ně paní Graylová s matným úsměvem. „Takhle je to mnohem lepší, nemyslíte,“ řekla po chvíli mlčení. Přikývl jsem. „Nejspíš se divíte, jak to, že toho tolik ví, když jsme jen přátelé,“ řekl jsem. „Prazvláštní děvčátko. Něco vypátrala sama, například kdo jste a komu patřil ten nefritový náhrdelník. Něco se prostě přihodilo náhodou. Přišla včera v noci do té rokle, kde byl Marriott zabit. Chtěla se trochu projet. Náhodou uviděla světlo a šla se tam podívat.“

„Aha.“ Paní Graylová rychle zdvihla sklenku a ušklíbala se. „Je to strašné pomyšlení. Chudák Lin. Byl to tak trochu padouch. Člověk má většinou takové přátele. Ale takhle umřít, to je děsné.“ Otrásla se. Oči se jí zvětšily a potemněly.

„Se slečnou Riordanovou je všechno v pořádku. Nebude mluvit.“

Její otec byl dlouhou dobu zdejší policejní náčelník.“

„Ano. Říkala mi to. Ale vy nepijete.“

„Piju, jak umím.“

„My dva bychom si měli dobře rozumět. Řekl vám Lin -, pan Marriott -, jak k tomu přepadení došlo?“

„Stalo se to někde na cestě z Trocadera sem. Neřekl mi přesně kde. Byli to tři nebo čtyři muži.“

Přikývla zlatě zářivou hlavou. „Ano. Víte, na té loupeži bylo něco dost legračního. Jeden z těch prstenů mi dali zpátky. A byl docela pěkný.“

„Řekl mi to.“

„A pak, já ten nefrit skoro vůbec nenosila. Konec konců je to muzeální kus, takových asi na světě moc neexistuje, je to neobyčejně vzácný druh nefritu. A přece na něj skočili. Nečekala bych, že si ho budou nějak zvlášť cenit, vy ano?“

„Bylo jim jasné, že byste ho jinak nenosila. Kdo věděl, jakou má cenu?“

Zamyslela se. Byl na ni pěkný pohled, když přemýšlela. Ještě pořád měla zkřížené nohy a ještě pořád nedbale.

„Myslím, že celá řada lidí.“

„Ale ti asi nevěděli, že ho budete mít právě ten večer na sobě. Kdo o tom věděl?“

Pokrčila světle modrými rameny. Usilovně jsem se snažil udržet oči tam, kde se slušelo.

„Má komorná. Ale ta měla stokrát příležitost jej vzít. A já jí věřím.“

„Proč?“

„To nevím. Prostě důvěřuju některým lidem. Důvěřuju vám.“

„Důvěřovala jste Marriottovi?“

Tvář jí trochu ztvrdla. Oči zpozorněly. „V některých věcech ne. V jiných zase ano. Všechno má své meze.“ Měla příjemný způsob vyjadřování, chladný, poněkud cynický. A přece ne hrubý. Dovedla svá slova pěkně zaokrouhlit.

„Tak dobrá -, kdo ještě kromě komorné? Šofér?“

Zavrtěla hlavou, že ne. „Lin mě tehdy vezl sám, svým vozem.

Myslím, že George nebyl ani nikde nablízku. Kdypak to bylo, ve čtvrtek?“

„Já při tom nebyl. Když mi o tom Marriott vykládal, řekl, že se to stalo před čtyřmi nebo pěti dny. Kdyby se to stalo ve čtvrtek, byl by to celý týden před včerejškem.“

„A přece to bylo ve čtvrtek.“ Sáhla po mé sklenici a její prsty se letmo dotkly mých a byl to hebký dotek. „George má ve čtvrtek večer volno. Víte, čtvrtek je jeho den.“ Nalila mi do sklenice pořádný hlt svůdně vyhlížející skotské a stříkla do ní trochu bublinkové vody. To je pitivo, které se zdánlivě dá nasávat donekonečna, ale ve skutečnosti vám docela pěkně zamotá hlavu. Sebe obsloužila paní Graylová stejně.

„Lin vám řekl mé jméno?“ zeptala se zlehka, ale ostražitost jí z očí nezmizela.

„Dával si dobrý pozor, aby je neprozradil.“

„Pak vás možná schválně trochu popletl, ohledně toho data. Teď uvažme, na čem jsme. Komorná a šofér jsou mimo. Chci říct mimo podezření ze spoluúčasti.“

„Podle mého nejsou.“

„No já se aspoň snažím,“ zasmála se. „Pak je tu Newton, komorník. Mohl si večer všimnout, že mám ten náhrdelník na krku. Ale spadá dost hluboko, a já měla na sobě večerní přehoz z bílých lišek; ne, myslím, že ho nemohl vidět.“

„Vsadím se, že jste vypadala senzačně,“ řekl jsem.

„Nejste už trochu stříknutý?“

„Pamatuju doby, kdy jsem byl střízlivější.“

Zvrátila hlavu do týla a rozesmála se na celé kolo. Poznal jsem v životě jen čtyři ženy, které mohly tohle udělat, a přesto vypadat krásně. Ona byla jednou z nich.

„Newton je slušný chlap,“ řekl jsem. „Takoví se nepaktují s gangstery. Ale to je ovšem jen můj dohad. A co sluha?“

Zamyslela se, pak si vzpomněla a zavrtěla hlavou. „Ten mě neviděl.“

„Neřekl vám nikdo, abyste si ten náhrdelník vzala?“

Její oči okamžitě ještě víc zpozorněly. „Nemyslete si, že do vás nevidím,“ řekla.

Sáhla pro mou sklenici, aby mi znovu nalila. Nebránil jsem jí, třebaže tam ještě pár loků zbylo. Prohlížel jsem si půvabné linie její šíje.

Když jsme si zase pohrávali s plnými sklenicemi, řekl jsem: „Nejdřív si doplníme protokol a pak vám něco povím. Popište mi ten večer.“

Povyhrnula si dlouhý rukáv a podívala se na hodinky. „Mám být -...“

„Nechte ho čekat.“

Oči jí zajiskřily. Slušelo jí to. „I upřímnost může člověk někdy trochu přehnat,“ řekla.

„V mém řemesle to neplatí. Tak mi popište ten večer. Anebo se mnou vyrazte dveře. Buď jedno, nebo druhé. Račte si laskavě vybrat.“

„Snad abyste si radši sedl vedle mne.“

„Už si to myslím delší dobu,“ řekl jsem. „Mám-li být přesný, tak právě od okamžiku, kdy jste zkřížila nohy.“

Stáhla si šaty přes kolena. „Tyhle zatracené hadry má člověk pořád vysoukané až ke krku.“

Posadil jsem se vedle ní na žluté kožené lehátko. „Vy ale dovedete hezky zčerstva zapracovat, že?“ řekla klidně.

Neodpověděl jsem jí.

„Děláte takovéhle věci často?“ zeptala se a úkosem na mne pohlédla.

„Prakticky vůbec ne. Ve volném čase žiju co tibetský mnich.“

„Jenže vy žádný volný čas nemáte.“

„Tak teď se soustřed'me,“ řekl jsem. „Snažme se tu trochu zdravého rozumu, který nám ještě zbyl -, nebo který mně ještě zbyl upnout na daný problém. Kolik mi zaplatíte?“

„Aha, tak to je ten problém. Já myslela, že najdete můj náhrdelník. Nebo že se o to aspoň pokusíte.“

„Musím pracovat vlastní metodou. Touhle.“ Přihnul jsem si tak důkladně, že jsem se div nepostavil na uši. Zalapal jsem po vzduchu.

„A zároveň vyšetřovat vraždu,“ řekl jsem.

„Ta s tím přece nemá nic společného. To je věc policie, ne?“

„No je, jenže ten chudák mi vysolil stovku, abych ho ochránil -, a já to neudělal. Cítím se vinen. Chce se mi plakat. Mám plakat?“

„Napijte se.“ Nalila nám ještě trochu skotské. Zdálo se, že na ni whisky nemá o nic zhoubnější účinky než voda na údolní přehradu.

„Tak kde jsme to přestali?“ řekl jsem a snažil jsem se udržet sklenici v takové poloze, aby whisky zůstala uvnitř. „Vyloučili jsme panskou, šoféra, komorníka i sluhu. Příště si budeme sami prát prádlo.“

Jak se ta loupež odehrála? Vaše vylíčení by mohlo obsahovat některé podrobnosti, které mi Marriott neuvedl.“

Nachýlila se kupředu a podepřela si bradu rukou. Zatvářila se vážně, ale zase ne tak vážně, aby to vypadalo hloupě.

„Šli jsme na večírek v Brentwood Heights. Pak Lin navrhl, abychom zaskočili do Trocadera trochu si popít a zatancovat. To jsme udělali. Na bulváru Sunset se něco opravovalo a byla tam spousta prachu. Proto na zpáteční cestě zabočil Lin dolů k Santa Monice.“

Cestou jsme jeli kolem takového sešlého hotýlku, jmenoval se hotel Indio, toho jsem si z nějakého hloupého, bezvýznamného důvodu náhodou povšimla. Proti němu na druhé straně vozovky byla pivnice a před ní stálo auto.“

„Jen jedno auto -, před pivnicí?“

„Ano. Jen jedno. Byla to náramně pochybná putyka. No, a tenhle vůz nastartoval a rozjel se za námi, a to se ví, že jsem se kvůli tomu nijak neznepokojovala. Nebylo proč. Potom, když jsme dojeli až tam, kde se Santa Monica zatáčí k bulváru Arguello, řekl Lin: ‚Pojeďme tou druhou ulicí,‘ a vjel do nějaké točité vedlejší uličky. A tady zničehonic nás ten vůz předjel, otřel se nám o blatník a pak přirazil ke kraji chodníku a zastavil. Nějaký muž v plášti, se šálou a s kloboukem naraženým hluboko do čela k nám přišel, aby se omluvil. Ta šála byla bílá a měl ji hodně vytaženou ven, a tak jsem si jí všimla.“

Nic jiného jsem vlastně na něm nepostřehla, jen to, že byl vysoký a hubený. Jakmile se přiblížil -, později jsem si uvědomila, že vůbec nevšimla do světla našich reflektorů -...”

„To je přirozené. Nikdo se rád nedívá do reflektorů. Napijte se.“

Tentokrát nalévám já.“

Skláněla se kupředu, jemné obočí -, ne čáry namalované líčidlem -, pokrčené v zamyšlení. Namíchal jsem dva drinky. Pokračovala ve vyprávění:

„Jakmile se přiblížil až těsně k té straně vozu, kde seděl Lin, vytáhl si šálu až přes nos a pistole nám bleskla do očí. ‚Ruce vzhůru,‘ řekl, ‚ani se nehýbejte, a všechno bude v suchu.‘ Pak přistoupil ještě jeden muž k druhé straně vozu.“

„V Beverly Hills,“ řekl jsem, „v okruhu čtyř čtverečních mil, na kterých je z celé Kalifornie nejlepší policejní dozor.“

Pokrčila rameny. „A přesto se to stalo. Chtěli, abych jim dala své šperky a kabelku. Řekl si o ně ten muž s šálou. Ten, co stál na mé straně, nepromluvil ani slovo. Podala jsem mu ty věci přes Lina a ten muž mi vrátil kabelku a jeden prsten. Řekl nám, abychom prozatím nic neoznamovali ani policii ani v pojišťovně. Že prý nám navrhnou rozumnou, přijatelnou dohodu. Řekl, že je pro ně výhodnější pracovat na pevná procenta. Vypadalo to, jako kdyby ani dost málo nespěchal. Vyložil nám, že by mohli pracovat i prostřednictvím zaměstnanců pojišťovny, kdyby to jinak nešlo, ale to prý znamená přibrat do party nějakého pokoutního advokáta, a tomu že se raději vyhnou. Mluvil jako dost vzdělaný člověk.“

„Mohl to být Fešák Eddie,“ řekl jsem. „Jenže toho odpráskli v Chicagu.“

Pokrčila rameny. Napili jsme se. Pokračovala.

„Pak odešli a my jeli domů a já řekla Línovi, aby držel jazyk za zuby. Druhý den mi kdosi volal. Máme dva telefony, jeden na přepojování a jeden na přímou linku v mé ložnici. Volali mi na tenhle aparát. Číslo samozřejmě není v žádném seznamu.“

Přikývl jsem. „Číslo se dá koupit za pár dolarů. To se děje napořád. Někteří lidé od filmu musí měnit čísla každý měsíc.“

Napili jsme se.

„Řekla jsem tomu muži, který volal, aby se spojil s Linem, že Lin mě bude zastupovat, a když budou jejich požadavky aspoň trochu rozumné, že se dohodneme. On řekl, tak dobrá, a od té doby, myslím, jen proto tak dlouho okolkovali, aby si nás mohli očíhnout. Konečně, jak víte, jsme se shodli na osmi tisících dolarech atakdále.“

„Poznala byste některého z nich?“

„Rozhodně ne.“

„Ví o tomhle všem Randall?“

„Samozřejmě. Musíme o tom ještě mluvit? Otravuje mě to.“
Usmála se na mne líbezně.

„Vyjádřil se k tomu nějak?“

Zívla. „Nejspíš ano. Nepamatuju se.“

Seděl jsem s prázdnou sklenicí v ruce a přemýšlel. Vzala mi ji a začala mi znovu nalévat.

Vzal jsem jí plnou sklenku z ruky, přendal si ji do levice a pravou rukou jsem uchopil její levou. Byla hladká a měkká a teplá a uklidňující. Stiskla mi ruku. Měla pevné svaly. Byla to silná žena, žádná papírová květinka.

„Myslím, že ho něco napadlo,“ řekla. „Ale neřekl mi co.“

„Z téhle historky by každému něco napadlo,“ řekl jsem.

Zvolna otočila hlavu a pohlédla na mne. Pak přikývla. „Prostě se to nedá přehlédnout, že ne?“

„Jak dlouho jste ho znala?“

„Ale už celá léta. Býval hlasatelem v rozhlasové stanici, která patřila mému muži. Stanice K. F. D. K. Tam jsem se s ním seznámila. Tam jsem se také seznámila se svým mužem.“

„To jsem věděl. Ale Marriott si žil, jako kdyby měl peníze. Ne těžké prachy, ale tak zrovna dost.“

„Podědil něco a nechal práce v rozhlase.“

„Víte určitě, že ty peníze zdědil -, nebo to jenom tak říkal?“

Pokrčila rameny. Stiskla mi ruku.

„Anebo to nemuselo být nijak zvlášť moc prachů a on je dokázal hezky rychle rozfofrovat,“ oplatil jsem její stisk. „Vypůjčoval si od vás?“

„Vy jste trochu staromódní, že?“ dívala se dolů na tu ruku, kterou jsem jí držel.

„Já ještě pořád pracuju. A vaše skotská je tak dobrá, že mě udržuje napůl střízlivého. Ne že bych musel být namazaný, abych - ...“

„Ovšem.“ Vyprostila ruku z mé a mnula si ji. „Musíte mít náramně silný stisk -, ve volném čase. Lin Marriott byl samozřejmě vyděrač velkého stylu. To bije do očí. Byl živ z toho, co vymáčkl z ženských.“

„Věděl něco na vás?“

„Mám vám to prozradit?“

„To by asi nebylo moc moudré.“

Zasmála se. „Ale řeknu vám to přece. Jednou jsem se u něho v bytě trochu zkárovala a prostě jsem sklapla. Něco takového se mi stává málokdy. A on si mě párkrát vyfotografoval -, jak tam ležím s šaty vysoukanými až ke krku.“

„Čuně mizerné,“ řekl jsem. „Máte ty fotky někde po ruce?“

Pleskla mě přes zápěstí. Řekla něžně:

„Jak se jmenujete?“

„Philip. A vy?“

„Helena. Polib mě.“

Sesula se mi zlehka na klín a já se naklonil nad její obličej a začal se na něm popásat. Třepotala řasami a dotýkala se lehkými polibky mých tváří. Když jsem dospěl až k jejím rtům, našel jsem je pootevřené a žhnoucí a její jazyk se míhal mezi zuby jako had.

Otevřely se dveře a pan Grayle tiše vstoupil do pokoje. Držel jsem ji v náručí a nemohl jsem ji hned pustit. Zvedl jsem hlavu a podíval se na něho. V té chvíli jsem byl tak studený jako Al Caponovy nohy v den, kdy ho pohřbívali.

Blondýna v mém náručí se ani nepohnula, dokonce ani nezavřela ústa, na tváři měla zpola zasněný, zpola výsměšný výraz.

Pan Grayle si lehce odkašlal a řekl: „Promiňte mi prosím,“ a zase tiše vyšel z pokoje. V očích měl bezedný smutek.

Odstrčil jsem ji a vstal, vytáhl z kapsy kapesník a utřel si obličej.

Zůstala ležet tak, jak jsem ji pustil, trochu šikmo přes lehátko, nad jednou punčochou štědře odhalený pruh kůže.

„Kdo to byl?“ zeptala se chraptivě.

„Pan Grayle.“

„Toho si nevšímej.“

Poodešel jsem od ní a usedl do téhož křesla, jako když jsem vešel do pokoje.

Za chvílku se napřímila, posadila se a upřeně se na mne zadívala.

„To nic. On to chápe. Hrome, co taky může ode mě chtít?“

„Myslím, že všechno ví.“

„Ale vždyť ti říkám, že se nic nestalo. Nestačí to? Je to nemocný člověk. Co herdek -...“

„Přestaň na mě křičet. Nesnáším hádavé ženské.“

Otevřela kabelku, která ležela vedle ní, vytáhla malý kapesníček a utřela si rty, pak se na sebe podívala do zrcátka.

„Myslím, že máš pravdu. Té skotské bylo přece jen trochu moc.“

Sejdeme se dnes večer v klubu Belvedere. V deset hodin.“ Nedívala se na mne. Měla zrychlený dech.

„Je to příjemný lokál?“

„Majitelem je Laird Brunette. Můj moc dobrý známý.“

„Tak platí,“ řekl jsem. Ještě pořád mě mrazilo. Připadal jsem si hnusně, jako kdybych vytáhl nějakému chudákovi poslední peníze z kapsy.

Vyndala rtěnku a docela lehce si přetřela rty a pak na mne pohlédla zpod přivřených víček. Hodila po mně zrcátko. Zachytil jsem je a podíval se na svůj obličej. Poopravil jsem si jej kapesníkem a vstal jsem, abych jí zrcátko vrátil.

Opírala se dozadu, ukazujíc mi celé hrdlo, a líně se na mne dívala přimhouřenýma očima.

„Co se děje?“

„Nic. V deset večer v klubu Belvedere. Nebud' příliš oslňující. Vlastním jenom smoking. Sejdeme se v baru?“

Přikývla, oči stále lenivě přivřené.

Obrátil jsem se a vyšel z pokoje a ani jsem se neohlédl. V hale mě čekal sluha, a když mi podával klobouk, vypadal jako Muž kamenné tváře.

Procházel jsem točitou příjezdovou cestou, ztracen ve stínu vysokého zastřiženého živého plotu, až jsem došel k bráně. Na strážu stál teď jiný muž, pořez v civilních šatech, na první pohled pistolník.

Propustil mě kývnutím hlavy.

Zahoukal klakson. Kupé slečny Riordanové stálo hned za mým vozem. Šel jsem tam a podíval se na ni. Vypadala chladně a uštěpačně.

Seděla tam, štíhlá, ruce v rukavičkách držely volant. Usmívala se.

„Počkala jsem si na vás. Nejspíš bych do toho neměla strkat nos, ale povězte mi, co o ní soudíte?“

„Vsadím se, že z ní podvazky padají samy.“

„Musíte vždycky říkat takové věci?“ zrudla rozhořčením. „Někdy muže nenávidím. Staré i mladé, fotbalisty, operní tenory i mazané milionáře, krásné muže, ze kterých se vyklubou gigolové, a rošťáky, ze kterých se vyklubou -, soukromí detektivové.“

Smutně jsem se na ni ušklíbl. „Já vím, že mám moc řečí. Ale dneska je to v módě. Kdo vám řekl, že to byl gigolo?“

„Kdo?“

„Nebud'te tupá. Přece Marriott.“

„O, to nebylo těžké uhodnout. Promiňte, nechci být protivná.“

Hádám, že ji můžete sundávat podvazky, kdykoli se vám zachce, a že se nebude nijak bránit. Ale jednou věcí si můžete být jist -, že nejste první ani poslední.“

Široká točitá ulice podřimovala pokojně v slunci. Krásně pomalovaný dodávkový vůz nehlučně zastavil před domem na druhé straně ulice, pak trochu zacouval a rozjel se po příjezdové

cestě k postrannímu vchodu do domu. Na jedné straně dodávky bylo napsáno:

Služba kojencům v Bay City.

Anna Riordanová se naklonila ke mně, šedomodré oči uražené a zamžené. Trochu příliš dlouhý horní ret se našpulil a pak se zase přitiskl k zubům. Krátce, sykavě vydechla.

„Vy byste asi chtěl, abych se starala o své, že je to tak? A aby mě nenapadlo nic, nač vy byste nepřišel už předtím. Myslela jsem, že vám trochu pomáhám.“

„Nepotřebuju pomoc. A policie nechce žádnou ode mne. Nemůžu pro paní Graylovou nic udělat. Vykládala mi o jakési pivnici, odkud to auto vyjelo a sledovalo je, ale co z toho? Byla to nějaká mizerná putyka v Santa Monice. Jenže tady máme co dělat s gangstery velkého stylu. Měli mezi sebou někoho, kdo dokonce poznal nefrit Fej Cuej, když ho dostal do rukou.“

„Jen jestli nechtyl předem nějakou hlášku.“

„To je taky možné,“ řekl jsem a vytáhl si cigaretu z balíčku. „Ale buď jak buď, pro mne z toho nic nekouká.“

„Ani co se týče dušezpyectví?“

Civěl jsem na ni, jak nejpitoměji jsem dovedl. „Dušezpyectví?“

„Propánajána,“ řekla tiše. „A já myslela, že jste detektiv.“

„Tahle věc se jaksi tutlá,“ řekl jsem. „Musím dávat pozor, abych nešlápl vedle. Starý Grayle má peněz jako třísek. A v tomhle městě zákon patří tomu, kdo si ho koupí. Podívejte, jak záhadně si počínají poldové. Nic se nepustí na veřejnost, noviny si ani nezobnou, dokonce ani nevinný chodec nedostane příležitost vystoupit se zdánlivě bezvýznamným postřehem, z něhož se pak vyklube nade vše důležitá stopa. Nic než ticho po pěšině a varování, abych dal ruce pryč.“

Vůbec se mi to nelíbí.“

„Tu rtěnku jste si skoro docela utřel,“ řekla Anna Riordanová. „A já mluvila o dušezpytectví. No tak se mějte. Těšilo mě, že jsem vás poznala -, do jisté míry.“

Stiskla startér, zařadila rychlost a zmizela ve zvířeném prachu.

Díval jsem se za ní. Když odjela, pohlédl jsem na druhou stranu ulice. Muž z dodávky s nápisem Služba kojencům v Bay City vyšel z postranních dveří domu, oblečený do uniformy tak bílé, naškrobené a zářivé, že jsem si při pouhém pohledu na ni sám připadal čistý.

Nesl nějakou lepenkovou krabici. Vlezl do vozu a odjel.

Usoudil jsem, že právě vyměnil nějakému robátku plenku.

Vlezl jsem taky do vozu, a než jsem se rozjel, podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro pět.

Ta skotská, tak jako každá dobrá skotská, se mě držela celou cestu zpátky do Hollywoodu. Červená světla na semaforech mě nemohla vyrušit z klidu.

„Takové milé děvčátko,“ říkal jsem si nahlas ve voze, „jako stvořené pro chlápka, který má o milá děvčátka zájem.“ Nikdo na to nic neřekl. „Jenže já to nejsem,“ řekl jsem. Ani na tohle nikdo nic neodpověděl. „V deset večer v klubu Belvedere,“ řekl jsem. A na to kdosi poznamenal: „Fuj tajksl.“

Znělo to jako můj hlas.

Bylo čtvrt na šest, když jsem se zase vrátil do kanceláře. V budově byl naprostý klid. Psací stroj za přepážkou ztichl. Zapálil jsem si dýmku, sedl jsem si a čekal.

Indián páchl. Zasmrděl přes celou čekárničku až ke mně, když se ozval bzučák a já otevřel spojovací dveře, abych se podíval, kdo to je. Stál mezi dveřmi na chodbu a byl jako odlitý z bronzu. Od pasu nahoru byl samý sval a měl mohutnou hrud'. Vypadal jako vandrák.

Sako hnědého obleku mu bylo příliš úzké v ramenou a kalhoty ho nejspíš trochu škrtily v podpaždí. Klobouk mu byl přinejmenším o dvě čísla menší a byl štědře propocen někým, komu seděl lépe než jemu. Měl ho posazený asi v těch místech, kde dům mívá větrnou korouhvičku. Límec mu padl tak dokonale jako koňský chomout a měl přibližně tentýž špinavě hnědý odstín. Před zapjatou vestou se mu klimbala vázanka, černá kravata zavázaná pomocí speciálních kleští na uzel velikosti hrášku. Nad tím špinavým límcem měl kolem holého a mohutného krku ovázán kus široké černé stuhy jako stará žena, která chce zakrýt vrásky na hrdle.

Měl veliký ploský obličej a klenutý masitý nos, který vypadal tvrdý jako příď křižníku. Měl oči bez víček, přehlasné tváře, kovářská ramena a šimpanzí nohy, krátké a zdánlivě nemotorné. Později jsem se přesvědčil, že jsou pouze krátké.

Kdyby ho trochu umyli a oblékli do bílé noční košile, byl by vyhlížel jako neobyčejně zlotřilý římský senátor.

Ten jeho zápach, to byl zemitý pach primitiva a nikoli slizká špína velkoměst.

„Ha,“ řekl. „Jít rychle. Jít teď.“

Zacouval jsem do kanceláře a kývl na něho prstem a on mě následoval, při čemž nadělal asi tolik hluku jako moucha, když leze po stěně. Usedl jsem za psací stůl, zavrzel významně otáčecí

židlí a ukázal na křeslo pro klienty na druhé straně stolu. Neposadil se.

Jeho malá černá očka se na mne dívala nepřátelsky.

„Jít kam?“ zeptal jsem se.

„Ha! Já Druhý Funus. Já Indián z Hollywood.“

„Posaďte se, pane Funus.“

Odfrkl si a nozdry se mu strašně rozšířily. Už předtím byly veliké jako myší díry.

„Jméno Druhý Funus. Ne pan Funus.“

„Co mohu pro vás udělat?“

Pozvedl hlas a začal deklamovat dunivým prsním hlasem. „On říká jít rychle. Veliký bílý otec říká jít rychle. On říká já přivít vy v ohnivý vůz. On říká -...“

„Koukejte, tu hatmatilku si nechte od cesty,“ řekl jsem. „Nespad jsem z višně.“

„Trhni si nohou,“ řekl Indián.

Chvíli jsme se na sebe posupně šklebili přes psací stůl. Dovedl to líp než já. Pak hluboce znechucen sňal klobouk a obrátil jej dýnkem dolů. Strčil prst za potítko a přejel jím kolem dokola. Tím je odhrnul ven, takže vyšlo najevo, že bylo pojmenováno zcela výstižně. Stáhl z okraje potítko sponku na spisy a hodil na stůl složený kus hedvábného papíru. Vztekla naň ukázal pečlivě ožvykaným nehtem. Rovné vlasy měl na šešulce kolem dokola promáčkuté od toho mrňavého klobouku.

Rozbalil jsem ten kousek hedvábného papíru a uvnitř jsem našel navštívenku. Nebyla pro mne žádnou novinkou. Tři přesně stejné byly v dutinkách oněch tří nepravých papiros.

Hrál jsem si s lulkou, zíral na Indiána a snažil se ho zdrtit pohledem. Dal se znervóznit asi tak snadno jako cihlová zeď.

„No dobrá, co tedy chce?“

„On chce vy přijít rychle. Jít teď. Jet v ohnivý -...“

„Trhni si nohou,“ řekl jsem.

To se Indiánovi líbilo. Pomalu zavřel ústa, slavnostně na mne zamrkal jedním okem a pak se bezmála zazubil.

„A bude muset vypláznout stováka coby zálohu,“ dodal jsem, snaže se tvářit, jako kdybych říkal šesták.

„Ha?“ Už zase byl ve střehu. Přidržíme se lámané angličtiny.

„Sto dolarů,“ řekl jsem. „Prašule. Mergle. Sto peněz. Já ne peníze, já ne jít. Jasně?“ začal jsem počítat sto na prstech obou rukou.

„Ha! Pěknej vykuk,“ ušklíbl se Indián.

Zašťoural prstem pod zamaštěným futrem klobouku a vytáhl další kus složeného hedvábného papíru. Vzal jsem jej a rozbalil. Obsahoval zbrusu novou stodolarovou bankovku.

Indián si zase nasadil klobouk, aniž se namáhal zastrčit futro tam, kam patřilo. Takhle to vypadalo jenom o málo legračněji než dřív.

Seděl jsem a civěl na tu stodolarovou bankovku s otevřenými ústy.

„Duševno vítězí,“ řekl jsem konečně. „Z takového koumese jde na mne hrůza.“

„Nemoct čumět celej den,“ poznamenal Indián, aby řeč nestála.

Otevřel jsem psací stůl a vyňal kolt ráže 38, typu, který je znám jako Super Match. Na návštěvu k paní Lewin Lockridge Graylové jsem si jej nevzal. Sundal jsem si sako a zavěsil do něho kožené pouzdro, pistoli jsem strčil do pouzdra, zapnul spodní řemen a pak jsem si sako zase oblékl.

Pro Indiána to všechno znamenalo asi tolik, jako kdybych se podrbal za uchem.

„Mít auto,“ řekl. „Velký auto.“

„Já si na velká auta nepotrpím,“ řekl jsem. „Já mít vlastní auto.“

„Vy jet v můj auto,“ řekl Indián výhružně.

„Já jet ve váš auto,“ řekl jsem.

Zamkl jsem psací stůl i kancelář a vypnul bzučák a dveře do čekárny jsem nechal jako obvykle nezamčené.

Prošli jsme chodbou a sjeli výtahem dolů. Indián smrděl. I zřízenec ve výtahu to zaznamenal.

Ten vůz byl tmavě modrý sedmisedadlový sedan, packard nejnovějšího typu, speciálně vybavený podle objednávky. Prostě vůz, do kterého člověk ani nevleze bez šňůry perel na krku. Byl zaparkován u požárního hydrantu a za volantem seděl snědý, cizokrajně vyhlížející šofér s tváří vyřezanou ze dřeva. Vnitřek vozu byl čalouněn prošíváním šedou žinylkou. Indián mě posadil dozadu. Když jsem tam tak sám seděl, připadal jsem si jako mrtvola z nejlepší společnosti, uložená do rakve funebrákem obzvláště vybraného vkusu.

Indián si sedl vedle řidiče, vůz se otočil uprostřed bloku a strážník na druhé straně ulice řekl: „Vy tam,“ ale docela chabě, jako kdyby to vůbec tak nemyslel, a pak se rychle sehnul, aby si zavázal tkaničku u boty.

Jeli jsme na západ, zahnuli jsme na bulvár Sunset a rychle a nehlučně jsme po něm uháněli. Indián seděl vedle řidiče a ani se nepohnul. Závan jeho osobnosti pronikl chvílemi až ke mně dozadu. Řidič vypadal, jako když podřimuje, ale předjížděl všechny ty polykače kilometrů ve sportovních vozech, jako kdyby to byly vraky tažené na lanu. Dopravní světla mu dělala zelenou cestu. Někteří řidiči jsou už takoví. A on tu zelenou nikdy nepropásl.

Projeli jsme jednu nebo dvě barvitě míle Stripem, kolem starožitnických krámů, vyzdobených jmény slavných filmových hvězd, kolem výkladních skříní, plných vyšívaných krajek a starožitného cínu, kolem skvoucích nových nočních klubů s proslulými šéfkuchaři a stejně proslulými hernami, v nichž vládou vypulírování příslušníci Purpurové bandy, kolem gregoriánsky koloniální nádhery, která dnes už patří do starého železa, kolem

hezkých moderních budov, v nichž hollywoodští obchodníci lidským masem nepřetržitě žvaní o penězích, kolem jídelny pro motoristy, která sem jaksi nezapadá, přestože děvčata nosí hedvábné bílé blůzy a tamborské čáky a od stehů dolů nic než kozinkové ohrnovačky. To všechno jsme minuli a jeli jsme dál širokou plynulou zatáčkou k jezdecké stezce na Beverly Hills a ke světlům na jihu, zářícím v bezmlžném večeru křišťálově čistě všemi barvami spektra, kolem stinných paláců na severních pahorcích, přes celé Beverly Hills a potom vzhůru k točitému bulváru na předhůří, do nenadálého chladného soumraku a poryvů větru od moře.

Odpůldne bylo horké, ale teď se ochladilo. Prolétli jsme kolem vzdáleného shluku osvětlených budov a nekonečnými řadami osvětlených vil, postavených opodál silnice. Sklouzli jsme dolů, abychom se mihli kolem ohromného zeleného pólového hřiště, vedle něhož se prostíralo stejně ohromné cvičiště, a znovu jsme se vyhoupli vzhůru až na vrcholek kopce a vznášeli se směrem k horám po příkré horské silnici z čistého betonu, která se vinula kolem pomerančových hájů, pěstovaných z rozmaru nějakého boháče, protože v téhle končině se pomerančům nedaří, a pak už osvětlená okna milionářských sídel pozvolna řídla, až zmizela docela a silnice se zúžila a byli jsme v Stillwood Heights.

Z kaňonu zavanula vůně šalvěje a připomněla mi mrtvého člověka a bezměsíčnou oblohu. Roztroušené štukované domy byly vymodelovány přímo z úbočí kopce jako basreliéfy. A dál už nebyly vůbec žádné domy, nic než tiché, temné podhůří, nad ním tu a tam první večerní hvězda a dole betonová stuha silnice na pokraji příkrého srázu, spadajícího do houštiny trpasličích dubů a věčně zelených křovisek, odkud můžete někdy zaslechnout volání křepelek, když tam zastavíte a potichu čekáte. Na druhé straně silnice byl hrubý jílový násep, jehož hřebenu se tvrdošíjně držely

nějaké nezdolné divoké květiny jako nezbedné děti, které nechtějí včas na kutě.

Pak se cesta stočila do ostré zatáčky, veliké pneumatiky zachrastily na uvolněných kamenech a vůz se řítíl už poněkud hlučněji po dlouhé příjezdové cestě, lemované divokými pelargóniemi. Na jejím konci, slabě osvětlená a osamělá jako maják, se tyčila dravčí sluj, orlí hnízdo, hranatá budova ze zdiva a skleněných cihel, strohá a moderní, a přece ne ošklivá a vcelku jako stvořená pro živnost poradce ve věcech duševních. Ať by se tu ozýval sebevětší nářek, nikdo by jej neslyšel.

Vůz zahrnul k domu a nad černými dveřmi zasazenými do mohutné zdi se rozsvítilo světlo. Indián si odchrchlal, vylezl z vozu a otevřel zadní dvířka. Řidič si zapálil elektrickým zapalovačem cigaretu a drsná vůně tabáku ke mně libě zavanula večerním vzduchem. Vystoupil jsem.

Šli jsme k černým dveřím. Otevřely se samy, pomalu, téměř výhružně. Za nimi vybíhala úzká chodba do nitra domu. Světlo zářilo skrze stěny ze skleněných cihel.

Indián zavrčel: „Ha, jen dál, vášnosto.“

„Až po vás, pane Funus.“

Indián se zamračil, vešel dovnitř a dveře se za námi zavřely stejně tiše a tajuplně, jako se otevřely. Na konci té úzké chodby jsme se vtěsnali do maličkého výtahu, Indián zavřel dveře a stiskl knoflík.

Vystupovali jsme hladce, bez nejmenšího hluku. Ten zápach, který indián vysílal předtím, byl pouhý záchvěv měsíčního paprsku oproti tomu, co se z něho linulo teď.

Výtah se zastavil, dveře se otevřely. Bylo tam světlo a já vystoupil přímo do věžního pokoje, kde se den dosud zdráhal upadnout v zapomnění. Kolem dokola byla samá okna. V dálce se třpytilo moře.

Tma se pomalu plížila přes kopce. Tam, kde nebyla okna, byly zdi obloženy dřevem, na podlaze ležely koberce tlumených barev, jaké mají jen staré peršany, a stál tam psací stůl, který vypadal, jako kdyby byl vyroben z vyřezávaných desek ukradených v nějakém starobylém kostele. A za tím stolem seděla žena a usmívala se na mne suchým, napjatým, odumřelým úsměvem, který by se rozpadl na prach, kdyby se ho někdo dotkl.

Měla ulízané vlasy stočené do uzlu a snědou, hubenou, zpustošenou asiatskou tvář. V uších měla těžké barevné kameny a na prstech těžké prsteny, mezi jinými i měsíční kámen a ve stříbře zasazený smaragd, který mohl být docela dobře pravý, ale jaksi dokázal vypadat tak falešně, jako tretka koupená v šestákovém krámmě. A ruce té ženy byly suché a snědé a nemladé a prsteny se k nim vůbec nehodily.

Promluvila. Hlas mi byl povědomý. „Ach, pane Marlowe, jak velice milé od vás, že jste přijel. Amthor, on bude velice potěšený.“

Položil jsem na stůl tu stodolarovou bankovku, kterou mi Indián dal. Ohlédl jsem se. Indián už zase sjel výtahem dolů.

„Promiňte, byl to roztomilý nápad, ale nemohu ty peníze přijmout.“

„Amthor, on -, on přeseje si vás zaměstnat, není-liž pravda?“ Zase se usmála. Rty jí šustily jako hedvábný papír.

„Nejdřív musím vědět, jaká práce to bude.“

Přikývla a pomalu se zvedla od stolu. Přitočila se ke mně v přiléhavých šatech, které jí padly jako mořské panně kůže a ukazovaly, že má líbivou postavu, zvlášť pro toho, kdo si potrpí na boky aspoň o čtyři čísla nad normál.

„Já vás povedu,“ řekla.

Stiskla knoflík v ostění a jakési dveře se neslyšně rozestoupily. Za nimi se objevila mléčně bílá záře. Než jsem do nich vstoupil,

ohlédl jsem se ještě jednou na ten její úsměv. Ted' byl starší než země egyptská. Dveře za mnou tiše zapadly.

V pokoji nebyl nikdo.

Byl osmihranný, potažený od podlahy až do stropu černým sametem a vysoký, vzdálený černý strop vypadal také jako ze sametu.

Uprostřed koberce, matného a černého jako uhel, stál osmihranný bílý stůl, právě dost velký, aby se u něho směstnali dva lidé, a uprostřed stolu mléčně bílá koule na černém podstavci. Světlo vycházelo z ní. Jakým způsobem, to jsem nezjistil. U stolu stály proti sobě dvě osmihranné stoličky jako dvě zmenšená vydání stolu. U jedné zdi stála ještě jedna taková stolička. Nebyla tam žádná okna. Nebylo tam už nic jiného -, vůbec nic. Na stěnách nebyl ani vypínač. Pokud tam byly ještě jiné dveře, neviděl jsem je. Obrátil jsem se k těm, jimiž jsem vešel. Ani ty jsem už nenašel.

Stál jsem tam asi patnáct vteřin a měl jsem slabý, nejasný pocit, že mě někdo pozoruje. Nejspíš tam byla nějaká škvíra ve zdi, ale nemohl jsem rozeznat kde. Vzdal jsem se všeho snažení. Poslouchal jsem vlastní dech. V pokoji bylo tak ticho, že jsem slyšel, jak mi vzduch tiše šelestí v nose, jako kdyby šustily maličké záclony.

Pak se rozestoupily neviditelné dveře na druhé straně pokoje, jakýsi muž vešel dovnitř a dveře se za ním zavřely. Muž kráčel se sklopenou hlavou přímo ke stolu, usedl na jednu z těch osmihranných stoliček a pokynul mi rukou, která patřila k nejkrásnějším na světě.

„Prosím, přijměte místo. Naproti mně. Nekuřte a nevrťte se. Snažte se úplně uvolnit. A čím vám mohu posloužit?“

Sedl jsem si, strčil jsem si cigaretu do úst a žmoulal ji mezi rty, ale nezapálil jsem si. Prohlížel jsem si ho. Byl hubený, vysoký a vzpřímený jako ocelová tyč. Měl nejsvětlejší, nejjemnější bílé vlasy, jaké jsem kdy viděl. Daly by se procedit hedvábným flórem.

Pleť měl svěží jako růžový lístek. Mohlo mu být pětatřicet, nebo taky pětasedesát. Čas ho nijak nepoznamenal. Vlasy měl sčesané rovně dozadu a tak krásný profil, že by jím ani Barrymore nezhrdl. Jeho obočí bylo stejně uhlově černé jako stěny, strop a podlaha pokoje. A oči hluboké, až příliš hluboké. Byly to bezedné, zmámené oči náměsíčníka.

Podobaly se studni, o které jsem kdysi četl. Je prý devět set let stará a mají ji v jednom prastarém hradu. Můžete do ní hodit kámen a čekat. Můžete poslouchat a čekat, až vás čekání přestane bavit a zasmějete se tomu, a pak, právě když se obrácíte k odchodu, dolehne k vám slabé, nepatrné šplouchnutí ze dna té studny, tak slabounké a vzdálené, že stěží uvěříte, že taková studna může vůbec existovat.

Jeho oči byly právě tak hluboké. A zároveň byly docela bez výrazu, bez duše, byly to oči, které by se dokázaly dívat, jak lev trhá člověka na kousky, a nezměnily by se, dovedly by klidně pozorovat člověka nabodnutého na kůlu, jak sténá s uřezanými očními víčky ve žhnoucím slunci.

Měl na sobě dvouřadový černý vycházkový oblek, který stříhal nějaký umělec. Roztržitě zíral na mé prsty.

„Prosím, nevrťte se,“ řekl. „Lámou se tím vlny a mé soustředění se rozptyluje.“

„A ledy při tom pukají, máslo taje a kočky mňoukají,“ řekl jsem.

Sotva znatelně se usmál. „Jistě jste sem nepřišel proto, abyste mi říkal drzosti.“

„Zřejmě jste zapomněl, proč jsem přišel. Mimochodem, vrátil jsem těch sto dolarů vaší sekretářce. Přišel jsem kvůli jistým cigaretám.“

Byly to ruské papirosy nacpané marihuanou. A v dutinkách byly stočeny vaše navštívenky.“

„A vy byste rád zjistil, jak se tam dostaly?“

„Ba právě. Těch sto dolarů bych měl zaplatit já vám.“

„To nebude zapotřebí. Odpověď je nasnadě. Jsou věci, které nevím. A toto je jedna z nich.“

Na okamžik jsem mu téměř uvěřil. Jeho tvář byla jasná jako křídlo anděla.

„Tak proč jste mi poslal sto dolarů -, a krobiánského Indiána, který smrdí -, a vůz? Mimochodem, musí ten Indián páchnout? Když pro vás pracuje, nemohl byste ho nějak přimět, aby se vykoupal?“

„Je to přírodní médium. Taková jsou vzácná -, jako dýmanty, a stejně jako dýmanty je někdy nalézáme na špinavých místech. Nemýlím-li se, jste soukromý detektiv?“

„Ano.“

„Myslím, že jste neobyčejně hloupý člověk. Vypadáte hloupě. Máte hloupé zaměstnání. A přišel jste sem s hloupým úkolem.“

„Úplně chápu,“ řekl jsem. „Jsem zkrátka a dobře hlupák. Nedošlo mi to hned, ale už je mi to jasné.“

„A já myslím, že vás nemusím déle zdržovat.“

„Nezdržujete mě,“ řekl jsem. „Já zdržuju vás. Chci vědět, proč byly vaše navštívenky v těch cigaretách.“

Pokrčil ramenem tím nejnepatrnějším pohybem, jakým se jimi vůbec dá pokrčit. „Mé navštívenky jsou dostupny každému. Nedávám svým přátelům cigarety s marihuanou. Vaše otázka je pořád stejně hloupá.“

„Vynasnažím se, aby trochu zmoudřela. Ty cigarety byly v laciném čínském nebo japonském pouzdru z napodobené želvoviny. Viděl jste někdy nějaké takové?“

„Ne. Nevzpomínám si.“

„Mohu se zeptat ještě o něco chytřeji. To pouzdro bylo v kapse muže jménem Lindsay Marriott. Slyšel jste o něm někdy?“

Zamyslel se. „Ano. Pokoušel jsem se ho kdysi vyléčit z trémy před kamerou. Chtěl se dostat k filmu. Bylo to mrhání časem. U filmu o něho nestáli.“

„To si můžu myslet,“ řekl jsem. „Jistě vypadal na snímcích jako Isadora Duncanová. Ještě mi zbývá jedna bomba. Proč jste mi poslal tu stovku?“

„Drahý pane Marlowe,“ řekl chladně, „nejsem padlý na hlavu.

Mé povolání je velmi ošemetné. Jsem vlastně šarlatán. Totiž v tom smyslu, že dělám věci, které lékaři ve svém omezeném, ustrašeném, sobeckém cechu vykonat nemohou. Ustavičně mi hrozí nebezpečí -, od lidí jako jste vy. Snažím se pouze odhadnout velikost nebezpečí dřív, než se s ním vypořádám.“

„V mém případě nestojí skoro ani za řeč, co?“

„Téměř ani neexistuje,“ pravil zdvořile a udělal tak podivný pohyb levou rukou, že mi až oči poskočily. Pak ji velmi pomalu položil na ten bílý stůl a zadíval se na ni. Po chvíli zase zvedl ty bezedné oči a založil ruce.

„Váš sluch -“

„Teď už ho cítím,“ řekl jsem. „Nemyslel jsem na něho.“

Ohlédl jsem se nalevo. Indián seděl na třetí bílé stoličce u černé sametové stěny.

Přes své obyčejné šaty měl přehozen jakýsi bílý hábit. Seděl bez hnutí se zavřenýma očima, hlavu trochu nachýlenou kupředu, jako kdyby už aspoň hodinu spal. Jeho temná, pevná tvář byla plná stínů.

Pohlédl jsem zase na Amthora. Usmíval se tím svým sotva znatelným úsměvem.

„Chci se vsadit, že při tomhle pohledu si ty vaše prachaté báby rvou falešné zuby,“ řekl jsem. „Co předvádí, když za to dostane zapláceno -, sedí vám na klíně a zpívá francouzské šansony?“

Mávl netrpělivě rukou. „K věci.“

„Včera večer si mě Marriott najal, abych ho doprovázel na pochůzce, při níž měl vyplatit nějaké peníze jakýmsi lumpům na místě, které sami určili. Koupil jsem tam ránu do hlavy. Když jsem se z toho probral, byl Marriott zavražděn.“

V Amthorově tváři se mnoho nezměnilo. Nevykřikl ani nezačal lézt po zdech. Ale přesto zareagoval poměrně silně. Natáhl paže a zase je složil na jiný způsob. Sevřel zlobně ústa. Pak zůstal sedět jako kamenný lev před městskou knihovnou.

„Ty cigarety se našly u něho,“ řekl jsem.

Nevzrušeně na mne pohlédl. „Ale domnívám se, že je nenašla policie. Protože policie zde ještě nebyla.“

„Správně.“

„Těch sto dolarů asi nestačilo,“ řekl jemně.

„Přijde na to, co si za ně chcete koupit.“

„Máte ty cigarety u sebe?“

„Jen jednu. Ale ty nic nedokazují. Jak jste sám říkal, vaše navštívenky si mohl obstarat kdokoliv. Mě by jen zajímalo, proč byly tam, kde byly. Co vy na to?“

„Jak dobře jste znal pana Marriotta?“ zeptal se mírně.

„Vůbec ne. Ale leccos jsem si o něm domyslel. Bylo to tak jasné, že to bilo do očí.“

Amthor lehce poklepal na bílý stůl. Indián dosud spal s bradou podepřenou o mohutnou hrud', oči pevně zavřené těžkými víčky.

„A ještě něco. Setkal jste se někdy s paní Graylovou, bohatou dámou, která bydlí v Bay City?“

Roztržitě přikývl. „Ano, léčil jsem její řečová centra. Trpěla nepatrnou vadou řeči.“

„To jste tedy odvedl prvotřídní fušku,“ řekl jsem. „Teď jí to mluví jedna radost.“

Nepobavilo ho to. Stále ještě bubnoval na stůl. Poslouchal jsem ty údery. Něco se mi na nich nelíbilo. Zněly jako morseovka. Pak s tím přestal, znovu založil ruce a opřel se zády o vzduch.

„Na tomhle případě se mi zamlouvá to, že každý zná každého,“ řekl jsem. „Paní Graylová také znala Marriotta.“

„Jak jste to zjistil?“ zeptal se pomalu.

Neodpověděl jsem.

„Budete to muset hlásit na policii -, o těch cigaretách,“ řekl.

Pokrčil jsem rameny.

„Divíte se, proč jsem vás ještě nedal vyhodit,“ řekl Amthor přívětivě. „Druhý Funus by vám mohl zlomit vaz jako celerovou nat’.

Sám se tomu divím. Zdá se, že máte nějakou teorii. Vyděračům neplatím. Tím si člověk nic nekoupí -, a já mám mnoho přátel. Existují ovšem jisté živly, které by mne rády postavily do špatného světla.

Jsou to psychiatři, specialisté na pohlavní obtíže, neurologové, samí zlomyslní mužící s gumovými kladívky a s knihovnami, které jsou nabitě literaturou o všelijakých úchylnkách. Ale ti všichni jsou ovšem lékaři. Kdežto já jsem jenom -, šarlatán. Jaká je ta vaše teorie?“

Snažil jsem se ho provrtat pohledem, ale nedal se. Přistihl jsem se, jak si olizuju rty.

Pokrčil lehce rameny. „Nemohu vám mít za zlé, že si ji chcete nechat pro sebe. Musím si tu celou věc promyslet. Možná že jste mnohem inteligentnější, než jsem se domníval. I já dělám chyby.

Mezitím -,“ naklonil se kupředu a položil ruce z obou stran na tu mléčnou kouli.

„Myslím si, že Marriott vydíral ženy,“ řekl jsem. „A že byl informátorem bandy, která se specializovala na krádeže klenotů. Ale kdo mu radil, kterých žen si má hledět -, tak, aby věděl, odkud a kam chodívají, aby se s nimi mohl důvěrně sblížit, dvořit se jim,

přimět je, aby se ověsily všelijakým kamením, vzít je na flám, a potom zaskočit k telefonu a špitnout chlapcům, kde to mají spustit?“

„Takový tedy,“ řekl Amthor odměřeně, „je váš názor na Marriotta -, a na mě. Jsem poněkud znechucen.“

Naklonil se kupředu, až můj obličej nebyl víc než na stopu od jeho tváře. „Vy jste podvodník. Ať si to opentlíte sebelíp, podfuk je to pořád. A nejde jen o ty navštívenky, Amthore. Jak jste řekl, ty si mohl sehnat kdokoli. Nejde ani o marihuanu. Takovou sprostou šmelinou byste se ani nezabýval -, vy máte jiné možnosti. Ale na rubu každé vizitky je prázdné místo. A na prázdných papírech, nebo někdy i na popsáných, bývá neviditelné písmo.“

Děsivě se usmál, ale já už to sotva zahlédl. Jeho ruce přejely přes tu mléčně bílou kouli.

Světlo zhaslo. Pokoj byl černý jako čapka Carrie Nationové.

Odkopl jsem svou stoličku dozadu, vstal jsem a chtěl vytrhnout pistoli z pouzdra pod paží. Ale nebylo to k ničemu. Měl jsem zapnuté sako a byl jsem příliš pomalý. Byl bych vždycky příliš pomalý, když by šlo o to, někoho odprásknout.

Ucítil jsem neslyšný náraz vzduchu a zemitý zápach. V té naprosté tmě se na mne Indián vrhl a přitiskl mi ruce k bokům. Začal mě zvedat. Ještě pořád bych byl mohl vytáhnout pistoli a poslepu pročesat pokoj střelami, ale neměl jsem široko daleko přítelíčka. Zdálo se mi, že bych tím nic nezískal.

Nechal jsem pistoli pistolí a uchopil ho za obě zápěstí. Byla namaštěná a dala se těžko držet. Indián chrčivě vydechl a posadil mě tak prudce, že mi to bezmála utrhlo hlavu. Teď držel on má zápěstí, místo abych já držel jeho. Bleskurychle mi je zkroutil za záda a koleno, tvrdé jak žulový kvádr, se mi zarylo do zad. Pak mě začal ohýbat. Ohnout mě není nic nemožného. Nejsem radniční věž. Ohnul mě jaksepatří.

Chtělo se mi křičet, dočista pro nic za nic. Dech mi bušil v hrdle a nemohl ven. Indián mě odhodil stranou, a jak jsem padal, sevřel mě nohama do kleští. Čímž mě odrovnal. Jeho ruce mi sáhly na hrdlo. Ještě teď se někdy v noci probouzím a cítím je tam a čichám ten jeho zápach. Cítím, jak lapám po dechu a dusím se a jak se mi ty mastné prsty zarývají do krku. To pak vždycky vstanu, naleju si panáka a zapnu rádio.

Už bylo bezmála po mně, když se světlo zase rozsvítilo, krvavě rudé tou krví, kterou jsem měl v očních bulvách a za nimi. Vzduchem plula jakási tvář a nějaká ruka mě jemně ohmatávala, ale ty druhé ruce zůstávaly pořád na mém hrdle.

Nějaký hlas měkce řekl: „Nech ho vydechnout - jenom trochu.“

Prsty povolily. Vykroutil jsem se z nich. Něco lesklého mě udeřilo do brady.

Hlas řekl měkce: „Postav ho na nohy.“

Indián mě postavil na nohy. Odvlékl mě ke zdi a přidržoval mě tam za obě zkroucená zápěstí.

„Amatére,“ řekl hlas měkce a ta lesklá věc, tvrdá a krutá jako smrt, mě znovu uhodila do obličeje. Vytrysklo něco teplého. Olízl jsem to a chutnalo to po železu a soli.

Něčí ruka mi prohledala náprsní kapsu. Něčí ruka mi prohledala všechny kapsy. Objevila se cigareta zabalená v hedvábném papíru a byla rozbalena. Pak se ztratila v té mlze, kterou jsem měl před očima.

„Byly tam tři cigarety?“ zeptal se hlas vlídně a ta lesklá věc mě znovu udeřila do brady.

„Tři,“ hekl jsem.

„A kde jste říkal, že jsou ty ostatní?“

„V mém psacím stole -, v kanceláři.“

Lesklá věc mě zase udeřila. „Nejspíš lžete -, ale to si mohu ověřit.“

Přede mnou zasvítily klíče legračními červenými záblesky. Hlas řekl:

„Přiškrť ho ještě trochu.“

Železné prsty se mi zaryly do krku. Vzepjal jsem se proti němu, proti jeho zápachu a tvrdým svalům na jeho břicho. Zvedl jsem ruku, chytil jeho prst a snažil se ho zkroutit.

Hlas řekl měkce: „Úžasné. Začíná se učit.“

Třpytivá věc se zase mihla vzduchem. Praštila mě do brady, totiž tam, kde jsem kdysi míval bradu.

„Pust' ho. Už zkontrol,“ řekl hlas.

Ty těžké, silné paže odpadly a já se zapotácel kupředu, udělal krok a našel rovnováhu. Přede mnou stál Amthor a nesmírně jemně, téměř zasněně se usmíval. Mou pistoli držel v té své ušlechtilé, půvabné ruce. Mířil na mou hrud'.

„Mohl bych vás leccemu naučit,“ řekl tím svým měkkým hlasem.

„Ale k čemu by to bylo? Jste jen špinavý bezvýznamný človíček ve špinavém bezvýznamném světě. I kdybyste získal trochu skvělosti, nic by vám to nepomohlo. Že je to tak?“ Usmál se, úplně nádherně se usmál.

Vrhl jsem se na ten úsměv vši silou, která mi ještě zbyla.

Celkem vzato to nedopadlo nejhůř. Zapotácel se a krev mu vytryskla z obou chřípí. Pak se vzpamatoval, napřímil se a znovu zvedl pistoli.

„Posad'te se, mé dítě,“ řekl měkce. „Přijdou sem hosté. Jsem velice rád, že jste mě uhodil. Nesmírně mi to prospěje.“

Nahmátl jsem bílou stoličku, sedl jsem si na ni a položil hlavu na bílý stolek vedle té mléčně bílé koule, která teď zase jemně zářila.

Díval jsem se na ni ze strany, tvář položenou na stole. Světlo mě fascinovalo. Krásné světlo. Krásné, měkké světlo.

Za mnou a okolo mne nebylo nic než ticho.

Myslím, že jsem tam usnul, tak jak jsem byl, zakrvácenou tvář položenou na stole, a štíhlý krásný d'ábel s mou pistolí v ruce se na mne díval a usmíval se.

„Tak hele,“ řekl ten tlustý, „už přestaň simulovat.“

Otevřel jsem oči a napřímil se.

„A dem vedle do pokoje, frajere.“

Vstal jsem, ještě jako zmámený. Někam jsme šli, skrze nějaké dveře. Pak jsem si uvědomil, kde jsme -, byl to ten přijímací pokoj s okny dokola. Venku teď byla úplná tma.

Žena s těmi divnými prsteny seděla u stolu. Vedle ní stál nějaký muž.

„Tady se posad', frájo.“

Přistrčil mě na židli. Byla to pěkná židle, rovná, ale pohodlná, jenže mně teď nehověla. Žena za stolem měla před sebou otevřený poznámkový sešit a něco z něho nahlas předčítala. Menší obstarožní chlapík s neproniknutelným výrazem a šedivým knírkem ji poslouchal.

Amthor stál u okna, zády do pokoje, a hleděl na poklidnou hladinu oceánu, daleko, až za přístavní světla, až na druhý konec světa.

Díval se na to, jako kdyby to miloval. Jednou pootočil hlavu, aby se na mne podíval, a já si všiml, že si umyl krev z obličeje, ale jeho nos už nebyl tentýž, s jakým jsem se setkal napoprvé; zbytněl nejméně o dvě čísla. Musel jsem se usmát, i s těmi rozbitými rty a tak vůbec.

„Bavíš se dobře, frajere?“

Podíval jsem se, odkud vycházejí tyhle zvuky, co to stojí přede mnou a co mi pomohlo tam, kde teď sedím. Byl to kvítek přelíbezný, zvící dobrého metráčku, s kropenatými zuby a libým hláskem cirkusového vyvolávače. Byl všemi mastmi mazaný, rychlý jako blesk a živil se syrovým masem. Nedal se od nikoho

vodit za nos. Byl to takový polda, který si každý den místo večerní modlitby plivne na pendrek. Ale měl čtveračivé oči.

Stál přede mnou s nohama do x, v ruce držel otevřenou mou náprsní tašku a nehtem na palci pravé ruky škrábal do kůže, jako kdyby mu dělalo radost prostě ničit věci. Třeba i takové malé věci, když právě nebylo nic lepšího po ruce. Lidské obličej by mu ovšem poskytly větší požitek.

„Tak ty seš čmuchal, frajere? Co k nám zavítal z víru velkoměsta zkusit to pro změnu s vydíráním?“

Klobouk měl posunutý do týla. Špinavě hnědé vlasy byly na čele ztmavlé potem. Ty čtveračivé oči měl protkané červenými žilkami.

Krk mě bolel, jako kdybych ho byl strčil do mandlu. Zdvihl jsem ruku a ohmatal si jej. Ten Indián. Měl prsty jako kusy nejtvrďší ocele.

Snědá žena skončila četbu z notýsku a zavřela jej. Ten obstarožní pomenší chlapík s šedivým knírkem pokývl, přišel blíž a postavil se za kolegu, který se mnou hovořil.

„Poldové?“ zeptal jsem se, ohmatávaje si bradu.

„No, co bys řek ty sám, frajere?“

Nefalšovaný policajský humor. Ten malý měl cink na oku, takže vypadalo jako slepé.

„Ale ne z Los Angeles,“ řekl jsem, dívaje se na něho. „V Los Angeles by ho s tímhle okem dali do penze.“

Tlust'och mi podal mou náprsní tašku. Prohlédl jsem si ji. Byly tam všechny peníze. A všechny navštívenky. Bylo tam všechno, co tam patřilo. To mě překvapilo.

„Řekni něco, frajere,“ navrhl tlust'och. „Něco takovýho, abysme si tě zamilovali.“

„Vrat'te mi mou pistoli.“

Naklonil se trochu dopředu a zamyslel se. Viděl jsem, jak mu to myslí. Bolela ho z toho kuří oka. „Tak ty chceš pistoli, frajere?“

Pohlédł úkosem na toho s tím šedivým knírkem. „Von chce pistoli,“ hlásil mu. Znovu se na mne podíval. „A nač tu pistoli chceš, frajere?“

„Chci zastřelit jednoho Indiána.“

„A hele, ty chceš zastřelit Indiána, frajere?“

„Ano, jenom jednoho Indiána, fotr.“

Zase pohlédł na toho s tím knírkem. „Tohle je chlápek od rány,“ řekl mu. „Chce vodprásknout Indiána.“

„Koukej, Hemingwayi, neopakuj všechno, co říkám,“ požádal jsem ho.

„Mám dojem, že je cáknutej,“ řekl tlust’och. „Zrovna mi řek Hemingwayi. Myslíte, že je cáknutej?“

Ten s tím knírkem se zakousl do doutníku a neříkal nic. Vysoký krásný muž u okna se pomalu otočil a řekl měkce: „Myslím, že je trochu nevyrovnaný.“

„Nejde mi na mozek, proč mi říká Hemingwayi,“ řekl tlust’och. „Nemenuju se Hemingway.“

Starší muž řekl: „Žádnou pistoli jsem neviděl.“

Podívali se na Amthora. Amthor řekl: „Je tam uvnitř. U mne.

Dám vám ji, pane Blane.“

Tlustý muž se ohnul v pase a trochu poklesl v kolenou a dýchl mi do obličeje. „Proč si mi řek Hemingwayi, frajere?“

„Promiňte, je tu dáma.“

Zase se napřímil. „Tak to vidíte.“ Pohlédł na toho s tím knírkem.

Ten s tím knírkem přikývl a pak se otočil a šel pryč, na druhou stranu pokoje. Posunovací dveře se otevřely. Vyšel jimi a Amthor za ním.

Bylo ticho. Snědá žena civěla na desku svého psacího stolu a mračila se. Tlust’och civěl na mé pravé obočí a pomalu vrtěl hlavou ze strany na stranu, nadobro zmaten.

Dveře se znovu otevřely a muž s knírkem se vrátil. Kdesi našel klobouk a ten mi podal. Z kapsy vytáhl mou pistoli a taky mi ji podal. Podle váhy jsem poznal, že je prázdná. Strčil jsem si ji do podpaždí a vstal jsem.

Tlust'och řekl: „Tak de se, frajere. Vypadnem. Mám dojem, že krapet čerstvýho vzduchu ti bude k duhu.“

„Jak račte, Hemingwayi.“

„Už zase,“ řekl tlust'och smutně. „Říká mi Hemingwayi, jelikož je tu dáma. Myslíte, že to má bejt nákej sprostěj fór?“

Muž s knírkem řekl: „Pospěšte si.“

Tlust'och mě vzal za paži a šel se mnou k výtahu. Výtah přijel. Vstoupili jsme dovnitř.

Na dně šachty jsme vystoupili, prošli úzkou chodbou a pak černými dveřmi ven. Venku byl křišťálově jasný vzduch, byli jsme vysoko, až nad oblakem mlžného oparu vystupujícího z oceánu. Zhluboka jsem se nadechl.

Thust'och mě ještě stále držel za ruku. Před domem stál vůz, obyčejný tmavý sedan se soukromým číslem.

Thust'och otevřel přední dveře a omlouval se: „Není to tak nóbl, jak si zvyklej, frajere. Ale trošku vzduchu ti zvedne mandle. Seš spokojenej? Nechceme udělat nic, co by se ti nezamlouvalo, frajere.“

„Kde je Indián?“

Zavrtěl mírně hlavou a strčil mě do vozu. Vlezl jsem na pravé sedadlo dopředu. „Jo tak, ten Indián,“ řekl. „Toho musíš zastřelit lukem a šípem. Na to je zákon. Máme ho vzadu v aut'áku.“

Podíval jsem se dozadu. Vůz byl prázdný.

„A sakra, von tu nejni,“ řekl thust'och. „Někdo ho musel čajznout.“

Člověk nemůže nechat v nezamčeném voze ale senkrecht nic.“

„Pospěšte si,“ řekl knírek a vlezl dozadu. Hemingway obešel vůz a vmáčkl si panděro za volant. Nastartoval. Obrátili jsme a odfrčeli po příjezdové cestě lemované pelargóniemi. Od moře fičelo. Hvězdy byly příliš daleko. Neříkaly nic.

Dojeli jsme na konec příjezdové cesty, zabočili na betonovou horskou silnici a beze spěchu jsme se po ní šinuli.

„Co žes s sebou neměl auto, frajírku?“

„Amthor pro mě poslal.“

„A pročpak to, frajírku?“

„Nejspíš proto, že se mnou chtěl mluvit.“

„Tenhle chlápek má za ušima,“ řekl Hemingway. „Na všechno kápne.“

Odplivl si z okénka vozu, pěkně vybral zatáčku a nechal vůz volně sjíždět po svahu. „Von říká, žes ho zavolal po telefonu a žes z něho zkoušel ždímat prachy. A von že si řek, že udělá nejlíp, když si hezky zblízka vočáhne, kdo na něho šije tu boudu -, než si s ním něco začne. A tak pro tebe poslal svůj vůz.“

„Protože už napřed věděl, že zavolá pár svých známých poldů a že nebudu potřebovat vlastní auto, abych se dostal domů,“ řekl jsem.

„Výborně Hemingwayi.“

„Hele, už zase. No dobrá. Jo, a von měl pod stolem diktafon a jeho sekretárka to všechno zapsala, a když jsme si to přihasili, tak vona to přečetla tady panu Blanovi.“

Otočil jsem se a podíval se na pana Blana. Kouřil doutník tak klidně, jako kdyby měl na nohou pantofle. Nedíval se na mne.

„Povídali, že mu hráli,“ řekl jsem. „Nejspíš to byly do foroty sepsané poznámky, které měla připraveny pro všechny případy.“

„A co takhle kdybys nám řek, proč si s tím chlápkem chtěl mluvit.“ navrhl Hemingway zdvořile.

„To jako myslíte, abych mluvil, dokud ještě mám aspoň kus obličeje celý?“

„Ale di, my přece vůbec nejsme takový,“ řekl s velkorysým gestem.

„Vy jste s Amthorem moc zadobře, že Hemingwayi?“

„Pan Blane ho trochu zná. Já dělám jenom to, co mám nařízený.“

„Kdo k sakru je, pan Blane?“

„To je ten pán, co sedí na zadním sedadle.“

„A kromě toho, že sedí na zadním sedadle, kdo to herdek je?“

„No ježíšmarjá, pana Blana přece zná každej.“

„No tak dobrá,“ řekl jsem pojednou nesmírně unaven.

A bylo chvíli zase ticho a zase zatáčky, další kusy stočené betonové stupy, ještě o něco víc tmy a o něco víc bolesti.

Tlust'och řekl: „Teďka, když jsme mezi náma hošama a žádný dámy na vobzoru, můžeme se vykašlat na to, proč si tam nahoru lez, ale abys věděl, to s tím Hemingwayem mě doopravdy umrtvilo.“

„To je jen takový fórek,“ řekl jsem. „Starý, prastarý fór.“

„Co je to vůbec zač, ten Hemingway?“

„To je chlápek, který tak dlouho opakuje pořád totéž, až člověk nakonec uvěří, že na tom něco je.“

„Ale to mu musí sakramentsky dlouho trvat,“ řekl tlust'och. „Na soukromýho fízla seš teda pořádně vodvázanej. A to máš ještě pořád všechny vlastní zuby?“

„I mám, jen sem tam s nějakou tou plombou.“

„No tos měl ale senzační kliku, frajere.“

Muž na zadním sedadle řekl: „Tady je to. Na nejbližší křižovatce zabočte doprava.“

„Rozkaz.“

Hemingway stočil sedan na úzkou polní cestu, která se vinula kolem úbočí hory. Ujeli jsme po ní asi míli. Vůně šalvěje byla omamující.

„Tady,“ řekl muž na zadním sedadle.

Hemingway zastavil vůz a utáhl brzdu. Nahnul se přes mě a otevřel dveře.

„Tak, frajere, bylo nám potěšením. Ale už se tady rači neukazuj.“

Rozhodně si tu nezačínej žádný kšefty. Vypadni.“

„A to mám jít odsud domů pěšky?“

Muž na zadním sedadle řekl: „Pospěšte si.“

„Jo, vocad' domů poklušeš po svejch, frajere. Je ti to vhod?“

„Samozřejmě, aspoň budu mít čas podumat o některých věcech.“

Například o tom, že vy chlapci, nejste poldové z Los Angeles. Ale jeden z vás chlupáč je, možná oba dva. Řekl bych, že sloužíte v Bay City. Vrtá mi hlavou, jak to, že pracujete na území, které leží mimo váš obvod.“

„A nemyslíš, že tohle ncto bude dost těžký dokázat, frajírku?“

„Dobrou noc, Hemingwayi.“

Neodpověděl. Ani jeden z nich neodpověděl. Chystal jsem se vylézt z vozu, položil jsem jednu nohu na stupačku a naklonil se kupředu, pořád ještě trochu omámený.

Muž na zadním sedadle udělal náhlý, bleskurychlý pohyb, který jsem spíš vytušil, než postřehl. U mých nohou se rozlila tůň temnoty a byla mnohem, mnohem hlubší než ta nejčernější noc.

Ponořil jsem se do ní. Neměla dna.

Pokoj byl plný kouře.

Kouř visel úplně rovně ve vzduchu v tenkých proužcích, táhl se přímo nahoru a dolů jako záclona z drobných světlých korálků. Zdalo se, že vzadu ve zdi jsou dvě okna otevřená, ale kouř se ani nepohnul. Ten pokoj jsem nikdy předtím neviděl. Na oknech byly mříže.

Byl jsem jako otupělý, bez jediné myšlenky. Měl jsem pocit, jako kdybych prospal aspoň rok. Ale ten kouř mě otravoval. Ležel jsem na zádech a uvažoval o tom. Po dlouhé chvíli jsem se zhluboka nadechl, až mě zabolelo v plicích.

Zařval jsem: „Hoří!“

Pak jsem se musel smát. Neměl jsem zdání, co je na tom k smíchu, ale musel jsem se smát. Ležel jsem na posteli a chechtal se. Ale ten smích se mi nelíbil. Byl to smích šilence.

Ten jeden výkřik úplně stačil. Před pokojem zadupaly rychlé kroky, do zámku vrazil klíč a dveře se rozletěly. Do místnosti skočil bokem jakýsi muž a zavřel za sebou dveře. Pravá ruka mu sjela k pasu.

Byl to zakrslý otlý člověk v bílém plášti. V očích měl podivný výraz, temný a mrtvý. U vnějších očních kotoučků se mu krabatila šedivá kůže.

Otočil jsem hlavu na tvrdém polštáři a zívl.

„Nevšímejte si toho, kamaráde. Jen mi to tak vyklouzlo,“ řekl jsem.

Stál tam a vztekle zíral, pravou ruku stále připravenou u boku.

Nazelenalá zlomyslná tvář, bezvýrazné černé oči, šedavě bílá kůže a nos, který vypadal jako skořápka.

„Není libo ještě na chvíli do svěrací kazajky?“ ušklíbl se.

„Je mi ohromně, kamaráde. Prostě ohromně. Báječně jsem se prospal. Myslím, že se mi něco zdálo. Kde to jsem?“

„Tam, kam patříš.“

„Vypadá to tu příjemně,“ řekl jsem. „Milí lidé, milé ovzduší. Myslím, že si ještě na chvíli dáchnu.“

„To je to nejlepší, co můžeš udělat,“ zavrčel.

Vyšel ven. Dveře se zavřely. Zámek zapadl. Dusot kroků dozněl do ztracena.

Tomu kouří ten chlápek moc nepomohl. Kouř pořád ještě visel uprostřed pokoje, od jedné zdi ke druhé. Jako záclona. Nerozptyloval se, nezvedal, nehýbal. V pokoji byl čerstvý vzduch, cítil jsem jej na obličeji. Ale ten kouř ho necítil. Byla to šedivá pavučina, kterou upředlo tisíc pavouků. Byl bych rád věděl, jak přiměli všechny ty pavouky, aby pracovali společně.

Barchetové pyžamo. Podobné, jako mají v okresní nemocnici. Bez límečku a ani o steh víc, než je nezbytně nutné. Hrubá, drsná látka.

U výstřihu mě dřela do krku. Krk mě pořád ještě bolel. Začal jsem se rozpomínat na různé věci. Zvedl jsem ruku a ohmatal jsem si svaly na hrdle. Ještě bolely. Jenom jednoho Indiána, fotr. Jak je libo, Hemingwayi. Tak vy byste se rád stal detektivem? Můžete si vydělat pěkné peníze. Stačí devět snadných lekcí. Sami se vám postaráme o policejní odznak. Za padesát centů navíc vám zašleme i kýlní pás.

Krk mě bolel, ale prsty, které po něm hmataly, necítily nic. Jako kdybych si šmátral po krku trsem banánů. Podíval jsem se na ně.

Vypadaly jako prsty. Ale nebyly k ničemu. Prsty zaslané na dobírku.

Nejspíš přišly zároveň s tím odznakem a kýlním pásem. A s diplomem.

Byla noc. Svět za okny byl černý svět. Koule z nepravého porcelánu visela uprostřed stropu na třech mosazných řetězech. Bylo v ní světlo. Kolem okraje měla malé barevné kuličky, střídavě jednu oranžovou a jednu modrou. Ted' jsem civěl na ně. Ten kouř mě už znudil.

Jak jsem na ně zíral, začaly se otvírat jako malá lodní okénka a z nich vykoukly hlavy. Maličké hlavičky, ale živé, zrovna takové, jako hlavičky malinkých panenek, jenže živé. Byl tam chlapík s námořnickou čapkou a s nosem jako Johnnie Walker a načechraná blondýnka v širokánském klobouku a hubený človíček s pokrouceným motýlkem. Vypadal jako číšník z krčmy v nějakém přímořském městě.

Rozevřel rty a ušklíbl se na mne: „Račte ten biftek krvavej, nebo propečeněj, pane?“

Zavřel jsem pevně oči a stiskl víčka, a když jsem je znovu otevřel, viděl jsem už zase jenom kouli z napodobeného porcelánu na třech mosazných řetězech.

Ale ten kouř ještě pořád visel v proudícím vzduchu. Uchopil jsem roh hrubého prostěradla a utřel si pot z obličeje těmi tupými prsty, které mi poslali z dálkového kurzu, když jsem absolvoval těch devět snadných lekcí, polovinu honoráře račte zapravit předem, poštovní schránka číslo dva milióny čtyřista šedesát osm tisíc devět set dvacet čtyři, Cedar City, Iowa. Jsem cvok. Učiněný cvok.

Posadil jsem se na posteli a za chvíli se mi podařilo dosáhnout nohama na podlahu. Byly bosé a plné špendlíků a jehel. Šicí potřeby u pultu vlevo, milostivá. Zvlášť velké zavírací špendlíky napravo.

Nohy začaly vnímat podlahu. Postavil jsem se. Ale vytáhl jsem se příliš vysoko. Zlomil jsem se v půli, zalapal po dechu a zachytil se o postranici postele a hlas, který očividně vycházel zpod postele, mi opakoval znovu a znovu:

„Máš delirium tremens... máš delirium tremens... máš delirium tremens.“

Začal jsem se procházet, potácivě jako opilec. Na bílém smaltovaném stolku mezi oběma zamřížovanými okny stála láhev whisky.

Vypadala vábně. Byla asi do polovičky plná. Zamířil jsem k ní. Ať si říká kdo chce co chce, na světě je spousta hodných lidí. Ať si nadáváte na denní tisk a kopete do holení chlápka na sousedním sedadle v biografu a jste znechucený a otrávený a ohrnujete nos nad politikou, dejte si říct, že na světě je spousta slušných lidí. Vezměte třeba toho chasníka, který tam tu půlflašku whisky nechal. Musel mít srdce nejmiň tak veliké jako stehno May Westové.

Došel jsem až k láhvi, položil na ni obě ještě zpola necitlivé ruce a zvedl si ji k ústům, a při tom jsem se zpotil tak, jako kdybych zdvíhal jeden konec mostu Golden Gate v San Francisku.

Napil jsem se zhluboka a trochu jsem se pobryndal. S nekonečnou péčí jsem láhev zase postavil. Zkoušel jsem se olíznout pod bradou.

Whisky měla divnou chuť. Právě když jsem si uvědomil, jakou má divnou chuť, všiml jsem si umyvadla vraženého do zdi v koutě.

Jen tak-tak, že jsem to stihl. Dorazil jsem k němu právě včas. Zvracel jsem. Jakživ ještě nikdo nehonil Davida tak jako já.

Čas míjel. Hrůzná muka nevolnosti, závratě a zmámenosti, ruce zaťaté do okraje umyvadla, zvířecí sténání o pomoc.

Pak to přešlo. Dovrávorál jsem zpátky k posteli a zase jsem si lehl na záda a ležel jsem tam, lapal po dechu a díval se na ten kouř. Kouř už nebyl tak jasný. Už nebyl tak docela skutečný. Možná že to bylo jenom něco na pozadí mých očí. A pak dočista znenadání úplně zmizel a světlo z porcelánového lustru ostře vykreslovalo pokoj.

Znovu jsem se posadil. U zdi poblíž dveří stála těžká dřevěná židle. Byly tam ještě jedny dveře kromě těch, jimiž předtím vešel muž v bílém plášti. Nejspíš dveře od skříně ve zdi. Dost možná, že tam jsou moje šaty. Podlaha byla pokryta zeleně a šedě kostkovaným linoleem. Byl to takový čistý pokoj. Postel, na níž jsem seděl, bylo úzké železné nemocniční lůžko, nižší, než obvykle bývají, a k pelestím, přibližně v místech, kde má člověk zápěstí a kotníky, byly připevněny kožené řemeny s přezkami.

Byl to náramně útulný pokojíček -, jen z něho vypadnout.

Ted' už se mi vrátil cit do celého těla, cítil jsem bolest v hlavě na krku a v paži. Nemohl jsem si vzpomenout, co se mi stalo s paží.

Vysoukal jsem rukáv barchetového pyžama, nebo co to bylo, a mátožně jsem si ji prohlížel. Kůže byla poseta bodnými ranami od lokte až po rameno. Kolem každého vpichu byla malá bílá skvrnka velká asi jako čtvrt dolar.

Drogy. Napíchali do mě drog, co se jich do mě vešlo, abych byl zticha. Snad i scopolamin, abych kápl božskou. Příliš mnoho jedu najednou. Když jsem se z toho probíral, šly na mne halucinace. Na někoho to tak působí, na jiného zas ne. Všechno záleží na tom, jakou má člověk náтуру. Tak tedy drogy.

Tím se vysvětloval ten kouř a hlavičky na okraji lustru a ty hlasy a mé uhozené nápady a řemeny a mříže a necitlivé prsty na rukou a na nohou. Ta whisky tu patrně zbyla po někom, kdo si prodělával osmačtyřicetihodinovou protialkoholickou kúru. Nechali ji tady stát, jen abych o nic nepřišel.

Vstal jsem a div že jsem nevrazil žaludkem do protější zdi. Nezbyvalo než si lehnout a dosti dlouhou dobu velice opatrně dýchat.

Ted' jsem se chvěl a potil na celém těle. Cítil jsem, jak mi na čele vyvstávají kapičky potu a jak pomalu a obezřele klouzají po stranách nosu do koutků úst. Pitomě jsem je olizoval jazykem.

Ještě jednou jsem se posadil, postavil nohy na podlahu a napřímil se.

„Tak co, Marlowe,“ řekl jsem si mezi zuby. „Jsi přece sekáč. Metr osmdesát kované ocele. Pětaosmdesát kilo živé váhy bez šatů a s umytým obličejem. Svaly jako kamení a o nějaké skleněné bradě ani řeč. Můžeš to vydržet. Dostals dvakrát přes kebuli, bezmála tě uškrtili a zmlátili pažbou pistole skoro k zblbnutí. Napíchali do tebe moře drog a tak dlouho tě v tom nechali, že cvočíš jako párek křepčících myšek. Ale konec konců, co je to všechno pro tebe? Nic než vezdejší chleba. Teď ukaž, že dokážeš něco, co doopravdy vyžaduje celého muže, jako třeba natáhnout si kalhoty.“

Zase jsem ulehl na postel.

Čas opět míjel. Nevím, jak dlouho. Neměl jsem hodinky. Ale takový čas beztak žádné hodinky neukazují.

Posadil jsem se. Už mě to začínalo otravovat. Vstal jsem a začal se procházet. Chodit není žádná legrace. Člověku při tom hopsá srdce jako nervózní kočka. Nejlepší by bylo ještě si lehnout a vyspat se.

Nejlepší by bylo dát si ještě chvíli pohov. Nejsi ve formě, frajere.

Baže, Hemingwayi, jsem jako moucha. Neporazil bych ani vázičku s kytičkama. Nerozbil bych ani syrové vajíčko.

Nic naplat. Musím chodit. Jsem přece sekáč. Dostanu se odsud.

Zase jsem si lehl do postele.

Počtvrté to bylo už trochu lepší. Přešel jsem dvakrát sem a tam přes celý pokoj. Došel jsem k umyvadlu, vypláchl jsem je, naklonil jsem se a napil se vody z dlaně. Nezvrátil jsem ji. Chvilku jsem počkal a pak jsem se ještě jednou napil. Bylo mi o hodně líp.

Chodil jsem. Chodil jsem. Chodil jsem.

Po půlhodině procházení se mi sice třásla kolena, ale v hlavě jsem měl jasno. Zase jsem se napil, vypil jsem spoustu vody. Div že jsem do toho umyvadla nebrečel, když jsem ji polykal.

Šel jsem zpátky k posteli. Byla to báječná postel. Byla vystlaná růžovými lístky. Byla to nejkrásnější postel na světě. Dostali ji od Caroly Lombardové. Pro ni byla příliš měkká. Byl bych dal celý zbytek života za to, abych si do ní mohl na dvě minuty lehnout. Ta líbezná měkká postel, líbezný spánek, přelíbezné zavírání očí, semknutí víček, jemný šelest dechu a tma a odpočinek, spočinutí na měkkých polštářích...

Procházel jsem se dál.

Lidé vystavěli pyramidu a pak, když je omrzely, zbourali je a kamení rozemleli na cement pro Boulderskou přehradu a postavili ji a zavodnili slunný jih a pak tu vodu pouštěli a dělali zátopy.

Procházel jsem rovnou tím vším. Nedal jsem se vyrušovat.

Zastavil jsem se. Bylo načase, abych si s někým popovídal.

Skříň byla zamčená. Ta těžká židle byla pro mne příliš těžká.

Vždyť taky měla být. Stáhl jsem prostěradlo a přikrývku z postele a odtáhl matraci k jedné straně. Vespod byla drátěnka, nahoře i dole připevněná pružinami z černého smaltovaného kovu, přes dvacet centimetrů dlouhými. Pustil jsem se do práce najedno z nich. Byla to nejtěžší robota, jakou jsem kdy dělal. Za deset minut jsem měl dva zkrvavené prsty a jedno uvolněné péro. Zamával jsem jím. Bylo pěkně vyvážené. Bylo těžké. Mělo švih.

A když jsem to nakrásně všechno udělal, padla mi do oka ta láhev whisky, která by mi prokázala stejnou službu, jenže já na ni úplně zapomněl.

Napil jsem se ještě trochu vody. Chvilku jsem si odpočinul, sedě na těch holých pérách. Pak jsem zašel ke dveřím, přiložil ústa na tu stranu, kde jsou panty, a zavřeštěl:

„Hoří! Hoří! Hoří!“

Nečekal jsem dlouho a bavilo mě to. Přiklusal ztěžka chodbou, zuřivě vrazil klíč do zámku a rázně jím otočil.

Dveře se rozletěly. Tiskl jsem se ke zdi za otevřeným křídlem.

Tentokrát měl v ruce karabáč, takovou šikovnou věcičku, asi pět coulů dlouhou a pokrytou hnědou spletenou kůží. Vyvalil oči na rozházenou postel a pak začal šmejdit kolem.

Zahihňal jsem se a bacil jsem ho. Strefil jsem se mu tou pružinou do spánku a on klopýtl kupředu. Nepřestal jsem, dokud nebyl na kolenou. Pak jsem ho praštil ještě dvakrát. Trochu zaskučel. Vzal jsem mu z malátné ruky obušek. Fňukal.

Vrazil jsem mu koleno do obličeje. Bolelo mě od toho koleno.

Neprozdil mi, zda ho z toho bolel obličej. Ještě kňoural, když jsem ho tím obuškem uzemnil.

Vytáhl jsem klíče z vnější strany dveří a zamkl je zevnitř a pak jsem ho prošacoval. Měl ještě jiné klíče. Jeden z nich se hodil k té mé skříni. Visely tam moje šaty. Prohledal jsem si kapsy. Peníze z náprsní tašky zmizely. Vrátil jsem se k tomu chlápku v bílém plášti. Dostával až příliš dobře zapláceno za tu práci, kterou odváděl.

Vzal jsem si tolik, kolik jsem měl, když jsem tam přišel, zdvihl jsem ho na postel, přivázal ho k ní za kotníky a za zápěstí a nacpal mu asi půl metru prostěradla do úst. Měl přeražený nos. Počkal jsem si, až jsem si byl jist, že může dýchat.

Bylo mi ho líto. Takový prostý, těžce pracující, malý člověk, který dělá co může, aby se udržel v místě a dostal každý týden výplatu.

Možná, že má ženu a dítě. Je to bída. A neměl ku pomoci nic než ten pendrek. Na světě je samá nespravedlnost. Postavil jsem tu dopovanou whisky tak, aby na ni mohl dosáhnout, kdyby neměl připoutané ruce.

Poklepal jsem mu na rameno. Málem jsem nad ním zaplakal.

Všechny mé šaty, dokonce i pouzdro s pistolí, ale bez nábojů, visely ve skříni. Oblékal jsem se nemotornými prsty a v jednom kuse jsem zíval.

Muž na posteli ležel nehybně. Nechal jsem ho tam a zamkl jsem za sebou dveře.

Před pokojem byla prostorná tichá chodba s třemi zavřenými dveřmi. Za žádnými se nic neozývalo. Vínově zbarvený koberec se táhl středem a byl stejně tichý jako celý dům. Na konci chodby byl výstupek ve zdi a kolmo na něj vedla další chodba k vrcholu širokého staromódního schodiště s bílým dubovým zábradlím. Stáčelo se půvabně do šeré haly dole. Dvoje dveře s tabulemi z matovaného skla zakončovaly spodní halu. Měla mozaikovou podlahu, na které ležely tlusté koberce. Pod jedněmi nedovřenými dveřmi prolínala škvíra světla. Ale slyšet nebylo nic.

Starý dům, postavený tak, jak se domy stavěly za onoho času, ale teď už dávno ne. Stojí patrně v nějaké tiché ulici s růžovou besídkou po straně a se spoustou květin v průčelí. Půvabný, chladný a tichý v zářivém kalifornském slunci. A kdo by se staral, co se děje uvnitř, hlavně aby se tam nekřičelo příliš hlasitě.

Už jsem se chystal sejít po schodech, když jsem zaslechl zakašlat nějakého muže. Mrskl jsem sebou a tu jsem uviděl, že na konci té druhé chodby jsou pootevřené dveře. Po špičkách jsem přešel po běhounu. Zastavil jsem se těsně u těch pootevřených dveří, ale ne přímo mezi nimi, a čekal jsem. Klín světla ležel na koberci u mých nohou. Muž znovu zakašlal. Odkášlal si zhluboka, z mohutných prsou. Znělo to klidně a přirozeně. Nebyla to moje starost. Moje jediná starost byla vypadnout odtamtud. Ale chlápek, který směl v tomhle domě mít otevřené dveře, mě zajímal. Musel to být potentát, před kterým se smeká. Vplížil jsem se do proudu světla. Zašustily noviny.

Zahlédl jsem část pokoje, a ten byl zařízen jako pokoj a ne jako cela.

Byl tam tmavý prádelník, na kterém ležel klobouk a nějaké časopisy.

Krajkové záclony na oknech, pěkný koberec.

Péra v posteli hlasitě zavržala. Je to asi nějaký mohutný chlap jako jeho kašel. Postrčil jsem dveře špičkami prstů o pár centimetrů.

Nic se nestalo. Nic na světě se nemůže pohybovat pomaleji než má hlava, když jsem natahoval krk, abych uviděl dovnitř. Teď jsem zahlédl celý pokoj, postel i muže, který na ní ležel, vrchovatý popelník z něhož padaly špačky cigaret na noční stolek a odtamtud na koberec. Asi desatery zmuchlané noviny, rozházené po celé posteli.

Jedny roztažené v ohromných rukou před ohromným obličejem. Nad okrajem zelenavého papíru jsem uviděl vlasy.

Tmavé, kučeravé -, docela černé a hrozně husté. Pod tím proužek bílé kůže. Noviny se trochu posunuly, a já ani nedýchal a muž na posteli ani nevzhlédl.

Potřeboval oholit. Byl by vždycky potřeboval oholit. Už jsem ho jednou viděl na Central Avenue v černošském pajzlu, kde se říkalo U Florianů. Viděl jsem ho v křiklavém obleku s golfovými míčky na saku a se sklenicí hořké v ruce. Viděl jsem ho, jak s armádním koltem, který v jeho dlani vyhlíží jako hračka, tiše vystupuje z vylomených dveří. A viděl jsem ukázkou jeho práce, a byla to taková práce, na které se nedá nic změnit.

Znovu zakašlal a zavrtěl stehny v posteli, mrzutě zívá a sáhl stranou na noční stolek pro potrhaný balíček cigaret. Jedna z nich se octla v jeho ústech. Na špičce palce mu vzplanulo světlo. Z nosu se mu vyvalil kouř.

„A jo,“ řekl a noviny se mu opět zdvihly k obličeji.

Nechal jsem ho být a vrátil jsem se postranní chodbou zpátky.

Pan Zubr Malloy je zřejmě ve velmi dobrých rukou. Šel jsem ke schodišti a sestoupil dolů.

Za těmi pootevřenými dveřmi bylo slyšet hlas. Čekal jsem, až mu nějaký jiný odpoví. Neozval se. Někdo hovořil do telefonu. Přistoupil jsem těsně ke dveřím a naslouchal. Byl to tichý hlas, pouhý šepot.

Nezachytil jsem nic, co by mělo nějaký význam. Konečně zaznělo hluché cvaknutí. Pak se v pokoji zase rozhostilo ticho.

Byl nejvyšší čas, abych se uklidil někam na druhý konec světa.

Pročež jsem strčil do dveří a klidně vstoupil.

Byla to ordinace, ani velká, ani malá, a vyhlížela úpravně a účelně. Zasklená knihovna s tlustými svazky. Na zdi skříňka pro první pomoc. Bílý smaltovaný a skleněný sterilizátor, kde se vyvářela spousta injekčních jehel a stříkaček. Velký plochý psací stůl a na něm piják, bronzový nůž na papír, soustava per, diář a pak už skoro nic jiného kromě loktů muže, který tam zadumaně seděl s obličejem v dlaních.

Mezi roztaženými prsty jsem viděl vlasy zbarvené jako vlhký hnědý písek a tak ulízané, že vypadaly, jako kdyby je měl na lebce namalovány. Udělal jsem ještě tři kroky, a jeho oči se nejspíš dívaly přes stůl a uviděly, jak se moje boty pohybují. Zvedl hlavu a podíval se na mne. Zapadlé bezbarvé oči ve tváři jako z pergamenu. Rozepjal dlaně, opřel se pomalu dozadu a díval se na mne docela bezvýrazně.

Pak rozhodil ruce jaksi bezradným, ale zároveň káravým pohybem, a když je zase položil, octla se jedna z nich velmi blízko okraje stolu.

Udělal jsem ještě dva kroky a ukázal mu obušek. Jeho ukazováček a prostředníček se pořád sunuly k rohu psacího stolu.

„Ten bzučák vám nebude tentokrát nic platný,“ řekl jsem. „Uložil jsem toho vašeho sekáče do postýlky.“

V očích se mu objevil ospalý výraz. „Byl jste velmi těžce nemocen, pane. Velmi těžce. Nemohu vám doporučit, abyste už teď vstával z lůžka.“

Řekl jsem: „Ukažte pravou ruku.“ Přetáhl jsem ji tím pendrekem.

Svinula se do sebe jako poraněný had.

Obešel jsem psací stůl a zazubil jsem se, ačkoli jsem neměl proč.

V zásuvce byla ovšem bouchačka. Vždycky mají bouchačku v šupletu a vždycky se k ní dostanou příliš pozdě, pokud se k ní vůbec dostanou. Vyndal jsem ji. Byla to automatická pistole ráže 38, běžný typ, ne tak dobrá jako moje, ale náboje z ní jsem mohl použít. V zásuvce žádné nebyly. Začal jsem z té pistole vytahovat zásobník.

Nenápadně sebou pohnul, oči stále zapadlé a teskné.

„Možná že máte ještě jeden bzučák pod kobercem,“ řekl jsem.

„A ten třeba zvoní v kanceláři náčelníka dole na policejním ředitelství.“

Ani na něj nesahejte. Teďka se ze mě asi na hodinu stal učiněný zabiják. Každý, kdo vejde tamhle do těch dveří, kráčí rovnou do rakve.“

„Pod kobercem není žádný bzučák,“ řekl. Jeho hlas měl téměř neznatelný cizí přízvuk. Vytáhl jsem ten zásobník a taky svůj prázdný a prohodil jsem je. Vyndal jsem náboj, který byl v komoře jeho pistole, a nechal jsem jej ležet. Vsunul jsem jeden náboj do komory své bouchačky a pak jsem se zase vrátil na druhou stranu psacího stolu.

Na dveřích byl patentní zámek. Zacouval jsem k nim a strčil do nich, až se zavřely, a uslyšel jsem, jak zámek zapadl. Byla tam i zástrčka. Otočil jsem jí.

Šel jsem zpátky ke stolu a usedl na židli. Tím jsem spotřeboval poslední špetku síly.

„Whisky,“ řekl jsem.

Začal šmátrat rukama.

„Whisky,“ řekl jsem.

Šel ke skříni s léky a vyndal plochou láhev, opatřenou zeleným kolkem, a sklenici.

„Dvě sklenice,“ řekl jsem. „Už jsem jednou ochutnal vaši whisky.

Vyklopil jsem ji tak vehementně, že málem doletěla až na ostrov sv. Cataliny.“

Přinesl dvě skleničky, zlomil pečeť na láhvi a obě naplnil.

„Napřed vy,“ řekl jsem.

Mdle se pousmál a zvedl jednu sklenici.

„Na vaše zdraví, pane -, na to, co vám z něho zbývá.“ Napil se.

Taky jsem se napil. Vzal jsem láhev a postavil ji na dosah a čekal, až ucítím teplo kolem osrdí. Srdce se mi rozbušilo, ale teď už mi zase sedělo v hrudi a neviselo na tkaničce od boty.

„Měl jsem strašný sen,“ řekl jsem. „Takový bláznivý. Zdálo se mi, že mě přivázali k lůžku, napíchali mi narkotik, co se do mě vešlo, a zamkli mě v pokoji se zamřížovaným oknem. Strašně jsem zeslábl.

Spal jsem. Nedostával jsem nic k jídlu. Bylo mi špatně. Nejdříve mě někdo praštil do hlavy a pak mě dopravil tam, kde se mnou tohle všechno prováděli. Dali si náramně záležet. Ale tak důležitý zase nejsem.“

Neříkal nic. Pozoroval mě. V očích měl neúčastně pátravý výraz, jako kdyby uvažoval, jak dlouho budu ještě živ.

„Vzbudil jsem se a pokoj byl plný kouře,“ řekl jsem. „Byla to jen halucinace, podráždění optického nervu, nebo jak by to chlápek jako vy označil. Namísto růžových hadů jsem viděl kouř. Tak jsem zařval a nějaký vazoun v bílém plášti vešel dovnitř a pohrozil mi obuškem.

Trvalo mi hodně dlouho, než jsem se tak zmátořil, abych mu ho dokázal sebrat. Vzal jsem si jeho klíče a své šaty, a dokonce jsem si vybral i své peníze z jeho kapsy. A teď jsem tady. Dokonale vyléčený. Říkal jste něco?“

„Zdržuji se všech poznámek,“ řekl.

„Poznámky zrovna dychtí po tom, abyste se jich nezdržoval,“ řekl jsem. „S jazykem vyplazeným čekají, až je vyslovíte. Tahle věcička -,“ zamával jsem zlehka obuškem, „je účinný nástroj přesvědčování. Musil jsem si jej od toho chlápka vypůjčit.“

„Prosím, ihned mi jej dejte,“ řekl s úsměvem, který by si získal každé srdce. Byl jako úsměv kata, který si vás přišel do cely přeměřit kvůli délce provazu. Trochu přátelský, trochu otcovský a zároveň i trochu obezřelý. Časem byste si to úplně zamilovali, jen kdyby vás nechali dost dlouho naživu.

Hodil jsem mu obušek do ruky, levé dlaně.

„A teď tu pistoli,“ řekl mírně. „Byl jste vážně nemocen, pane Marlowe. Myslím, že vás budu muset požádat, abyste se vrátil do postele.“

Civěl jsem na něho.

„Jsem dr. Sonderborg,“ řekl, „a nestrpím žádné hlouposti.“

Položil obušek před sebe na stůl. Úsměv na rtech mu ztuhl jako zmrzlá ryba. Dlouhé prsty se třepotaly co umírající motýli.

„Tu pistoli prosím,“ řekl mírně. „Trvám co nejdůrazněji -,“

„Kolik je hodin, pane bachař?“

Vypadal poněkud překvapeně. Měl jsem teď hodinky na zápěstí, ale nešly.

„Je skoro půlnoc. Proč?“

„Který den je?“

„Ale milý pane -, samozřejmě neděle večer.“

Opřel jsem se o psací stůl a snažil se myslet a tu pistoli jsem držel tak blízko u něho, aby se pokusil mi ji vyrvat.

„To je víc jak osmačtyřicet hodin. Není divu, že mi z toho strašilo ve věži. Kdo mě sem přivedl?“

Zíral na mne a jeho levá ruka se začala sunout směrem k pistoli.

Zřejmě patřil k Bratrstvu šouravé ruky. Děvčata by si s ním užila.

„Nechtějte, abych se utrhl ze řetězu,“ zasténal jsem. „Nenuťte mě, abych zapomněl na své ušlechtilé chování a bezvadnou angličtinu. Jenom mi řekněte, jak jsem se sem dostal.“

Měl kuráž. Hmátl po bouchačce. Nebyla tam, kam hmátl. Opřel jsem se do židle a položil jsem si ji na klín.

Zrudl, vzal láhev whisky, nalil si dalšího panáka a rychle ho do sebe hodil. Zhluboka se nadechl a otřásl se. Alkohol mu nechutnal.

Žádnému narkomanovi nechutná.

„Jakmile odtud odejdete, budete okamžitě zatčen,“ řekl ostře. „Byl jste řádně předveden policejním úředníkem -.“

„Policejní úředníci takové věci nemohou dělat.“

To ho trochu zviklalo. V žlutavém obličeji mu začalo škubat.

„Zakvedlejte to a servírujte horké,“ řekl jsem. „Kdo mě sem dopravil, proč a jak? Dneska mě berou všichni čerti. Chce se mi křepčit v kalužích krve. Slyším volání divoženek. Už celý týden jsem nikoho neodpráskl. Tak ven s tím, doktore Kruťasi. Zahud'te na loutnu, nechť struny bolně lkají.“

„Utrpěl jste otravu narkotiky,“ řekl chladně. „Bezmála jste umřel.“

Tříkrát jsem vám musel dávat digitalis. Pral jste se a křičel, museli jsme vás připoutat.“ Jeho slova se řinula tak rychle, že skákala jedno druhému přes hlavu. „Opustíte-li mé sanatorium v tomto stavu, dostanete se do vážných nepříjemností.“

„Říkal jste, že jste doktor -, lékař?“

„Ovšem. Jsem dr. Sonderborg, jak jsem vám už řekl.“

„Lidi nekřičí ani se neperou, když utrpí otravu narkotiky, doktore. Jenom upadnou do bezvědomí. Vymyslete si to líp a vezte to zkrátka. Nechci nic, než to hlavní. Kdo mě přivedl do té vaší soukromé cvokárny?“

„Ale -.“

„Ale jen žádné ale. Nadělám z vás fašírku. Utopím vás v sudu s malvazem. Sám bych si dal říct soudek malvazu, abych se v něm mohl utopit. To je ze Shakespeara. Ten si taky uměl dávat do nosu.

Nalejme si ještě trochu té naší medicíny.“ Vzal jsem jeho sklenici a nalil oběma po panáku. „Tak do toho, Karloffe.“

„Přivedla vás sem policie.“

„Jaká policie?“

„Samozřejmě policie z Bay City.“ V neklidných žlutých prstech žmoulal sklenici. „Tady jsme v Bay City.“

„Aha. A měla ta policie taky nějaké jméno?“

„Myslím, že to byl seržant Galbraith. Není to příslušník normální hlídky. Ještě s jiným policistou vás našli v pátek večer, jak v nepřičetném stavu bloudíte kolem domu. Přivedli vás sem, protože to bylo blízko. Myslel jsem, že jste narkoman, který přebral. Ale snad jsem se zmýlil.“

„Je to dobrá historka. Nemohu dokázat, že není pravdivá. Ale proč mě tu držíte?“

Rozhodil neklidné paže. „Znovu a znovu vám opakuju, že jste byl a dosud jste vážně nemocen. Co jiného bych podle vašeho názoru měl dělat?“

„V tom případě vám jistě dlužím nějaké peníze.“

Pokrčil rameny. „Ovšem. Dvě stě dolarů.“

Odsunul jsem židli trochu dozadu. „Taková láce! Zkuste to ze mě dostat.“

„Když odsud odejdete,“ řekl zostra, „budete okamžitě zatčen.“

Naklonil jsem se přes psací stůl a dýchl mu do tváře. „Ale nejenom proto, že jsem odsud odešel, Karloffe. Otevřete tu pokladnu, co máte ve zdi.“

Vymrštil se plavným pohybem. „Ted’ už to zašlo příliš daleko.“

„Neotevřete ji?“

„To jste uhodl, že ji neotevřu.“

„Tohle, co držím v ruce, je pistole.“

Usmál se stísněně a hořce.

„Je to strašně velká pokladna,“ řekl jsem. „A nová. A tohle je znamenitá pistole. Tak co, neotevřete?“

V jeho tváři se nic nezměnilo.

„Hrom do toho,“ řekl jsem. „Říká se, že když má člověk v ruce bouchačku, lidi mu udělají všechno, co mu na očích vidí. Ale mně to nějak nevychází, že?“

Usmál se. V tom úsměvu byla sadistická radost. Začal jsem vadnout. Co nevidět se zhroutím.

Zapotácel jsem se a zachytil stolu a on vyčkával, rty jemně pootevřené.

Stál jsem tam dlouhou chvíli opřen o stůl a díval jsem se mu do očí. Pak jsem se ušklíbl. Úsměv mu spadl z obličeje jak špinavý hadr.

Na čele mu vyvstal pot.

„Tak nashle,“ řekl jsem. „Přenechám vás méně čistým rukám, než jsou moje.“

Zacouval jsem ke dveřím, otevřel je a vyšel ven.

Domovní dveře nebyly zamčeny. U vchodu byla zastřešená veranda. Zahrada překypovala květinami. Byl tam bílý laťkový plot a vrátka. Dům stál na nároží. Byla chladná, vlhká noc, po měsíci ani stopy.

Na tabuli na rohu stálo Descanso Street. V domech po celém bloku se svítilo. Poslouchal jsem, kdy se ozvou sirény. Nic jsem neslyšel. Na dalším rohu bylo napsáno Třiadvacátá ulice. Doplahočil jsem se do Pěťadvacáté ulice a zamířil k osmistému bloku. V čísle osm set devatenáct byl byt Anny Riordanové. Útočiště.

Ušel jsem hodný kus cesty, než jsem si uvědomil, že ještě pořád držím pistoli v ruce. A neslyšel jsem žádné sirény.

Šel jsem dál a dál. Vzduch mi dělal dobře, ale ta whisky ve mně skomírala a svíjela se ve smrtelném záchvatu. Podél bloku rostly jedle a domy byly z cihel a vypadalo to tam spíš jako někde na Capitol Hillu v Seattlu než jako v Jižní Kalifornii.

V čísle 819 bylo dosud světlo. Bílá, docela maličká vrátka se stříškou byla vsazena do vysokého cypřišového živého plotu. Před domem rostly růžové keře. Šel jsem po pěšině k domu. Než jsem stiskl zvonek, znovu jsem zbystřil vzduch. Ani teď nebylo slyšet vytí sirén. Zvonek zazvonil a po malé chvíli zaskřehotal nějaký hlas v takovém tom elektrickém zařízení, které člověku umožňuje mluvit s lidmi přes zavřené domovní dveře.

„Kdo je prosím?“

„Marlowe.“

Snad se zajíkla, ale možná takový zvuk vydává ta elektrická hračka, když se zaklapne.

Dveře se rozletěly dokořán a tam stála slečna Anna Riordanová ve světle zeleném domácím pyžamu a dívala se na mne. Oči se jí rozšířily leknutím. Její tvář v záři svítlny nad vchodem náhle zbledla.

„Propánaboha,“ zasténala, „Vy vypadáte jak Hamletův tatínek!“

V obývacím pokoji byl žlutohnědý vzorovaný koberec, bílá a světle červená křesla, černý mramorový krb s vysokými mosaznými kolíky, poličky na knihy zabudované až nahoru do zdi a před staženými žaluziemi hrubé nažloutlé záclony.

V celém tom pokoji nebylo nic ženského kromě dlouhého zrcadla nad kouskem holé podlahy.

Já jsem napůl seděl a napůl ležel v hlubokém křesle, nohy opřené o podnožku. Spořádal jsem už dva šálky černé kávy, pak jednoho panáka, potom dvě vajíčka naměkko s nadrobenou topinkou a nakonec ještě trochu černé kávy s kapkou brandy. Všechno jsem to snědl v jídelně, ale teď už jsem si nemohl vzpomenout, jak to tam vypadalo. Bylo to už příliš dávno.

Zase jsem se dostal do formy. Byl jsem skoro střízlivý a žaludek se mi docela pěkně držel v ringu a nesnažil se pořád šplhat přes provazy.

Anna Riordanová seděla naproti mně nakloněná kupředu, pěknou bradu zabořenou do pěkné dlaně, oči temné a zastíněné pod načechranými hnědočervenými vlasy. Ve vlasech měla zastrčenou tužku. Vypadala ustaraně. Něco jsem jí pověděl, ale ne všechno.

Obzvlášť o Zubrovi Malloyovi jsem jí neřekl nic.

„Myslela jsem, že jste opilý,“ řekla. „Myslela jsem, že jste se musel napřed namazat, než jste se odhodlal ke mně přijít. Myslela jsem, že jste byl na flámu s tou blondýnkou. Myslela jsem -, ani nevím, co všechno jsem si myslela.“

„Vsadím se, že jste si na tohle všechno nevydělala psaním,“ řekl jsem, rozhlížeje se kolem. „Ani kdyby vás platili za to, co si myslíte, že si myslíte.“

„Ani můj táta si to nepořídil z toho, oč okradl ostatní policajty,“ řekla. „Jako ten nařvaný mamlas, který je policejním náčelníkem teď.“

„Do toho mi nic není,“ řekl jsem.

Anna řekla: „Měli jsme nějaké pozemky u Del Rey. Byla to jen pískoviště a táta se na to dal nachytat. Ale pak se ukázalo, že tam je nafta.“

Přikývl jsem a napil se z hezké broušené sklenice, kterou jsem měl v ruce. To, co v ní bylo, mělo příjemnou hřejivou chuť.

„Tady by se člověk mohl usadit,“ řekl jsem. „Rovnou se sem nastěhovat. Všechno je tu pro něho připraveno.“

„Kdyby to byl ten pravý. A kdyby tu někdo o něho stál,“ řekla.

„Jenže tu není žádný komorník,“ řekl jsem. „To je bída.“

Zarděla se. „Ale vy -, vy si radši necháte rozbít hlavu na cimprcampr a ruku propíchat injekčními jehlami jako řešeto a z brady udělat boxerský pytel. Pámbů ví, že už toho bylo dost.“

Neodpověděl jsem. Byl jsem příliš unaven.

„Aspoň že jste měl tolik rozumu,“ řekla, „abyste se podíval do těch dutinek. Podle toho, jak jste mluvil tam na Aster Drive, jsem myslela, že vám to celé ušlo.“

„Ty vizitky neznamenaají vůbec nic.“

Mrskla po mně očima. „A tohle mi tady říkáte po tom, co vás ten chlap nechal zbít od těch dvou pochybných policajtů a poslal vás na dvoudenní protialkoholickou kúru, jen abyste nestrkal nos do jeho čachrů? Vždyť ta habaďůra z toho vyčuhuje tak daleko, že i kdybyste metr ulomil, zbylo by ještě dost na baseballovou pátku.“

„Tenhle frk měl napadnout mě,“ povídám. „Je to přesně v mém stylu. Má to břink. A co vlastně vyčuhuje?“

„To, že ten elegantní poradce ve věcech duševních není nic jiného než nóbl gangster. Vyhlíží šance a tahá z lidí rozumy a pak hlásí těm ostrým hochům, kdy se mají sebrat a jít si pro šperky.“

„Doppravdy si to myslíte?“

Upřeně se na mne dívala. Dopil jsem sklenici a nasadil si ten mroucí výraz. Nevšímal si toho.

„Ovšem že si to myslím,“ řekla. „A vy si to myslíte taky.“

„Já si myslím, že je to trochu složitější.“

Její úsměv byl přívětivý a sžiravý zároveň. „Prosím za prominutí.“

Zapomněla jsem na chvíli, že jste detektiv. Přece to musí být složité, že ano. Mám dojem, že jednoduchý případ by byl jaksi nepřístojný.“

„Je to složitější, než si myslíte,“ řekl jsem.

„No dobře. Poslouchám.“

„Nic nevím. Jen si to myslím. Mohu dostat ještě skleničku?“

Vstala. „Víte, snad byste měl jednou za čas ochutnat kapku vody, jen tak z recese.“ Přistoupila ke mně a vzala mi sklenici. „Tahle bude poslední.“ Vyšla z pokoje a kdesi zacinkaly ledové kostky a já zavřel oči a naslouchal těm drobným, bezvýznamným zvukům. Neměl jsem sem chodit. Vědí-li toho o mně opravdu tolik, kolik se domnívám, mohli by se sem přijít podívat. A to by byl malér.

Vrátila se se sklenicí a její prsty, chladné od té studené sklenice, se dotkly mých a já je na okamžik podržel a pak se od nich pozvolna odpoutal tak, jako se člověk odpoutává od snu, když se probouzí se sluncem ve tváři, po noci strávené v začarovaném údolí.

Zarděla se a vrátila se ke své židli, usedla a chvíli jí trvalo, než se uvelebila.

Zapálila si cigaretu a dívala se, jak piju.

„Amthor je hodně bezohledný chlápek,“ řekl jsem. „Ale já si ho nemůžu dost dobře představit jako informátora bandy, která loupí klenoty. Mohu se ovšem mýlit, ale kdyby jím byl a myslel si, že na něho něco vím, asi bych se nedostal z té cvokárny živý. Jsou

ale věci, kterých se bojí. Rozkatal se doopravdy až teprve tehdy, když jsem začal blekotat ty nesmysly o neviditelném písmu.“

Pohlédla na mne zpříma. „Bylo tam nějaké?“

Zazubil jsem se. „Jestli tam nějaké bylo, já je nečetl.“

„Je to ale prapodivný nápad, jak schovat utrhačné poznámky o nějaké osobě, nemyslíte? Do náustku cigaret. Vždyť se nemusely nikdy najít.“

„Podle mého názoru je vtip v tom, že Marriott se bál, že se s ním něco stane, a v tom případě by se vizitky určitě našly. Policie by si důkladně posvítila na všechno, co by měl v kapsách. A to mi právě vrtá hlavou. Je-li Amthor doopravdy lump, nezůstalo by tam nic, co by někdo mohl najít.“

„Myslíte v tom případě, když ho Amthor zavraždil -, nebo dal zavraždit? Ale to, co Marriott na Amthora věděl, nemuselo mít žádnou přímou souvislost s vraždou.“

Opřel jsem se dozadu, zabořil záda do opěradla židle a dopil sklenici a přitom jsem se tvářil, jako kdybych o té možnosti uvažoval.

Přikývl jsem.

„Ale krádež šperků měla souvislost s vraždou. A my předpokládáme, že Amthor měl něco společného s tou krádeží šperků.“

Její oči se dívaly potutelně. „Musí vám být strašně nanic,“ řekla.

„Nechcete si jít lehnout?“

„Tady?“

Zrudla až ke kořínkům vlasů. Vystřčila bradu. „Přesně tak. Nejsem malé dítě. Co je komu po tom, co dělám, nebo kdy a jak to dělám?“

Odložil jsem sklenici a vstal jsem. „Právě mě zachvátil vzácný nával jemnocitu,“ řekl jsem. „Zavezete mě na stanoviště taxíků, nejste-li příliš unavena?“

„Vy tatrmane jeden střelený,“ řekla rozzlobeně. „Zmlátili vás na maděru, napíchali do vás bůhvíjaké drogy, a vy si namlouváte, že stačí pořádně se vyspat, abyste časně ráno vyskočil z postele čiperný jako rybička a začal si hrát na detektiva.“

„Počítal jsem, že si trochu přispím.“

„Měl byste být v nemocnici, vy zatracený blázne!“

Otrásl jsem se. „Poslouchejte,“ řekl jsem. „Dneska mi to zrovna moc dobře nemyslí, a mám dojem, že bych se tu neměl ometat příliš dlouho. Nevím na tyhle lidi nic, co bych mohl dokázat, ale oni mě zřejmě nemají v lásce. A aťsi řeknu cokoli, vždycky to bude mé slovo proti zákonu a v tomhle městě je zákon, jak vidno, hezky prohnílý.“

„Je to pěkné město,“ řekla ostře a trochu udýchaně. „Nemůžete usuzovat -...“

„Tak jo, je to pěkné město. Chicago je taky pěkné. Můžete tam žít celá léta a bouchačku ani okem nezahlédnout. Máte pravdu, tohle je prima město. Pravděpodobně tu nepanuje o nic větší lumpárna než v Los Angeles. Jenže z velkého města si nikdo nemůže koupit víc než jenom kousek. Ale město téhle velikosti se dá koupit se vším všudy, v originálním balení a převázané provázkem. V tom je ten rozdíl. A proto chci odsud pryč.“

Vstala a vystrčila na mne bradu. „Teď se seberete a půjdete si lehnout do postele. Mám tu navíc jednu ložnici, tam můžete rovnou jít a -...“

„Slibujete, že se zamknete?“

Zarděla se a kousla do rtu. „Někdy si myslím, že jste nejúžasnější chlap na světě,“ řekla, „a jindy zase, že jste ten nejhorší grázl, jakého jsem kdy potkala.“

„Ať je to tak nebo tak, dovezete mě někam, kde bych mohl chytit taxíka.“

„Zůstanete tady,“ odsekla. „Nejste v pořádku. Jste nemocný člověk.“

„Tak nemocný zase nejsem, abych ze sebe nechal tahat rozumy,“ řekl jsem hrubě.

Vyběhla z pokoje tak rychle, že div neškobrtla o ty dva schůdky, které vedly z obývacího pokoje do haly. Vrátila se v cukru letu, dlouhý vlněný plášť přehozený přes ten pyžamový oblek; byla bez klobouku a její rusé vlasy vyhlížely zrovna tak divoce jako její obličej.

Otevřela postranní dveře a rozrazila je dokořán, vyběhla ven a její kroky zacupitaly na vozovce. Vysouvací vrata od garáže slabě zaskřípěla. Dvířka vozu se otevřela a zase hlučně zapadla. Startér zavrčel, motor chytil a světla se mihla kolem otevřených balkónových dveří obývacího pokoje.

Sebral jsem klobouk ze židle, zhasil pár lampiček a všiml si, že balkónové dveře mají patentní zámek. Než jsem za sebou zavřel, podíval jsem se ještě jednou nazpátek. Byl to milý pokoj. Jako stvořený k tomu, aby v něm člověk nosil pantofle.

Zavřel jsem dveře a to maličké auto přistálo vedle mne a já je obešel a vlezl dovnitř. Dovezla mě až domů, se zaťatými rty, rozzlobeně. Uháněla jako divá. Když jsem před svým domem vystoupil, řekla ledabylým hlasem dobrou noc, otočila autíčko uprostřed ulice a zmizela dřív, než jsem stačil vytáhnout klíče z kapsy.

Domovní dveře se zavírají v jedenáct. Odemkl jsem je a vešel do věčně zatuchlé síně a přes ní ke schodům a k výtahu. Vyjel jsem do svého poschodí. Prolínalo tam kalné světlo. Před dveřmi pro dodavatele stály láhve na mléko. V pozadí se rýsovaly červené dveře od nouzového východu. Bylo v nich otevřené okénko, jímž pronikal dovnitř líný čurůček vzduchu, který nikdy úplně neodvál pach z vaření. Byl jsem doma ve spícím světě, ve světě neškodném jako spící kočka.

Odemkl jsem dveře svého bytu, vešel dovnitř a chvíli číchal jeho pach, jen tak vstoje, opřen o dveře, ještě než jsem rozsvítil.

Byl to domácí pach, pach prachu a tabákového kouře, pach světa, kde lidé žijí a nepřestávají žít.

Svlékl jsem se a ulehl do postele. Měl jsem děsivé sny a probouzel jsem se z nich zalit potem. Ale ráno jsem byl zase celý chlap.

Seděl jsem na postranici postele v pyžamu a chystal se vstát, ale pořád jsem se k tomu nemohl odhodlat. Necítil jsem se zvlášť dobře, ale zase ne tak zle, jak se dalo čekat, a rozhodně ne tak bídne, jak by mi bylo, kdybych musel do normálního zaměstnání. Hlava mě bolela a připadala mi napuchlá a horká, jazyk jsem měl suchý a posypaný štěrkem, krk ztuhlý, a že bych necítil bradu, to se rozhodně nedalo říct. Ale už jsem zažil horší rána.

Bylo šedivé jitro s hustou mlhou, horko ještě nezačalo, ale schylovalo se k němu. Zvedl jsem se z postele a mnul si žaludek rozbolavělý od zvracení. Levou nohu jsem měl úplně v pořádku. Vůbec mě nebolela. Proto jsem jí musel zakopnout o roh postele.

Ještě jsem nepřestal nadávat, když se ozvalo rázné zaklepání na dveře, takové to pánovité zabušení, na které by člověk nejraději pootevřel dveře na dva palce, vyplázl jazyk a zase je přibouchl. Pootevřel jsem je trochu víc než na dva palce. Stál tam poručík detektivního sboru Randall v hnědém gabardénovém obleku s plstěným tralaláčkem na hlavě, náramně naleštěný a vymydlený a slavnostní a s nepříjemným pohledem v očích.

Lehce strčil do dveří a já ustoupil. Vešel dovnitř, zavřel dveře a rozhlédl se kolem sebe. „Dva dny jsem vás hledal,“ řekl. Nedíval se na mne. Měřil zrakem pokoj.

„Byl jsem nemocen.“

Procházel se lehkým, pružným krokem, smetanově bílé vlasy mu zářily, klobouk teď měl v podpaží, ruce v kapsách. Na policajta nebyl ani moc velký. Vytáhl jednu ruku z kapsy a položil ten klobouk opatrně na hromádku časopisů.

„Ale tady jste nebyl,“ řekl.

„V nemocnici.“

„V jaké nemocnici?“

„V sanatoriu pro psy.“

Trhl sebou, jako kdybych mu dal facku. Temná barva se mu rozlila pod kůží.

„Není ještě trochu časně -, na takovéhle žerty?“

Neodpověděl jsem. Zapálil jsem si cigaretu. Udělal jsem šluka a hned jsem si zase dřepel na postel, ale tempem.

„Chlapům, jako jste vy, není pomoci, že ne?“ řekl. „Leda zavřít vás do basy.“

„Byl jsem marod a ještě jsem si nevypil ani šálek kávy. Nemůžete očekávat, že budu sršet vtipem.“

„Řekl jsem vám, abyste do toho případu nestrkal prsty.“

„Nejste žádný pánbůh. Dokonce ani Ježíš Kristus.“ Dal jsem si ještě jednoho šluka. Kdesi uvnitř mě zabořilo, ale už mi chutnal o trochu líp.

„Mohl bych vám nadělat takové nepříjemnosti, až byste se divil.“

„O tom nepochybuju.“

„A víte, proč jsem to dosud neudělal?“

„I vím.“

„Proč?“ Nachýlil se trochu kupředu, ostražitě jako teriér, s tím kamenným výrazem v očích, jaký dříve nebo později získají všichni fízlové.

„Nemohl jste mě najít.“

Zaklonil se a zhoupal se na patách. Tvář se mu trochu leskla. „Myslel jsem, že řeknete něco jiného,“ řekl. „A kdybyste to byl řekl, vrazil bych vám jednu do zubů.“

„Dvacet miliónů dolarů vám strach nenažene. Ale možná že jste dostal jisté rozkazy.“

Ztěžka dýchal pootevřenými ústy. Velmi pomalu vytáhl z kapsy balíček cigaret a odtrhl obal. Prsty se mu trochu chvěly. Vložil si cigaretu mezi rty a šel ke stolku s časopisy pro zápalky.

Pečlivě si cigaretu zapálil, zápalku nehodil na podlahu, ale do popelníku a vdechl kouř.

„Něco jsem vám poradil, když jsme spolu před několika dny telefonovali,“ řekl. „Ve čtvrtek.“

„V pátek.“

„Ano -, v pátek. Nebylo to nic platné. Chápu proč. Ale tehdy jsem ještě nevěděl, že jste zatajil nález doličného předmětu. Jen jsem vám doporučoval způsob jednání, který jsem v tomto případě pokládal za vhodný.“

„Jaký doličný předmět?“

Mlčky na mne zíral.

„Nechcete trochu kávy?“ zeptal jsem se. „Možná že by z vás udělala člověka.“

„Ne.“

„Ale já chci.“ Vstal jsem a zamířil do kuchyňky.

„Sedněte si,“ vyštěkl Randall. „Ještě dávno jsem neskončil.“

Šel jsem do kuchyňky, nalil trochu vody do konvice a postavil ji na vařič. Vypil jsem sklenici studené vody z kohoutku, potom ještě jednu. Vrátil jsem se s třetí sklenicí vody v ruce, zůstal jsem stát ve dveřích a díval se na něho. Ani se nepohnul. Závoj kouře z cigarety stál po jeho boku téměř jako něco hmotného. Díval se na podlahu.

„Co bylo špatného na tom, že jsem šel k paní Graylové, když pro mne poslala?“ zeptal jsem se.

„O tom jsem nemluvil.“

„Ted' ne, ale předtím.“

„Neposlala pro vás.“ Zvedl oči a pořád v nich byl ten kamenný výraz. Ruměnec mu ještě zbarvoval ostré lícní kosti. „Vnutil jste se jí a mluvil jste o skandálu a prakticky jste ji vydíráním přinutil, aby vás zaměstnala.“

„To je legrační. Pokud já pamatuju, tak jsme o nějaké práci ani nemluvili. Nezdálo se mi, že na té její historce něco je. Totiž něco,

do čeho bych se mohl zakousnout. Nebylo kde začít. A předpokládal jsem ovšem, že o tom už pověděla vám.“

„Pověděla. Ta pivnice v Santa Monice je zapadák, kam chodí všelijací gauneři. Ale to ještě nic neznamena. Nemohl jsem tam nic najít. Hotel na druhé straně ulice taky smrdí. Ale není tam nikdo, koho bychom potřebovali. Samí drobní taškáři.“

„Tak ona vám řekla, že jsem se jí vnutil?“

Trochu sklopil oči. „Ne.“

Ušklíbl jsem se. „Dáte si trochu kávy?“

Vrátil jsem se do kuchyňky, spařil kávu a čekal, až překape. Tentokrát Randall přišel za mnou a teď zas on stál ve dveřích.

„Tahle banda šperkařů pracuje v Hollywoodu a v okolí už dobrých deset let, pokud vím,“ řekl. „Tentokrát zašli příliš daleko. Zabili člověka. Já myslím, že vím proč.“

„Inu, jestli je to práce opravdu nějaké bandy a jestli to dokážete rozlousknout, bude to poprvé za celou dobu, co bydlím v tomhle městě, že někdo zlikvidoval gangsterskou vraždu. A mohl bych jich vyjmenovat a popsat nejmíň tucet.“

„To je od vás hezké, že mi to říkáte, Marlowe.“

„Opravte mě, jestli se mýlím.“

„Hrome,“ řekl podrážděně. „Nemýlíte se. Dva případy byly vyřešeny, aby se neřeklo, ale odnesla to nastrčená figura. Nějaký menší gauner to vzal za toho hlaváče.“

„To se stává. Kávu?“

„Když si šálek vezmu, budete se mnou mluvit slušně, jako chlap s chlapem, a přestanete dělat fóry?“

„Vynasnažím se. Neslibuju, že vám vyklopím všechny své nápady.“

„Bez těch se obejdu,“ řekl kysele.

„Máte hezký oblek.“

Ruměnec mu znovu zbarvil tvář. „Tenhle oblek stojí sedmadvacet dolarů padesát,“ odsekl.

„Prokristapána, jste vy ale útlocitný polda,“ řekl jsem a vrátil jsem se k vaříči.

„Hezky voní. Jak ji děláte?“

Naléval jsem. „Francouzské mokka. Hrubě mletá káva. A bez filtrovacího papíru.“ Vyndal jsem z kredence cukr a z ledničky smetanu. Sedli jsme si každý do jednoho kouta alkovny.

„Myslel jste to jako vtip, že jste byl nemocen a ležel ve špitále?“

„Žádný vtip. Dostal jsem se do menšího trable dole v Bay City.“

Zašli mě. Ale ne do basy, nýbrž do soukromého sanatoria pro narkomany a alkoholiky.“

Podíval se na mne jakoby zdálky. „V Bay City, co? Vy si rád koledujete o maléry, že, Marlowe?“

„Ne že bych si o ně koledoval. Vždycky do nich spadnu. Ale ještě nikdy to nebylo tak husté jako tentokrát. Dostal jsem dvakrát přes hlavu, podruhé od policajta, nebo spíš od chlapa, který jako policajt vypadal a tvrdil, že jím je. Zbili mě mou vlastní pistolí a jeden náramně vypráskaný Indián mě div neuškrtil. Hodili mě v bezvědomí do toho špitálu pro narkomany a tam mě drželi pod zámek, nějaký čas pravděpodobně připoutaného. A já to nemohu nijak dokázat, leda tím, že mám opravdu výstavní sbírku pohmožděnin a levou ruku propíchanou jako řešeto.“

Díval se upřeně na roh stolu. „V Bay City,“ řekl pomalu.

„To jméno zní jako píseň. Jako píseň zpívaná ve vaně plné špíny.“

„Co jste tam dělal?“

„Nešel jsem tam. To ti policajti mě převezli přes hranici. Byl jsem navštívit jednoho chlapka v Stillwood Heights. Což patří do Los Angeles.“

„Ten chlápek se jmenuje Jules Amthor,“ řekl klidně. „Proč jste šlohl ty cigarety?“

Díval jsem se do svého šálku. Zatracená husička. „Bylo mi divné, proč měl -, tedy Marriott -, to druhé pouzdro. A v něm cigarety s marihuanou. Napadlo mě, že právě v Bay City je dělají takhle jako ruské papirosy, s dutinkami a se znakem Romanovců a tak dále.“

Přisunul mi prázdný šálek a já mu jej znovu naplnil. Jeho oči studovaly můj obličej vrásku po vrásce, buňku po buňce jako Sherlock Holmes tím svým zvětšovacím sklem nebo Thorndyke kapesní lupou.

„Měl jste mi to říct,“ pravil hořce. Upil a utřel si rty jedním z těch otřepaných hadříků, které člověku v zařízených bytech dávají místo ubrousků. „Jenže vy jste je nešlohl. To děvče mi o tom řeklo.“

„A sakra,“ řekl jsem. „Na mužského už v téhle zemi nezbyde žádná práce. Všechno zastanou ženy.“

„Má vás ráda,“ řekl Randall jako zdvořilý agent FBI ve filmu, trochu smutně, ale zato náramně mužně. „Její táta byl ten nejpoctivější policajt, jaký kdy dostal padáka. Neměla ty věci brát. Ale vy se jí líbíte.“

„Je to hodné děvče. Ale ne můj typ.“

„Vy si na ty hodné nepotrpíte?“ Kouřil další cigaretu. Odháněl si rukou kouř z obličeje.

„Já mám rád svůdné, oslňující slečny, prohnané a skrz naskrz hříšné.“

„Ty vás sedrou z kůže,“ řekl Randall lhostejně.

„Samozřejmě. Copak to nedělá kdekdo? Je snad podle vás tahle naše beseda něco jiného?“

Dopřál si první úsměv toho dne. Usoudil jsem, že má naplánovány čtyři denně.

„Já toho z vás moc nevytáhnu,“ řekl.

„Předložím vám teorii, ale vy jste mě už jistě dávno předhonal.“

Ten Marriott byl vyděrač žen, aspoň pani Graylová mi to skoro výslovně řekla. Ale to ještě nebylo všechno. Dělal špeha té šperkařské bandě. Jako jejich salonní spojka měl za úkol zpracovávat oběti a naaranžovat celý výstup. Pěstoval známosti s ženami, se kterými mohl flámovat a hodně důkladně je poznat. Vezměte třeba to přepadení minulý čtvrtek. Je to podezřelé. Kdyby byl Marriott neřídil vůz nebo kdyby nevzal paní Graylovou do Trocadera a kdyby se nevracel domů právě tamtudy kolem té pivnice, nemohlo by vůbec k žádnému přepadení dojít.“

„Mohl je vézt šofér,“ řekl Randall uvážlivě. „Ale to by na věci mnoho nezměnilo. Žádný šofér by si nedal od lupičů prošpikovat hlavu olovem -, za těch devadesát babek, co měsíčně bere. Jenže takových přepadení, kdy byl Marriott sám s nějakou ženou, nemohlo být mnoho, jinak by se to už rozneslo.“

„Celý vtip tohodle typu zlodějny spočívá v tom, že se to neroznese,“ řekl jsem. „To proto, že lidé si ty šperky mohou tak lacino odkoupit zpátky.“

Randall se opřel do židle a zavrtěl hlavou. „Budete si muset vymyslet něco lepšího, má-li mě to zajímat. Ženy mluví o všem. Začalo by se proslýchat, že tenhle Marriott je nespolehlivý chlapík, se kterým není radno chodit večer ven.“

„Možná že to tak bylo. A že ho proto odpráskli.“

Randall na mne bez hnutí zíral. Lžičkou míchal vzduch v prázdném šálku. Natáhl jsem k němu ruku s konvicí, ale odstrčil ji. „Rozved'te tenhle nápad,“ řekl.

„Vykořistili ho do krajnosti. Přestal jim být užitečný. Nejspíš se už o tom začaly šířit nějaké klepy, jak jste sám naznačil. Ale v tomhle zlodějském řemesle nemůžete dát výpověď a nemáte času nazbyt. A tudíž to poslední přepadení bylo pro něho opravdu tím posledním.“

Podívejte, za ten nefritový náhrdelník žádali skutečně velmi málo, když uvážíte, jakou měl cenu. A Marriott vyjednávání sám

zprostředkoval. Ale přesto měl strach. V poslední chvíli ho napadlo, že by tam raději neměl chodit sám. A pro případ, že by se mu něco stalo, vymyslel si takový menší trik, aby se u něho našla stopa, která by ukazovala na jistého člověka -, a ten je tak bezohledný a mazaný, že by klidně mohl být hlavou takové bandy, a nadto má příležitost neobyčejně snadno získávat informace o bohatých ženách. Byl to dětinský trik, ale ve skutečnosti se osvědčil.“

Randall zavrtěl hlavou. „Gangsteři by ho svlékli do naha a mrtvolu by nejspíš odvěkli k moři a hodili by ji tam.“

„Ne, chtěli, aby to vypadalo jako amatérská práce. Chtěli se v branži udržet. Možná že už si opatřili jiného špeha,“ řekl jsem.

Randall zavrtěl hlavou. „Člověk, na kterého ty cigarety ukazují, není ten typ. Má svou vlastní výnosnou šmelinu. Vyšetřil jsem si to.

Jaký dojem udělal na vás?“

Jeho oči byly úplně bezvýrazné, až příliš bezvýrazné. Řekl jsem:

„Připadal mi jako setsakramentský vrahoun. A něco takového, jako mít nadbytek peněz, to přeci neexistuje, že ne? Konec konců ten jeho dušezpytný melouch se dá provozovat na jednom místě vždy jen určitou dobu. Takový chlap přijde do módy a lidi si za ním mohou nohy uběhat, a za nějaký čas ta móda vezme za své a celý kšeft zajde na skrčeninu. Totiž je-li pouze dušezpytcem a ničím jiným. To máte stejné jako s filmovými hvězdami. Dávám mu takových pět let. Tak dlouho by to mohl táhnout. Ale když si najde pár cestiček, jak využít informaci, které z těch ženských vytáhá, vydělá si majlant.“

„Podívám se na něho trochu důkladněji,“ řekl Randall, pořád ještě s tím prázdným pohledem. „Ale zrovna teď mě víc zajímá Marriott. Vraťme se dál nazpátek -, o hodně dál. Až k tomu, jak jste se s ním seznámil.“

„Prostě mě zavolal. Vybral si mé jméno z telefonního seznamu.

To mi aspoň říkal.“

„Měl vaši navštívenku.“

Zatvářil jsem se překvapeně. „No ovšem. Na to jsem zapomněl.“

„Jestlipak jste se někdy pozastavil nad tím, proč si vybral právě vaše jméno -, o té vaší krátké paměti prozatím raději pomlčíme.“

Civěl jsem na něho přes okraj kávového šálku. Začínal jsem ho mít rád. Měl pod kabátem o hodně víc než jenom košili.

„Tak kvůli tomuhle jste ve skutečnosti přišel?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „To ostatní, víte, to byly jen takové řeči.“ Usmál se na mne zdvořile a čekal.

Nalil jsem ještě trochu kávy.

Randall se naklonil ke straně a podíval se na krémově natřenou desku stolu. „Je to tu trochu zaprášené,“ řekl roztržitě, pak se napřimil a pohlédl mi do očí. „Snad jsem to měl vzít z jiného konce,“ řekl. „Já například myslím, že váš dojem o Marriottovi může být docela správný. Má uloženo třiadvacet táců na hotovosti v bezpečnostní schránce -, a mimochodem dalo nám setsakramentskou fušku, než jsme ji našli. Jsou tam taky nějaké velmi dobré cenné papíry a poručenský vklad na nemovitost na West 54th Place.“

Vzal lžičku, lehce zaklepal na okraj talířku a usmál se. „Zajímá vás to?“ zeptal se vlídně. „Je to dům číslo 1644 na West 54th Place.“

„A hele,“ řekl jsem chraptivě.

„A v té Marriottově schránce byla taky hezká hromádka šperků -, samé náramně pěkné věci. Ale nemyslím, že je ukradl. Spíš bych řekl, že je dostal. To je bod pro vás. Netroufal si je prodat -, vinou myšlenkové asociace, která vznikla v jeho hlavě.“

Přikývl jsem. „Měl pocit, jako kdyby je ukradl.“

„Ano. Tedy ten vklad mě zpočátku vůbec nezajímal, ale teď se podívejte, jak to u nás chodí. To jen, abyste věděl, kam se vy chasníci hrabete, když fušujete do práce policii. Dostáváme zprávy o všech vraždách a podezřelých úmrtích i z okrajových rajónů. Máme si je přečíst ještě týž den. To je zrovna takové nařízení, jako že nesmíme dělat domovní prohlídku bez povolení nebo bez řádného důvodu někoho prošacovat, jestli nemá u sebe zbraň. Ale nařízení se nedodržují. Jinak to ani nejde. K některým z těch hlášení jsem se dostal až dnes ráno. A najednou čtu, že minulý čtvrtek zabili nějakého černochoha na Central Avenue. Ten sekáč, co to udělal, zrovna vyšel z basy a říká se mu Zubr Malloy. Byl u toho svědek, který ho může identifikovat. A ať mě hrom bací, jestli ten svědek nejste vy.“

Jemně vyloudil na rtech svůj třetí úsměv. „Co tomu říkáte?“

„Poslouchám.“

„Dostal jsem se k tomu teprve dnes ráno, abyste rozuměl. Hned jsem se podíval, kdo to hlášení podával, a zjistil jsem, že ho znám, je to Nulty. Hned mi bylo jasné, že celý ten případ je v talónu. Nulty je takový týpek -, hele, byl jste někdy nahoře na Crest Line?“

„Aby ne.“

„No tak tam nahoře blízko Crest Line je takový plácek, kde stojí pár nákladních vagónů předělaných na chaty. Mám tam sám chatu, jenže ne z vagónu. Ty vagóny tam dopravili na trajlerech, věřte mi to nebo ne, a teď tam stojí rovnou na zemi bez kol. A Nulty, to je chlap, který by se báječně hodil za brzdaře na některý z těchhle vagónů.“

„To není od vás hezké,“ řekl jsem. „Je to přece kolega.“

„Zavolal jsem si Nultyho a ten napřed chvíli chrchlal a chrochtal a párkrát si odplivl a pak z něj vylezlo, že vy jste říkal něco o dívce jménem Velma tak a tak, na kterou Malloy kdysi

dávno bral, a že jste si šel pohovořit s vdovou po chlápku, kterému patřil ten pajzl, kde se vražda stala, za onoho času, když to ještě byla bělošská putyka, a že tam Malloy a to děvče kdysi pracovali. A adresa té paní je West

54th Place číslo 1644, tudíž zrovna ten barák, na kterém měl Marriott ten vklad.“

„Opravdu?“

„A tak jsem si pomyslel, že mám těch náhodiček za jedno ráno tak zrovna dost,“ řekl Randall. „A teď mě tu máte. Až dosud jsem to celé posuzoval náramně shovívavě.“

„Úraz je,“ řekl jsem, „že ta věc vypadá slibněji, než jak tomu ve skutečnosti je. Podle toho, co paní Florianová říká, ta dívka Velma už zemřela. Mám její fotografii.“

Šel jsem do obývacího pokoje, a když jsem sahal do kapsy saka, ruka se mi na půl cesty zastavila a ucítil jsem v ní podivnou prázdnotu. Ale oni mi ani ty fotografie nevzali. Vyndal jsem je a odnesl do pokoje a hodil tu dívku v kostýmu pierota před Randalla na stůl.

Pozorně si ji prohlédl.

„Tu jsem jakživ neviděl,“ řekl, „Máte ještě jednu?“

„Ne, to je obrázek pani Graylové, určený pro noviny. Anna Riordanová jej sehnala.“

Podíval se na obrázek a přikývl. „S tou bych se za dvacet miliónů sám oženil.“

„Měl bych vám ještě něco povědět,“ řekl jsem. „Jak jsem byl včera v noci navztekaný, vzal jsem si do hlavy takový uhozený nápad, že si to tam očíhnu a zkusím to rozseknout sám. Ten špitál je na rohu Třiadvacáté a Descanso Street v Bay City. Majitel je nějaký Sonderborg, který o sobě tvrdí, že je lékař. Mimo jiné si tam zřídil skryš pro všelijaké lumpy. Včera v noci jsem tam zahlédl Zubra Malloye. V jednom pokoji.“

Randall seděl docela tiše a díval se na mne. „Víte to jistě?“

„Toho si nemůžete s nikým splést. Je to strašně veliký chlap, úplný obr. Vypadá docela jinak než všichni ostatní lidi.“

Seděl bez hnutí a zíral na mne. Pak se velmi pomalu odtáhl od stolu a vstal.

„Pojďme navštívit tu Florianovou.“

„A co bude s Malloyem?“

Zase se posadil. „Povězte mi všechno, ale přesně.“

Pověděl jsem mu to. Poslouchal a nespustil oči z mého obličeje.

Myslím, že ani nezamrkal. Dýchal maličko pootevřenými ústy. Jeho tělo se nepohnulo. Prsty tiše bubnoval na hranu stolu. Když jsem skončil, řekl:

„Ten doktor Sonderborg - jakpak vypadal?“

„Jako narkoman a šmelinář s drogami.“ Popsal jsem ho Randallovi, jak nejlépe jsem uměl.

Odešel klidně do druhého pokoje a sedl si k telefonu. Vytočil číslo a dlouho tiše hovořil. Pak se vrátil. Uvařil jsem zatím ještě trochu kávy a dvě vajíčka a udělal jsem dvě topinky a pomazal je máslem.

Posadil jsem se k snídani.

Randall si sedl proti mně a opřel bradu do dlaní. „Zařídil jsem, aby tam šel státní kontrolor pro narkotika na základě podvrženého udání a porozhlédl se tam. Snad si něčeho všimne. Malloye už nezastihne. Malloy odtamtud zmizel včera v noci deset minut po vás. Na to můžete vsadit krk.“

„Proč tam nepošlete poldy z Bay City?“ Solil jsem si vajíčka.

Randall neodpověděl. Když jsem se na něho podíval, byl celý červený a vypadal nesvůj.

„Jakživ jsem neviděl,“ řekl jsem, „tak útlocitného poldu.“

„Pospěšte si s tím jídlem. Už abychom šli.“

„Musím se ještě osprchovat, oholit a obléknout.“

„Nemohl byste jít jen v pyžamu?“ zeptal se kousavě.

„Je tohle město už tak zpustlé, že by mi to prošlo?“ řekl jsem.

„Je to město Lairda Brunetta. Říká se, že ho volba starosty stála třicet táců.“

„To je ten chlap, co mu patří klub Belvedere?“

„A ty dvě lodi s hernami.“

„Ale to je v našem obvodu,“ řekl jsem.

Sklopil oči na své čisté lesklé nehty.

„Stavíme se u vás v kanceláři a vezmeme s sebou ty dvě druhé marijánky,“ řekl. „Jsou-li tam ještě.“ Luskal prsty. „Kdybyste mi půjčil klíče, zaskočil bych tam, než se oholíte a obléknete.“

„Půjďme tam spolu,“ řekl jsem. „Možná že tam mám nějakou poštu.“

Přikývl a po chvíli si sedl a zapálil si další cigaretu. Oholil jsem se a oblékl a pak jsme odjeli Randallovým vozem.

Měl jsem nějakou poštu, ale nestála za přečtení. Ty dvě rozříznuté cigarety v zásuvce psacího stolu byly nedotčeny. Nezdálo se, že by kancelář někdo prohlížel.

Randall vzal obě papirosy, přičichl k tabáku a zastrčil si je do kapsy.

„Měl tu jednu vizitku od vás,“ uvažoval. „Na její zadní straně nemohlo být nic napsáno, a tak si nelámal hlavu kvůli těm ostatním.“

Mám dojem, že Amthor má pro strach uděláno -, myslel si jenom, že na něho stavíte nějakou chatrč. Jdem na věc.“

Stará hudrmanice vystrčila nos na coul z domovních dveří, pozorně začenichala, nejspíš jestli tam někde nerozkvetla nějaká raná fialinka, rozhlédla se slídivě na obě strany ulice a pokývala bílou hlavou. Randall i já jsme smekli. V tomhle sousedství vás taková zdvořilost staví naroveň nejmín Valentínovi. Babka si mě zřejmě zapamatovala.

„Dobré jitro, paní Mormonová,“ řekl jsem. „Můžeme jít na chvilku dovnitř? Tohle je poručík Randall z policejního ředitelství.“

„Panenkomarjá, já jsem celá pryč. Mám tady takovýho žehlení,“ řekla.

„Zdržíme vás sotva minutku.“

Ustoupila ode dveří a my proklouzli kolem ní do síně, kde stála ta komoda z Mason City nebo odkud, a pak jsme vešli do toho naleštěného obývacího pokoje s krajkovými záclonkami na oknech. Ze zadní části domu se šířil pach žehlení. Zavřela spojovací dveře tak opatrně, jako kdyby byly z marcipánu.

Dnes měla na sobě modrobílou zástěru. Její oči byly stále stejně pronikavé a brada jí rozhodně nevyrostla.

Zaparkovala asi na krok ode mne, vystrčila nos a zadívala se mi do očí.

„Nedostala ho.“

Zatvářil jsem se moudře. Pokývl jsem a pohlédl na Randalla a Randall taky přikývl. Přistoupil k oknu a podíval se na tu stranu, kde stál dům paní Florianové. Vrátil se lehkým krokem, ten svůj tralaláček pod paží, žoviální jako francouzský hrabě ve studentské veselohře.

„Nedostala ho,“ řekl jsem.

„Bodejt', nedostala. V sobotu bylo prvního. Prvního apríle! Hehe!“

Zarazila se, aby si utřela oči zástěrou, ale v tom si uvědomila, že ta zástěra je gumová. Což ji trochu otrávil. Sešpulila ústa jako křížalu.

„Když šel počťák vokolo a nestavil se u ní, tak vona vyběhla ven a volala na něj. Von jen zavrtěl hlavou a šel dál. Tak zase zalezla dovnitř. Třískla dveřma, až sem si myslela, že se vysype okno. Jako střelená.“

„To mě podržte,“ řekl jsem.

Stará hudermanice vyštěkla na Randalla: „Ukažte mi odznak, mladej pane. Tadyhle z toho mladíka byla onehdá cejtít whisky. Nikdy jsem k němu neměla dovopravdickou důvěru.“

Randall vytáhl z kapsy zlatý, modře smaltovaný odznak a ukázal jí jej.

„Tak se mi zdá, že ste vážně vod policie,“ připustila. „Teda v neděli se nestalo nic. Šla si koupit šňábu. Vrátila se s dvouma hranatejma flaškama.“

„To byl gin,“ řekl jsem. „Z toho vidíte, co je zač. Slušní lidé nepijí gin.“

„Slušný lidi vůbec nepijou kořalku,“ řekla hudermanice pichlavě.

„Tak jest,“ řekl jsem. „A pak v pondělí, to máme dnes, šel listonoš zase kolem. Tentokrát už byla vzteky bez sebe.“

„Vy ste mi nákej vševěd, co, mladíku? To se nemůžete dočkat, až jeden votevře hubu?“

„Promiňte, paní Morrisonová. Tahle věc je pro nás neobyčejně důležitá -“

„Helejte, támhle tomu mladíkovi nedělá potíže držet jazyk za zubama.“

„Je ženatý,“ řekl jsem. „Má v tom praxi.“

Obličej jí zfialověl tak, že jsem se chvilku obával, aby ji neklepla pepka. „Vypadněte z mého domu, než zavolám policii,“ zařvala.

„Policejní úředník stojí tady před vámi, paní,“ řekl Randall břitce, „žádné nebezpečí vám nehrozí.“

„To je vlastně pravda,“ přiznala. Fialová barva se jí začala z obličeje vytrácet. „Ale tenhle panáček se mi vůbec nezamlouvá.“

„Plně sdílím váš názor. Paní Florianová nedostala ten doporučený dopis ani dnes -, je to tak?“

„Nedostala.“ Hlas jí zněl ostře a úsečně. Oči pot'ouchle mžikaly.

Rozhovořila se rychle, až příliš rychle. „Včera večír u ní byli ňáký lidi. Ani sem je nezahlídla. Naši mě vzali do bijáku. Zrovinka dyž sme se vraceli -, ne, bylo to, akorát dyž naši vodjeli -, rozjel se ňákej bourák vod vedlejšího baráku. Ujížděl hodně zčerstva a bez světla.“

Číslo sem nezahlídla.“

Šlehla po mě ostrým, kosým pohledem těch potměšilých očí. Vrtalo mi hlavou, kde se v nich ta potměšilost vzala. Šel jsem k oknu a nadzvedl krajkovou záclonu. Šedomodrá úřední uniforma se blížila k domu. Muž, který ji měl na sobě, nesl přes rameno těžkou koženou brašnu a měl čepici se štítkem.

Otočil jsem se zády k oknu a zazubil jsem se.

„Jde to s vámi s kopce,“ řekl jsem jí hrubě. „Příští rok se s bídou udržíte na posledním místě v krajském přeboru.“

„To není zrovna vtipné,“ řekl Randall chladně.

„Tak se koukněte z okna.“

Poslechl a tvář mu ztuhla. Stál docela bez hnutí a díval se na paní Morrisonovou. Čekal na něco, na zvuk, který se nepodobá žádnému jinému na světě. Ozval se za okamžik.

Byl to šramot, který vznikne, když se něco vsune do dopisní schránky na domovních dveřích. Mohl to být reklamní leták, ale nebyl.

Kroky se vzdalovaly po pěšině, potom ulicí a Randall zase přistoupil k oknu. Listonoš se u domu paní Florianové nezastavil. Šel pořád dál, šedomodrá záda vzpřímená a klidná pod tou těžkou koženou brašnou.

Randall otočil hlavu a zeptal se tak zdvořile, že z něho šla hrůza:

„Kolikrát za dopoledne chodí v tomto obvodu pošta, paní Morrisonová?“

Pokusila se mu čelit. „Jenom jednou,“ odsekla, „jednou dopoledne, jednou odpoledne.“ Oči jí těkaly na všechny strany. Králičí brada se třásla, jen spustit moldánky. Rukama poškubávala za gumový volán, který vroubil tu modrobílou zástěru.

„Ranní pošta došla právě teď,“ řekl Randall zasněně. „Doporučené dopisy roznáší normální doručovatel?“

„Dycky jí je nosil zvláštní posel,“ zaskřehotal stařecký hlas.

„Tak? Ale v sobotu vyběhla ven a volala na listonoše, když k ní nezašel. A o zvláštním poslu jste se nezmínila.“

Byl to požitek, pozorovat ho, jak pracuje -, když neměl v parádě zrovna vás.

Otevřela ústa dokořán a zuby se jí zaskvěly tím krásným leskem, jaký chrup získá, když se máčí každou noc ve sklenici s desinfekcí.

Pak náhle zajechla, přehodila si zástěru přes hlavu a vyběhla z místnosti.

Randall se díval na dveře, za nimiž zmizela. Byly to ty dveře za obloukem. Usmíval se. Ale ten úsměv byl dost unavený.

„Čistá práce, v mezích dobrého vkusu,“ řekl jsem. „Příště zahrajete toho krobiána vy. Nerad jsem hrubý na staré dámy -, i když jsou to prolhané drbny.“

Ještě pořád se usmíval. „Je to vždycky stejná historie.“ Pokrčil rameny. „Tahle policejní práce. Fuj! Ze začátku se držela faktů, dokud nějaké znala. Ale události se nevyvíjely dost rychle, anebo se jí nezdály náležitě vzrušující. Tak to zkusila trochu vylepšit.“

Otočil se a vyšel do síně. Z nitra domu bylo slabě slyšet vzlykání.

Tohle nejspíš byla zbraň, které jistý trpělivý, teď už dávno zesnulý muž nakonec vždycky podlehl. Pro mne to byl jenom pláč staré ženské, ale že by mě to nějak těšilo, to se stejně nedá říct.

Tiše jsme vyšli z domu, tiše jsme zavřeli domovní dveře a dali si pozor, aby dveře se sítí proti moskytům nebouchly. Randall si nasadil klobouk a vzdychl. Pak pokrčil rameny a rozhodil ty své chladné, pěstěné ruce daleko od těla. Ještě pořád k nám zevnitř domu slabě zaléhal vzlykot.

Listonošova záda byla teď o dva domy dál.

„Tahle policejní robota,“ řekl Randall tichým zdušeným hlasem a zkřivil ústa.

Přešli jsme prostranství, které nás dělilo od vedlejšího domu. Paní Florianová ani nesebrala prádlo. Ještě pořád se tetelilo na drátě, nataženém na postranním dvorku, tuhé a zažloutlé. Vystoupili jsme po schodech a zazvonili. Nikdo se neozval. Zaklepali jsme. Žádná odpověď.

„Posledně nebylo zamčeno,“ řekl jsem.

Zkusil otevřít dveře, opatrně kryje tělem své pohyby. Tentokrát bylo zamčeno. Sešli jsme ze zápraží a obešli dům po té straně, kam stará hudermanice nedohlédla. Dveře se sítí proti moskytům na zadní verandě byly zavřeny na petlici. Randall na ně zaklepal. Nic se nestalo. Sestoupil zase dolů po dvou schodech vyšlapaných téměř na holé dřevo, dal se po nepoužívané a zarostlé příjezdové cestě a otevřel garáž. Vrata zaskřípala. Garáž byla plná ničeho. Bylo tam jen pár zteřelých staromódních dřevěných kufrů, které nestály ani za to, aby se rozsekaly na podpal. Zrezavělé

zahradnické náčiní a v lepenkových krabicích hromady starých plechovek od konzerv. V každém koutě po obou stranách vrat seděl pěkně vypasený pavouk „černá vdova“ v halabala spředené, nepořádné síti. Randall zvedl kus dřeva a roztržitě je zabil. Zase garáž zavřel, vrátil se zaplevelednou cestou k průčelí domu a vystoupil po schodech na té straně, kam hudermanice neviděla. Na jeho zvonění a klepání nikdo neodpověděl.

Pomalu zase sestoupil dolů a ohlédl se přes rameno na druhou stranu ulice.

„Zadní dveře půjdou nejsnáze,“ řekl. „Ta stará krůta od vedle teď nic nepodnikne. Netroufne si, když nám tak nehorázně lhala.“

Vystoupil po těch dvou schůdkách k zadnímu vchodu, obratně vsunul čepel nože do skuliny ve dveřích a nadzdvihl háček. Tak jsme se dostali na zadní verandu. Byla plná plechovek a některé ty plechovky byly plné much.

„Kristepane, jak někdo může takhle žít,“ řekl Randall.

Zadní domovní dveře nedaly moc práce. Prachobyčejný paklíč za pět centů otočil zámkem. Ale byla tam zástrčka.

„To mi nejde na rozum,“ řekl jsem. „Mám dojem, že práskla do bot. Jinak by takhle nezamykala. Na to je příliš lajdácká.“

„Váš klobouk je starší než můj,“ řekl Randall. Díval se na skleněnou tabulku ve dveřích. „Půjčte mi ho, ať můžu vymáčknout to sklo.“

Anebo že bychom to udělali zgruntu?“

„Vykopněte je. Tady potom ani pes neštěkne.“

„Tak do toho.“

Ustoupil o krok a prudce kopl do zámků nohou nataženou rovnoběžně s podlahou. Něco chabě zapraskalo a dveře o pár coulů povolily. Nadzvihli jsme je a otevřeli, sebrali z linolea zubatý kousek litiny a položili jej úslužně na prkno k odkládání nádobí vedle asi devíti prázdných lahví od ginu.

Mouchy bzučely na zavřených oknech kuchyně. Celý dům ohavně zapáchal. Randall stál uprostřed místnosti a pozorně se rozhlížel.

Pak tiše prošel létacími dveřmi, ale nesáhl na ně, jen se do nich až dole opřel špičkou nohy a postrčil je tak daleko, aby zůstaly otevřené. Obývací pokoj vypadal víceméně tak, jak jsem si jej od posledně pamatoval. Rádio nehrálo.

„Hezké rádio,“ řekl Randall. „Muselo stát pěkné prachy. Jestli je zaplacené. Vida, tady se něco stalo.“

Poklekl najedno koleno a díval se na koberec. Pak přistoupil až k rádiu a nohou vysunul volně ležící šňůru. Objevila se zástrčka. Sehnul se a pečlivě prohlédl knoflíky na desce rádia.

„No jo,“ řekl. „Jsou hladké a dost velké. Někdo měl chytrý nápad.“

Na šňůře od rádia se otisky prstů neudělají, že?“

„Zastrčte ji do zásuvky a uvidíme, jestli je rádio zapnuté.“

Sáhl dolů a zastrčil ji do zásuvky až dole v liště u podlahy. Světlo se okamžitě rozsvítilo. Čekali jsme. Chvilku to jenom bzučelo, a pak se náhle z ampliónu vyřinula hlučná hudba. Randall skočil ke šňůře a zase ji vytrhl. Rámus zmlkl, jako když utne.

Když se Randall napřímil, měl oči plné světla.

Rychle jsme vešli do ložnice. Paní Jessie Pierce Florianová ležela napříč přes postel v zmuchlaném bavlněném županu s hlavou těsně u jednoho konce postranice. Rohový sloupek postele byl zamazán něčím, co mouchám velmi chutnalo.

Byla už hodnou dobu mrtvá.

Randall se jí nedotkl. Dlouho se na ni díval, pak pohlédl na mne a vycenil zuby jako vlk.

„Mozek rozmáznutý po obličejí,“ řekl. „To se zdá být refrén tohoto případu. Jenže tentokrát to bylo provedeno jen holýma rukama.“

Ježíši Kriste, že to ale musely být ruce! Podívejte na ty oděrky na krku, jak daleko od sebe jsou stopy po prstech.“

„Podívejte se na ně sám,“ řekl jsem. Odvrátil jsem se. „Chudák starý Nulty. Teď už to není jenom černošský mord.“

Lesklý černý brouk s růžovou hlavičkou a s růžovými puntíky lezl pomalu po vyleštěné desce Randallova psacího stolu a mával tykadly ve vzduchu, jako kdyby před odletem zkoušel, odkud vane vítr. Jak tam lezl, trochu se kolíbal jako stará žena, která vleče příliš mnoho balíčků. Jakýsi neznámý polda seděl u jiného psacího stolu a bez ustání hovořil do mluvítka staromódního telefonu s nasazeným tlumičem, takže jeho hlas zněl, jako když někdo šeptá v tunelu. Mluvil, oči přivřené, ve veliké zjizvené ruce, kterou položil před sebe na stůl, držel mezi klouby ukazováčku a prostředního prstu hořící cigaretu.

Brouk dolezl až na okraj Randallova psacího stolu a odtud odpochoval přímo do vzduchu. Padl naznak na podlahu, chabě zamával tenkýma, ušlýma nožkama v povětří a pak začal dělat mrtvého.

Na nikoho to neudělalo dojem, a tak začal znovu mrskat nohama a konečně se mu podařilo převrátit se na břicho. Odbatolil se pomalu do kouta, vstříc ničemu, cestou nikam.

Policejní tlampač na zdi přenášel zprávu o přepadení v San Pedru na jih od Čtyřiačtyřicáté ulice. Lupič byl muž středního věku v tmavém obleku a v šedém plstěném klobouku. Naposled byl spatřen, jak prchá na východ po Čtyřiačtyřicáté ulici, a pak uskočil mezi dva domy. „Postupujte opatrně,“ říkal hlasatel. „Podezřelý je ozbrojen revolverem ráže 32 a právě přepadl majitele řeckého hostince v jižním San Pedru, číslo 3966.“

Hluché cvaknutí a hlasatel zmlkl a ozval se jiný, který začal číst seznam ukradených aut pomalým monotónním hlasem a všechno dvakrát opakoval.

Dveře se otevřely a vešel Randall s několika strojem popsanými listy dopisního formátu v ruce. Přešel rázně kanceláří, usedl ke stolu naproti mně a přistrčil ke mně několik papírů.

„Podepište čtyři kopie,“ řekl.

Podepsal jsem čtyři kopie.

Růžový brouk došel do rohu kanceláře a vystrčil tykadla, aby si našel příhodné místo k odletu. Vypadal trochu otráveně. Pustil se podle lišty do dalšího kouta. Zapálil jsem si cigaretu a fízl u telefonu náhle vstal a vyšel z kanceláře.

Randall se opřel do židle a vyhlížel při tom tak jako vždycky, stejně chladně, stejně uhlazeně, jako vždy hotov spustit bandurskou nebo naopak ukázat vlídnou tvář, podle toho, co situace vyžadovala.

„Povím vám pár věcí,“ řekl, „ale jen proto, aby vás zase nezačal chytat fantas. Abyste už konečně přestal trousit rozumy po celém širokém okolí. Abyste prokristapána dal od toho případu ruce pryč.“

Čekal jsem.

„V tom svinčíku se nenašly žádné otisky,“ řekl. „Víte, který svinčík myslím. Tu šňůru někdo vytrhl proto, aby rádio přestalo hrát, ale zapnula je pravděpodobně ta ženská sama. To je celkem jasné. Opilci mají rádi, když rádio hodně řve. Máte-li na ruku rukavice, protože se chystáte někoho zabít, a zapnete-li rádio, aby přehlušilo střelbu nebo něco, můžete je zase tímž způsobem vypnout. Ale tohle se právě nestalo. A ta ženská má zlomený vaz. Byla mrtvá ještě dřív, než ji ten chlap začal mlátit do hlavy. Tak proč ji vůbec začal do té hlavy tlouct?“

„Já jen poslouchám.“

Randall se zachmuřil. „Snad nevěděl, že jí zlomil vaz. Měl na ni vztek,“ řekl. „To je jen můj dohad.“ Kysele se usmál.

Vyfoukl jsem trochu kouře a odehnal jsem si jej rukou od obličeje.

„A pročpak měl na ni vztek? Když ho tenkrát u Florianů sebrali za to, že vyloupil tu oregonskou banku, byla na jeho dopadení vypsána tisícovka odměny. Dostal ji nějaký pokoutní advokát, který už zemřel, ale Florianovým asi něco z toho uvízlo za nehty. Třeba je Malloy z něčeho takového podezíral. Snad to dokonce věděl. A možná že to z ní jen chtěl vymáčknout.“

Přikývl jsem. Připadalo mi, že to za přikývnutí stojí. Randall pokračoval:

„Chytil ji za krk jen jednou a prsty se mu ani nesmekly. Jestli ho dopadneme, možná že se nám podaří dokázat podle rozmístění oděrek, že to bylo spácháno jeho rukama. A možná že taky ne. Doktor soudí, že se to stalo včera dost brzy zvečera. Přibližně tou dobou, kdy se chodí do kina. Až dosud jsme nezjistili, že Malloy byl včera večer v tom domě, žádný ze sousedů ho neviděl. Ale rozhodně to vypadá jako jeho práce.“

„To ano,“ řekl jsem. „Celý Malloy. Ačkoli ji pravděpodobně ani nechtěl zabít. Je prostě příliš silný.“

„To mu nijak nepomůže,“ řekl Randall ponuře.

„Taky mám ten dojem. Chci jen zdůraznit, že mi Malloy nepřipadá jako zabiják. Zabíjí, až když neví kudy kam -, ale nezabíjí pro zábavu nebo pro peníze -, a ne ženy.“

„Je to tak důležité?“ zeptal se suše.

„Víte asi dost, abyste mohl posoudit, co je důležité. A co není. Já to nevím.“

Díval se na mne tak dlouho, že policejní hlasatel stačil mezitím ohlásit další zprávu o přepadení toho řeckého hostince v jižním San Pedru. Pachatel byl už ve vazbě. Později se ukázalo, že to byl čtrnáctiletý Mexikán ozbrojený stříkací pistolí. Tolik o spolehlivosti očitých svědků.

Randall počkal, až hlasatel domluví, a pak pokračoval:

„Dnes ráno jsme spolu dobře vycházeli. Nezkazme si to. Jděte domů a lehněte si a dejte si pohov. Vypadáte pěkně zhvítědaný.“

Přenechte mně a policejnímu aparátu, abychom vyšetřili Marriottovo zavraždění, našli Zubra Malloye a tak dále.“

„Dostal jsem za práci pro Marriotta zapláceno,“ řekl jsem. „Zpackal jsem to. Paní Graylová si mě najala. Co bych podle vás měl dělat -, jít do penze a zakládat na sádlo?“

Zase se na mne tak upřeně zadíval. „Já vás chápu. Jsem přece člověk. Vy chlapci dostáváte licence, čili se od vás zřejmě očekává něco víc, než že si je pověsíte na zeď v kanceláři. Naproti tomu ale kdejaký nafrněný strážmistr ve službě s vámi může vyběhnout.“

„To ne, když mám za sebou Graylovy.“

Podumal o tom. Nechtělo se mu přiznat, že bych mohl mít být i jen zčásti pravdu. Tak se jenom mračil a bubnoval na stůl.

„Hlavně abychom si rozuměli,“ řekl po chvíli. „Jestli se do toho případu zamícháte, budete v loji. Možná že se z toho tentokrát ještě nějak vymotáte. Nevím. Ale jen tak dál, a celé tohle oddělení si na vás tak zasedne, že vám bude setsakramentsky zatěžko dělat vůbec nějakou práci.“

„Každý soukromý detektiv musí tohle riskovat den co den -, pokud se nespecializuje jen na rozvody.“

„Nemůžete řešit vraždy.“

„Odříkal jste, co jste říct chtěl. Já jsem vás vyslechl. Nenamlouvám si, že dokážu věci, které nesvede velká policejní mašinerie. Mám-li nějaké malé soukromé nápady, jsou opravdu takové, jak říkám -, malé a soukromé.“

Pomalů se nachýlil přes psací stůl. Jeho tenké neklidné prsty bubnovaly na stůl jako ty výhonky poinsettií na zeď domu paní Jessie Florianové. Jeho smetanově šedé vlasy se leskly. Chladné a klidné oči se upíraly do mých.

„Tak dopovězme,“ řekl, „co si ještě máme povědět. Amthor odjel na cesty. Jeho žena -, a sekretářka -, neví nebo nechce říct, kam odjel.“

Indián taky zmizel. Chcete na ty lidi podat stížnost?“

„Ne. Nemohl bych to dokázat.“

Zřejmě se mu ulevilo. „Jeho žena říká, že vás jakživa neviděla.

Pokud jde o ty dva poldy z Bay City, nebo co vlastně byli zač -, to nespadá do mé pravomoci. Byl bych rád, kdyby se celá ta věc nekomplikovala ještě víc, než už je. Jedním jsem si takřka jist -, Amthor nemá s Marriottovou smrtí nic společného. Ty cigarety s jeho vizitkami -, to byla jen léčka.“

„A doktor Sonderborg?“

Rozpřáhl ruce. „Ta sebranka vzala roha. Lidé z kanceláře státního zástupce tam ve vší tichosti zašli. V Bay City vůbec nic nehlásili. Našli dům zamčený a prázdný. Vnikli dovnitř. Bylo znát, že se tam někdo snažil honem trochu poklidit, ale jsou tam otisky -, a spousta.

Bude nám trvat týden, než zpracujeme, co jsme posbírali. Je tam pokladna ve zdi a na té se teď pracuje. Nejspíš tam měl drogy -, a všelijaké jiné věci. Nic bych se nedivil, kdyby ten Sonderborg byl už trestán, ne tady u nás, ale někde jinde, a nejspíš pro provádění potratů nebo pro ošetřování střelných ran nebo transplantaci kůže na prstech nebo pro nezákonné používání narkotik. Jestli to spadá pod federální zákony, získáme značnou pomoc.“

„Tvrdil, že je lékař,“ řekl jsem.

Randall pokrčil rameny. „Snad jím kdysi byl. A třeba ani nebyl nikdy odsouzen. Blízko Palm Springs působí zrovna teď nějaký chlapík, který byl před pěti lety obviněn z pašování drog do Hollywoodu.

Byl v tom až po uši -, ale protekce zapracovala. Dostal se z toho.

Máte ještě něco na srdci?“

„Víte něco o Brunettovi -, co by stálo za řeč?“

„Brunette je majitelem několika heren. Přijde si na moře prachů.

A nenadře se při tom.“

„To je všechno hezké,“ řekl jsem a začal jsem se zvedat. „A zní to rozumně. Ale nijak nám to nepomáhá dostat se na kloub té šperkařské bandě, která zabila Marriotta.“

„Nemohu vám vykládat všechno, Marlowe.“

„To ani neočekávám,“ řekl jsem. „Mimochodem, Jessie Florianová mi řekla, když jsem s ní mluvil podruhé, že kdysi sloužila u Marriottů. To prý byl důvod, proč jí posílal peníze. Existuje pro to nějaký důkaz?“

„Ano. Děkovné dopisy v jeho bankovní schránce, ve kterých se o tom také zmiňuje.“ Vypadal, jako kdyby měl už-už ztratit trpělivost.

„Tak sakra půjdete už konečně domů a začnete se starat o své?“

„To bylo od něho ale hezké, že ty dopisy tak pečlivě schovával, ne?“

Zvedl oči tak vysoko, že mi civěl na temeno hlavy. Pak přimhouřil víčka, až zakryl polovinu zřítelnic. Tak se na mne díval dlouhých deset vteřin. Potom se usmál. Toho dne zrovna hýřil úsměvy. Vyčerpal příděl na celý týden.

„Mám o tom jistou teorii,“ řekl. „Je bláznivá, ale vystihuje lidskou povahu. Marriott vedl takový život, že mu ustavičně hrozilo nebezpečí. Všichni lumpové jsou víceméně hazardéři a všichni hazardéři jsou více nebo méně pověrčiví. Myslím, že Jessie Florianová byla Marriottův talisman pro štěstí. Dokud se o ni staral, nemohlo ho nic zlého potkat.“

Ohlédl jsem se a hledal toho brouka s růžovou hlavičkou. Vyzkoušel už dva kouty kanceláře a teď bezúčtně putoval k třetímu.

Šel jsem k němu, sebral jsem ho do kapesníku a odnesl zpátky k psacímu stolu.

„Podívejte,“ řekl jsem. „Tenhle pokoj je osmnáct pater nad zemí.

A tady ten brouček vyšplhal až sem nahoru jen proto, aby si našel přítele. Totiž mne. To je zase můj talisman.“ Zabalil jsem brouka pečlivě do čistého cípu kapesníku a kapesník jsem strčil do kapsy.

Randall na mne valil oči. Ústa se mu pohybovala, ale nevyšla z nich ani hláška.

„Rád bych věděl, čím talisman byl Marriott,“ řekl jsem.

„Váš určitě ne, kamaráde.“ Jeho hlas byl učiněný vitriol -, vitriol rovnou od ledu.

„A snad ani váš ne.“ Můj hlas byl jenom hlas. Vyšel jsem z kanceláře a zavřel dveře.

Sjel jsem rychlovýtahem k východu na Spring Street, vyšel do podloubí před radnicí a pak po několika schodech dolů a zamířil rovnou ke květinovým záhonům. Položil jsem toho růžového brouka opatrně na trávník za jeden keř.

V taxíku cestou domů jsem přemítal, jak dlouho mu asi potrvá, než se zase vyšplhá do kanceláře oddělení pro vraždy.

Vyvezl jsem vůz z garáže v zadním traktu činžáku a v Hollywoodu jsem se trochu naobědval, než jsem se vydal do Bay City. Dole na pláži bylo krásné, chladné a slunné odpoledne. Odbočil jsem z bulváru Arguello do Třetí ulice a zamířil k radnici.

Na tak blahobytné město to byla ubohá barabizna. Vypadala, jako kdyby ji tam přenesli odněkud z biblických končin. Vandráci seděli docela nerušeně v dlouhé řadě u podpěrné zdi, která zabraňovala, aby se vysutý trávník před budovou -, teď pozůstávající hlavně z metlice -, nezřítil do ulice. Budova měla tři poschodí a docela nahoře starou zvonici a v té zvonici dosud visel zvon. Pravděpodobně na něj vyzváněli, když za starých zlatých zaplivaných časů svolávali dobrovolné hasiče.

Podél rozpraskané zdi a po schodech v průčelí se přišlo k otevřeným dvoukřídlovým dveřím, kolem nichž se ometal hlouček lidí, očividně samí obecní partykové, kteří čekali, až se na radnici něco šustne, aby to mohli ještě za tepla překroutit v něco docela jiného.

Všichni měli vypasené pupky, ostražitě oči, pěkné šaty a jejich chování naznačovalo, že se nedají nikým vystrnadit. Uvolnili mi asi deseticentimetrovou skulinu, abych mohl projít.

Uvnitř byla dlouhá tmavá chodba, kterou naposledy zametli ten den, kdy president McKinley nastoupil do úřadu. Dřevěný štítek označoval informační kancelář policejního oddělení. Uniformovaný policista podřimoval za malou telefonní centrálkou upevněnou na konci zjizveného dřevěného pultu. Policajt v civilu, bez kabátu a s bouchačkou, která vypadala na jeho žebrech jako kohoutek od hydrantu, zvedl jedno oko od večerníku, strefil se na tři metry do plivátka, zív a sdělil mi, že náčelník má kancelář nahoře v zadní části budovy.

První poschodí bylo světlejší a čistší, což však neznamená, že bylo světlé a čisté. Na dveřích skoro až na konci chodby obrácené k oceánu byl nápis: John Wax, náčelník policie. Vstupte. Uvnitř

byla nízká dřevěná přepážka a za ní uniformovaný policista třískal do psacího stroje dvěma ukazováky a jedním palcem. Vzal mou vizitku, zív, řekl, že se podívá, a pracně se protáhl mahagonovými dveřmi s nápisem John Wax, náčelník policie. Soukromá kancelář. Vrátil se a otevřel mi dvířka v přepážce.

Vešel jsem dovnitř a zavřel za sebou dveře soukromé kanceláře.

Byla chladná a prostorná a měla ze tří stran okna. Psací stůl z mořeného dřeva byl postaven až docela vzadu jako stůl Mussoliniho, takže člověk k němu musel maširovat přes velikánský kus modrého koberce, při čemž si ho důkladně měřilo bdělé oko.

Kráčel jsem k tomu psacímu stolu. Byl na něm nakloněný štítek, který vypouklým písmem hlásal: John Wax, náčelník policie. Měl jsem dojem, že tohle jméno už dokážu podržet v hlavě. Pohlédl jsem na muže za stolem. Žádná sláma mu nečouhala z bot.

Byla to hodně otřískaná těžká váha s krátkými oranžovými vlásky, mezi nimiž prosvítala růžová lebka. Měl malá, lačná očka s těžkými víčky, neposedná jako blechy. Oblek měl z hnědavě žlutého flanelu, kávově zbarvenou košili a kravatu, démanty posázenou jehlici zednářské lóže v klopě a předepsané tři růžky naškrobeného kapesníku mu vykukovaly o něco víc než o předepsané tři palce z náprsní kapsy.

V jedné macaté ruce držel mou navštívenku. Přečetl ji, obrátil a přečetl si i zadní stranu, kde nebylo napsáno nic, pak si znovu přečetl vrchní stranu, položil vizitku na stůl a zatížil ji těžítkem ve tvaru bronzové opice, jako kdyby se chtěl pojistit, aby se mu neztratila.

Natáhl ke mně růžovou pracku. Když jsem mu ji zase vrátil, ukázal na židli.

„Posad'te se, pane Marlowe. Vidím, že víceméně patříte do naší branže. Co pro vás mohu udělat?“

„Jde o malou nepříjemnost, pane náčelníku. Můžete to pro mne urovnat za okamžik, budete-li chtít.“

„Nepříjemnost,“ řekl mírně. „Malá nepříjemnost.“

Otočil se na židli, zkřížil tlusté nohy a zadíval se hloubavě k jedné dvojici oken. Přičemž mi předvedl ručně tkané přízové ponožky a anglické střevíce, které vypadaly, jako kdyby je měl naloženy v portském víně. Dohromady s tím, co jsem nemohl vidět, jeho šrajtofli v to nepočítaje, měl na sobě půl papíru. Domyslel jsem si, že má nejspíš mohovitou manželku.

„O nepříjemnostech,“ řekl stále ještě mírně, „naše městečko mnoho neví, pane Marlowe. Je to malé město, ale velice, velice čisté. Když se podívám ze západních oken, vidím Tichý oceán. Nic čistšího už ani nemůže být, že ne?“ Nezmínil se o dvou lodích s hernami, jejichž trupy se skrývaly za vysokými vlnami těsně za třímílovým pobřežním pásmem.

Ani já jsem se o nich nezmínil. „Svatá pravda, pane náčelníku,“ řekl jsem.

Vypjal hrud' ještě o několik coulů kupředu. „Když se podívám ze severních oken, vidím čilý ruch na bulváru Arguello a půvabné kalifornské pahorky a hned v popředí jednu z nejpěknějších obchodních čtvrtí, jaké si člověk může přát. Když se podívám z jižních oken, což teď právě činím, vidím tak krásný malý přístav pro jachty, že se mu mezi malými přístavy žádný ve světě nevyrovná. Nemám okna na východ, ale kdybych je měl, viděl bych takovou obytnou čtvrť, že by se vám sliny sbíhaly v ústech. Ne, pane, v tomhle našem městečku si na nepříjemnost naříkat nemůžeme.“

„Myslím, že jsem ty své přinesl s sebou, pane náčelníku. Aspoň zčásti. Zaměstnáváte zde muže jménem Galbraith, neuniformovaného seržanta?“

„Ale ano, myslím, že ho tu máme,“ řekl a oči mu zpozorněly. „Co s ním má být?“

„A máte zde muže, který vypadá takhle?“ Popsal jsem toho druhého chlapa, co tak málo mluvil, toho skrčka s knírkem, který mě přetáhl pendrekem. „Pravděpodobně chodívá s Galbraithem. Kdosi mu říkal pane Blane, ale to mi připadalo jako podfuk.“

„Právě naopak,“ řekl tlustý náčelník tak upjatě, jak mu jen jeho tloušťka dovolovala. „Je to můj náčelník detektivního sboru. Kapitán Blane.“

„Nemohl bych si s těmi dvěma chlapíky promluvit tady ve vaší pracovně?“

Vzal do ruky mou vizitku a znovu si ji přečetl. Odložil ji. Mávl měkkou, lesklou rukou.

„Nemohl, pokud mi neudáte nějaký vážnější důvod, než dosud,“ řekl líbezně.

„Myslel jsem si hned, že to nepůjde tak hladce, pane náčelníku.“

Znáte někoho, kdo se jmenuje Jules Amthor? Říká si psychický poradce. Bydlí až nahoře na jednom kopci v Stillwood Heights.“

„Ne. A Stillwood Height nespadá do mého obvodu,“ řekl náčelník. Jeho oči teď vypadaly jako oči člověka, který myslí na něco jiného.

„V tom je právě ten vtip,“ řekl jsem. „Víte, zašel jsem k panu Amthorovi kvůli jednomu svému klientovi. Pan Amthor si vzal do hlavy, že ho chci vydírat. Kdo pracuje v takové branži jako on, připadne asi na tuhle myšlenku dost snadno. Měl tam jako osobního strážce Indiána, takového vazouna, na kterého jsem byl krátký. Ten Indián mě přidržel a Amthor mě zmlátil mou pistolí. Pak poslal pro párek policajtů. Náhodou to byli právě Galbraith a pan Blane. Může vás to nějak zajímat?“

Pan náčelník Wax zlehka poklepal dlaněmi na psací stůl. Přimhouřil oči, až se téměř zavřely, ale ne docela. Chladný lesk jeho zřítelnic prosvítal mezi tlustými víčky a mířil přímo na mne. Seděl úplně tiše, jako kdyby něčemu naslouchal. Pak otevřel oči a usmál se.

„A co se stalo dál?“ vyzvídá tak zdvořile jako vyhazovač z hospody u Čápů.

„Prošacovali mě, odvezli ve svém voze, vysadili mě kdesi na úbočí kopce, a když jsem vylézal z vozu, omráčili mě pendrekem.“

Přikývl, jako kdybych mu říkal tu nejpřirozenější věc na světě. „A to se stalo ve Stillwood Heights,“ řekl tiše.

„Ano.“

„Víte, co si o vás myslím?“ Naklonil se trochu nad stůl, ale ne moc daleko, jelikož mu překáželo to tučné panděro.

„Že jsem lhář,“ řekl jsem.

„Támhle jsou dveře,“ řekl a ukázal na ně malíčkem levé ruky.

Nepohnul jsem se. Upřeně jsem se na něho díval. Když už byl tak namíchnutý, že chtěl stisknout bzučák, řekl jsem: „Nedělejme oba stejnou chybu. Vy si myslíte, že jsem jenom bezvýznamný soukromý čmuchal, který chce obracet svět vzhůru nohama a stěžovat si na policejního úředníka, ačkoli ten dotyčný policajt by se zatraceně dobře postaral, aby se mu nedalo nic dokázat, i kdyby to byla pravda. Tak to vůbec není. Na nic si nestěžuju. Myslím, že to byl docela přirozený omyl. Chci se vypořádat s Amthorem a chci, aby mi ten váš Galbraith při tom pomohl. Pan Blane se nemusí obtěžovat. Galbraith úplně postačí. A já tu nejsem bez určité opory. Mám za sebou důležité lidi.“

„Jak daleko za sebou?“ zeptal se policejní náčelník a laškovně se uchechl.

„Jak daleko odsud je Aster Drive číslo 862, kde bydlí pan Merwin Lockridge Grayle?“

Jeho obličej se tak dokonale změnil, že to vypadalo, jako kdyby se na jeho židli posadil docela jiný člověk. „Paní Graylová je náhodou má klientka,“ řekl jsem.

„Zamkněte dveře,“ řekl. „Jste mladší než já. Otočte knoflíky od zástrček. Promluvíme si o té věci jako přátelé. Vypadáte poctivě, Marlowe.“

Vstal jsem a zamkl dveře. Když jsem se po tom modrém koberci vrátil k psacímu stolu, náčelník už vykouznil sympaticky vyhlížející láhev a dvě sklenice. Hodil na pít hrst kardamonových semen a naplnil obě sklenky.

Napili jsme se. Rozlouskl několik semen a mlčky jsme je žvýkali, hledíce si navzájem do očí.

„To přišlo k chuti,“ řekl. Znovu naplnil sklenice. Teď byla řada na mně, abych rozlouskal kardamonová semena. Náčelník smetl skořápky z pijáku na zem, usmál se a opřel se do židle.

„Tak, a teď si na to posvítime,“ řekl. „Má ta práce, kterou děláte pro paní Graylovou, něco společného s Amthorem?“

„Je tu jistá souvislost. Ale nejlíp bude, když si ověříte, že mluvím pravdu.“

„Tak jest,“ řekl a sáhl po telefonu. Pak vytáhl z kapsy malý notýsek a vyhledal číslo. „Mecenáši naší volební kampaně,“ řekl a zamžoural na mne. „Starosta důrazně trval na tom, aby se zachovávaly všechny formality. Ano, tady to je.“ Odložil notes a vytočil číslo.

Měl zrovna takové potíže s komorníkem jako já. Až mu z toho uši zčervenaly. Konečně ji dostal k aparátu. Ale uši mu nijak nezbledly.

Nejspíš se do něho pořádně obula.

„Chce mluvit s vámi,“ řekl a postrčil telefon přes široký psací stůl.

„Tady je Philip,“ řekl jsem a mrkl šibalsky na pana náčelníka.

Uslyšel jsem chladný dráždivý smích. „Co děláš u toho břichatého mamlasa?“

„Trochu spolu popijíme.“

„To musíš pít zrovna s ním?“

„Momentálně ano. To víš, kšefty. Jářku, co je nového? Hádám, že víš, oč mi jde.“

„Ne. A jestlipak je ti známo, ty můj broučku, že jsem na tebe tehdy večer hodinu marně čekala? Vypadám na to, že si dám něco takového líbit?“

„Zapletl jsem se do všelijakých malérů. Jak by se ti to hodilo dnes večer?“

„Počkej -, dneska je -, propánakrále, co máme dneska za den?“

„Raději tě ještě zavolám,“ řekl jsem. „Kdo ví, jestli to stihnu. Dnes máme pátek.“

„Lháři.“ Zase se ozval ten tichý, chraplavý smích. „Je pondělí. Na stejném místě, ve stejnou dobu -, a tentokrát žádné vylomeniny, rozumíš?“

„Radši tě ještě zavolám.“

„Radši hled', abys tam byl.“

„Nemohu to slíbit najisto. Dovol, abych tě ještě zavolal.“

„Děláš drahoty? Vida ho. Jsem nejspíš úplně praštěná, že se vůbec snažím.“

„To tedy vážně jsi.“

„Proč?“

„Jsem chudý, ale jdu si svou cestou. A není to tak příjemné cestování, aby se tobě zamlouvalo.“

„Herdek, jestli tam nebudeš -“

„Řekl jsem, že tě ještě zavolám.“

Vzdychla si. „Všichni muži jsou stejní.“

„Zrovna tak jako všechny ženy -, po prvních devíti.“

Poslala mě do horoucích pekel a zavěsila. Panu náčelníkovi vylezly oči z důlků tak daleko, že vypadaly jako na stopkách.

Nalil třesoucí se rukou do obou sklenic a jednu ke mně přistrčil.

„Tak takhle to teda vypadá,“ řekl v hlubokém zamyšlení.

„Jejímu muži to nevadí,“ řekl jsem, „takže si to nemusíte poznamenávat.“

Uraženě vypil svůj drink. Velmi pomalu, velmi zamyšleně louskal kardamonová semena. Připili jsme si navzájem na své krásné oči. S politováním odstranil náčelník láhev i sklenice z dohledu a stiskl páčku na domácím telefonu.

„Pošlete mi sem Galbraitha, je-li v budově. Když není, tak mi ho zkuste najít.“

Vstal jsem a odemkl dveře a zase jsem se posadil. Nečekali jsme dlouho. Ozvalo se zaklepání na postranní dveře, náčelník zavolal

„Dále“ a Hemingway vstoupil do pokoje.

Kráčel pevně k psacímu stolu, zastavil se těsně u něho a pohlédl na náčelníka Waxe s přesně nacvičeným výrazem otrlé pokory.

„Seznamte se s panem Philipem Marlowem,“ řekl náčelník vlídně. „Je to soukromý detektiv z Los Angeles.“

Hemingway se otočil právě dost, aby mě zahlédl. Pokud mě vůbec někdy předtím viděl, neprozradil to ani hnutím brvy. Napřáhl ruku a já taky napřáhl ruku a pak se zase zadíval na náčelníka.

„Pan Marlowe mi vyprávěl dosti zvláštní historku,“ spustil náčelník rafinovaně jako Richelieu za goblénem. „O nějakém Amthorovi, který má dům v Stillwood Heights. Je něco jako jasnovidec. Marlowe ho přišel navštívit a vy s Blanem jste tam prý náhodou taky zaskočili, a že prý tam vznikla nějaká hádka. Podrobnosti jsem zapomněl.“ Díval se z oken s výrazem člověka, který zapomíná podrobnosti.

„To bude náká mejlka,“ řekl Hemingway. „V životě jsem toho člověka neviděl.“

„Skutečně v tom byl nějaký omyl,“ řekl náčelník zasněně. „Docela nepatrný, ale přece jen omyl. Pan Marlowe tomu nepřikládá valnou důležitost.“

Hemingway se na mne znovu podíval. Jeho obličej pořád ještě vypadal jako vytesaný z kvádrů.

„Ve skutečnosti ho ani ten omyl nezajímá,“ rozpřádal náčelník své sny. „Ale rád by se šel podívat na toho chlapíka Amthora, co bydlí v Stillwood Heights. Chtěl by mít někoho s sebou. Tak jsem si vzpomněl na vás. Potřeboval by někoho, kdo se postará, aby se s ním jednalo slušně. Pan Amthor prý má jako tělesnou stráž nějakého velmi surového Indiána, a pan Marlowe si jaksi není jist, zda bude s to bez pomoci situaci zvládnout. Myslíte, že byste mohl zjistit, kde ten Amthor bydlí?“

„Ale to jo,“ řekl Hemingway. „Jenže Stillwood Heights nejní v našem rajónu, šéfe. Tohle má jako bejt jenom službička vašemu kamarádovi?“

„Dalo by se to tak vyjádřit,“ řekl náčelník, prohlížeje si palec levé ruky. „Samozřejmě nikdy neuděláme nic, co by nebylo přísně podle zákona.“

„Depak,“ řekl Hemingway. „Ani za nic.“ Zakašlal. „Kdy tam pudem?“

Náčelník pohlédl laskavě na mne.

„Šel bych tam hned teď,“ řekl jsem. „Jestli se to hodí panu Galbraithovi.“

„Já dělám, co se mi nařídí,“ řekl Hemingway.

Náčelník si ho pečlivě prohlédl, kousek po kousku. Učesal a okartáčoval ho očima. „Jak se dnes vede kapitánu Blanovi?“ zeptal se, žvýkáje kardamonové semínko.

„Moc bídne. Prasklo mu slepý střevo,“ řekl Hemingway. „Je to s ním na draka.“

Náčelník smutně zavrtěl hlavou. Pak se opřel o opěradlo židle a vyhrabal se na nohy. Natáhl růžovou tlapu přes psací stůl.

„Galbraith se o vás dobře postará, Marlowe. Můžete se spolehnout.“

„Byl jste velice laskav, pane náčelníku,“ řekl jsem. „Ani nevím, jak bych vám poděkoval.“

„Ale! Jen žádné díky. Vždycky rád vyjdu vstříc příteli svého přítele, jak se říká.“ Mrkl na mne a Hemingway si to mrknutí dobře prostudoval, ale nevyjádřil se, k jakému závěru dospěl.

Vyšli jsme ven a náčelníkovu zdvořilé mumlání nás takřka vyneslo z kanceláře. Dveře se zavřely. Hemingway se rozhlédl chodbou na obě strany a pak se podíval na mne.

„To ste sfouknul senzačně, bobečku,“ řekl. „Musíte mít v záloze něco, vo čem sme neměli ani páru.“

Vůz tiše uháněl tichou ulicí domovů. Sklenuté koruny pepřovníků se nad ni téměř spojovaly a tvořily zelený tunel. Horními větvemi a úzkými světlými listy prosvítalo slunce. Tabulka na rohu hlásala, že to je Osmnáctá ulice.

Hemingway řídil a já seděl vedle něho. Jel velmi pomalu, tvář obtíženou úvahami.

„Co všechno ste mu řekl?“ zeptal se, když si konečně srovnal myšlenky.

„Řekl jsem mu, že jste tam s Blanem přišli a odvezli mě pryč, že jste mě vyhodili z vozu a praštili přes hlavu. To ostatní jsem mu neříkal.“

„Vo tom baráku na rohu Třiadvacátý a Descanso nic?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Myslel jsem, že mi snad spíš vyjdete vstříc, když mu to nepovím.“

„Na tom něco je. Chcete vážně ject do Stillwood Heights, nebo to byl jenom blaf?“

„Jenom blaf. Ve skutečnosti od vás chci, jenom abyste mi pověděl, proč jste mě vrazili do té cvokárny a proč mě tam drželi?“

Hemingway přemýšlel. Přemýšlel tak usilovně, že mu svaly na tvářích vyvstaly pod šedavou kůží jako uzlíky.

„To Blane,“ řekl. „Ten nedomrlej žvanec zapšklý flákoty. Já nechtěl, aby vás bacil. Já ani doopravdy nechtěl, abyste šel pěšourem.“

Byla to jen taková habadůra, jelikož my sme kámošové toho duchaře a máme péči vo to, aby ho nikdo nevotravoval. To byste se divil, kolik lidí ho chce votravovat.“

„To bych žasl,“ řekl jsem.

Otočil hlavu ke mně. Jeho šedivé oči byly jako kusy ledu. Pak se znovu zadíval kupředu skrze zaprášené přední sklo vozu a opět zauvažoval.

„Tyhle starý poldové dostanou dycky čas vod času chuť někoho zlinýrovat,“ řekl. „Musej zkrátka někomu rozbít šišku. Šmarjá, ale že sem se vyjukal. Svalil ste se jak pytel cementu. Pověděl sem Blanovi, co si vo tom myslím. Pak sme vás odvezli k Sonderborgovi, poněvač to bylo trochu blíž, a von je to dobrej chlápek a vzal vás pod péro.“

„Ví Amthor, že jste mě tam dovezli?“

„Ale kdepak. Na to sme přišli sami.“

„A jedině proto, že Sonderborg je dobrý chlap a vzal mě pod péro.“

A nikoho neshodí. Takže nehrozí nebezpečí, že by nějaký doktor mohl potvrdit mou stížnost, kdybych nějakou podal. Ne že by mi v tomhle roztomilém městečku bylo něco platné si stěžovat.“

„Chcete dělat binec?“ zeptal se Hemingway zamyšleně.

„Já rozhodně ne,“ řekl jsem. „A pro tentokrát, jednou v životě, ho nebudete dělat ani vy. Protože vaše místo visí na vlásku. Viděl jste to sám, když jste se podíval náčelníkovi do obličeje. Nešel jsem k němu bez náležitého doporučení, tentokrát ne.“

„Tak dobrá,“ řekl Hemingway a odplivl si z okénka vozu. „Vlastně sem ani žádněj binec dělat nechtěl, a trochu si votvírat hubu, to už patří k našemu řemeslu. Co dál?“

„Je Blane doopravdy nemocen?“

Hemingway přikývl, ale jaksi se mu nepodařilo vypadat smutně.

„Se ví. Předevčírem ho rozbolelo panděro a ruplo mu v něm dřív, než mu mohli to slepý střevo vykuchat. Eště se z toho může vylízat -, ale moc dobře to nevypadá.“

„Byla by to hrozná rána, kdybychom ho ztratili,“ řekl jsem.
„Takový chlapík je oporou každého policejního sboru.“

Hemingway mou poznámku nejprve chvíli přežvykoval a pak ji vyplivl oknem.

„Tak to bysme měli, ptejte se dál,“ povzdechl si.

„Řekl jste mi, proč jste mě odvezli k Sonderborgovi. Ale neprozradil jste mi, proč mě tam držel pod zámkem víc jak osmačtyřicet hodin a napíchal mi tolik narkotik, co se do mě vešlo.“

Hemingway pomalu přibrzdil a zastavil u chodníku. Položil ohromné ruce jednu vedle druhé na spodní část volantu a jemně třel palce o sebe.

„Nemám ani páru,“ řekl neúčastným hlasem.

„Měl jsem u sebe papíry o tom, že mám licenci soukromého detektiva,“ řekl jsem. „Pak ještě klíče, nějaké peníze, pár fotografií.“

Jestli vás, hoši, moc dobře neznal, mohl si pomyslet, že ta rána na hlavě je jenom finta, abych se mu dostal do baráku a mohl se tam porozhlédnout. Ale myslím, že vás zná příliš dobře, než aby ho něco takového napadlo. A tak jsem z toho jelen.“

„Zůstaňte jelen, kamaráde. Je to vo moc bezpečnější.“

„To je pravda,“ řekl jsem. „Ale jednoho to neuspokojuje.“

„De vám v tyhle věci na ruku losangelskej zákon?“

„V jaké věci?“

„V těch nápadech o Sonderborgovi.“

„Těžko říct.“

„Z toho si nevyberu ani jo, ani ne.“

„Nejsem tak důležitý,“ řekl jsem. „Představitelé zákona z Los Angeles sem mohou přijít, kdykoli se jim zlíbí -, aspoň většina z nich.“

Šerifovi pomocníci a hoši z prokuratury. Mám na prokuratuře kamaráda. Kdysi jsem tam pracoval. Jmenuje se Bernie Ohls. Je vedoucím vyšetřovacího oddělení.“

„Řek ste mu vo tom?“

„Ne. Nemluvil jsem s ním už měsíc.“

„A chcete mu to říct?“

„Ne, bude-li to na úkor práce, kterou se teď zabývám.“

„Soukromá fuška?“

„Ano.“

„No dobrá. Tak co chcete vědět?“

„Jakou šmelinou se Sonderborg živí doopravdy?“

Hemingway sňal ruce z volantů a odplivl si z okna. „Tady sme na pěkný ulici, že jo? Pěkný domy, pěkný zahrádky, pěkný podnebí. Už ste jistě mockrát slyšel, že policajti berou všema desíti, co?“

„Tu a tam se něco přeslechne,“ řekl jsem.

„No, a kolik policajtů si bydlí aspoň v tak pěkný ulici s hezkejma trávníkama a kytičkama? Já takový znám asi čtyry nebo pět, a ty sou všichni vod mravnostní policie. Těm to sype. Poldové jako já bydlej v mizernejch dřevěnejch barákách v nejhorší čtvrti města. Chcete vědět, kde bydlím?“

„Co by se tím dokázalo?“

„Poslouchejte, hošánku,“ řekl ten tlust'och vážně. „Držíte mě na vařený nudli, ale pozor, ať se vám nepřetrhne. Policajti nezlumpačej kvůli prachům. Ne dycky, dokonce ani ne často. To ten systém je chytí do drápů. Uvrtaj vás na takový místo, kde musíte dělat všechno, co voni dostanou nařízeno, nebo je zle. A co se týče toho chlápka, co dřepí v tý krásný rohový kanceláři, je tak prima vohozenej a tak krásně smrdí chlastem a myslí si, že dyž žvejká ty semena, voní jako růžička, jenže to se plete -, tak ani von nemá co poroučet. Je to jasný?“

„Jaký člověk je starosta?“

„Jakej člověk bejvá každej starosta? Je to politikář. Myslíte, že von poroučí? Povídali, že mu hráli. Víte, co je v týhle zemi největší malér, milánku?“

„Příliš mnoho zamrzlého kapitálu, jak jsem slyšel.“

„Člověk tu nemůže zůstat poctivej, ani dyby chtěl,“ řekl Hemingway. „To je ten největší malér v týhle zemi. Dyž je poctivej, svlíknou ho z posledních kalhot. Musíte fixlovat, anebo pojit hladem.“

Všelijaký pitomci si myslej, že by to spravilo devadesát tisíc agentů FBI s čistejma límečkama a aktovkama. Volovina. Příležitost by je svedla zrovna tak jako nás všechny. Víte, co si já myslím? Já si myslím, že bysme měli tenhle náš milej svět zgruntu předělat. Vemte si tohle Hnutí morální obrody. To je aspoň něco. H. M. O. Panečku, to je vono.“

„Je-li Bay City příklad toho, jak ta obroda funguje, tak si jdu vzít aspirin,“ řekl jsem.

„Aby vám ta vaše vtipnost neuškodila,“ řekl Hemingway mírně.

„Snad byste to ani nevěřil, ale může se to stát. Moh byste bejt tak chytřej, že už byste neuměl myslet na nic jinýho než jak bejt chytřej.“

Já sem jenom pitomej polda. Přijímám rozkazy. Mám ženu a dvě děti a dělám, co mi ty bafuňáři naříděj. Blane, ten by vám moh ledacos vyprávět. Já jsem na to hloupej.“

„Má Blane opravdu zánět slepého střeva? Víte jistě, že se z čiré ničemnosti nestřelil do břicha?“

„Nebud'te takovej,“ napomenul mě Hemingway a poplácal rukama volant. „Snažte se myslet si vo lidech jen to nejlepší.“

„Taky o Blanovi?“

„Je to jenom člověk, jako my všichni,“ řekl Hemingway. „Je hříšnej -, ale lidskej.“

„Jaké kšefty dělá ten Sonderborg?“

„No dobrá, dyť já si s váma chtěl jenom tak popovídat. Asi se mejlím, ale myslel sem, že ste chlápek, kterej je rád, dyž se doví vo náký pěkný myšlence.“

„Vy vůbec nevíte, co ten chlap vlastně podniká,“ řekl jsem.

Hemingway vytáhl kapesník a utřel si obličej. „Chlapečku, nerad se k tomu přiznávám,“ řekl. „Ale mělo by vám bejt setsakra jasný, že dybych já nebo Blane věděl, že Sonderborg dělá náký nekalý kšefty, tak bysme vás tam nevrazili, anebo byste se vodtamtud už nedostal ven, rozhodně byste nevodmašíroval po svejch. Ale samozřejmě, to jenom dyby šlo vo nákou vopravdu vošklivou levotu. Nejen vo všelijaký pitominky, jako třeba jestli vykládá starejm bábám budoucnost z křišťálový koule.“

„Myslím, že nebylo v plánu, abych odtamtud odešel po svých,“ řekl jsem. „Existuje droga, která se jmenuje scopolamin, nebo taky sérum pravdy, a ta někdy přiměje lidi, aby mluvili, aniž o tom vědí.“

Není to žádná tutovka, zrovna tak jako hypnóza. Ale někdy se to osvědčí. Myslím, že tam ze mě tahali rozumy, aby zjistili, co všechno vím. Ale existují jen tři možnosti, jak mohlo Sonderborga napadnout, že o něm vím něco, co by ho poškodilo. Mohl mu to říct Amthor, nebo se mu Zubr Malloy snad zmínil o tom, že jsem navštívil Jessie Florianovou, anebo si Sonderborg pomyslel, že mu policie nastražila fintu, když jste mě tam přivezli.“

Hemingway na mne jen smutně zíral. „Nechápu vůbec, vo co kráčí,“ řekl. „Kdo sakra je Zubr Malloy?“

„Takový hromotluk, který před několika dny zabil jednoho chláпка na Central Avenue. Najdete to v dálnopisném hlášení, pokud je někdy čtete. A teď už pravděpodobně máte oběžník s jeho popisem.“

„A co má bejt?“

„Sonderborg ho schovával. Viděl jsem ho tam, jak si v posteli čte noviny, ten večer, kdy jsem zdrhnul.“

„Jak jste se dostal ven? Copak jste nebyl zamčený?“

„Praštil jsem zřízence přes hlavu pružinou z postele. Měl jsem kliku.“

„Ten hromotluk vás zmerčil?“

„Ne.“

Hemingway odrazil s vozem od chodníku a na tváři se mu zahnízdil solidní úšklebek. „Tak, a de se na věc,“ řekl. „Všechno hraje.“

Senzačně to klapě. Sonderborg schovával chlapečky, kterejm teklo do bot. Když měli prachy, toseví. Byl na to prvotřídně zařízený. A taky mu to vynášelo.“

Dupl na plyn a vyrazil kolem rohu.

„A já vůl myslel, že prodává marijánky,“ řekl znechuceně. „Podle toho taky klopí prachy, abysme ho nevotravovali. Ale hromský dílo, to je jenom taková mrňavá šmelinka. Nestojí ani za hovor.“

„Už jste někdy slyšel o soukromé loterii? To je taky mrňavá šmelinka -, když z ní vidíte jen kousek.“

Hemingway ostře řízl další zatačku a potrásl těžkou hlavou.

„Správně. Zrovna jako tivoli a bingo a sázky na koníčky. Ale spočítejte to všechno do kopy a dejte to jednomu chlápku pod kontrolu, a hele, už to něco sype.“

„Kterému chlápku?“

Zase udělal ten dřevěný obličej. Stiskl rty a viděl jsem, jak za nimi zatíná zuby. Byli jsme v Descanso Street a mířili na východ. I teď na sklonku odpoledne byla ulice tichá. Když jsme se blížili k Třiadvacáté, začalo se v ní objevovat jakési mírné oživení. Dva muži si prohlíželi palmu, jako kdyby uvažovali, jak ji přesadit. Poblíž Sonderborgova domu stálo auto, ale nikoho v něm nebylo vidět. O půl bloku dále nějaký muž kontroloval měřiče vody.

Za dne vypadal dům velmi přívětivě. Čajově růžové begonie tvořily jednolitou skvrnu pod okny v průčelí a macešky barevný

pruh kolem kmene kvetoucího bílého akátu. Na rudé růži, pnoucí se po vějířovité mříži, právě pukala poupata. Byl tam záhon zimních hrachorů, v němž se vyběravě šťoural bronzově zelený kolibřík. Dům vypadal jako domov zámožných obstarožních manželů, kteří rádi zahradničí. Podvečerní slunce jej zalévalo ztlumeným a hrozivým klidem.

Hemingway přešel pomalu kolem domu a koutky úst mu cukal sotva znatelný zlobný úsměv. Pofrkával nosem. Zahnul za nejbližší roh, pohlédl do zpětného zrcátka a zrychlil chod vozu.

Když minul tři bloky, zastavil zase u kraje vozovky a zpřímá, tvrdě mi pohlédl do očí.

„Losangeleská policie,“ řekl, „jeden z těch chlapů u té palmy se menuje Donnelly. Znáš ho. Hlídej ten barák. A vy že ste tomu svému kámošovi tam nahoře nic nevyžvanil?“

„Už jsem vám říkal, že ne.“

„Náš starej bude blahem celej bez sebe,“ zavrčel Hemingway. „Přidou si sem a udělaj si v takovém podniku šťáru, a ani je nenapadne zaskočit k nám a říct těbůh.“

Neříkal jsem nic.

„Chytli toho Zubra Malloye?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pokud vím, tak ne.“

„A kolik toho sakra vůbec víte, chlapečku?“ zeptal se velmi tiše.

„Rozhodně ne dost. Existuje nějaká souvislost mezi Amthorem a Sonderborgem?“

„Vo ničem takovým nevím.“

„Kdo poroučí v tomhle městě?“

Ticho.

„Slyšel jsem, že hráčský makléř jménem Laird Brunette vysolil třicet táců na volbu starosty. Slyšel jsem, že mu patří klub Belvedere a ty obě lodě s hernami tam venku na moři.“

„Dost možná,“ řekl Hemingway zdvořile. „Proč se ptáte zrovna mě, broučku?“

„Kam byste se vrtnul, kdybyste ztratil úkryt tady ve městě?“

„Do Mexika.“

Zasmál jsem se. „Tak dobrá, udělal byste mi velkou laskavost?“

„Ale rád.“

„Odvezte mě zpátky do města.“

Nastartoval vůz, odlepil jej od chodníku a řídil jej hladce stinnou ulicí směrem k oceánu. Auto dojelo k radnici, zabočilo na policejní parkoviště a já vystoupil.

„Přijďte se někdy na mě podívat,“ řekl Hemingway. „Budu nejspíš pucovat plivátka.“

Napřáhl tu svou velikou pracku. „Nic ve zlým?“

„H. M. O.,“ řekl jsem a potřásl mu rukou.

Zazubil se na celé kolo. Když jsem se obrátil k odchodu, zavolal mě zpátky. Rozhlédl se obezřele na všechny strany, nachýlil se ke mně a promluvil mi přímo do ucha.

„Tam, kde sou ty karbanický lodě, prej už nesahá pravomoc městský ani státní policie,“ řekl. „Spadá to pod panamskou správu. Dybych já byl na místě -,“ zarazil se a do mrazivých očí se mu vloudila obava.

„Chápu,“ řekl jsem. „Měl jsem tentýž nápad. Nevím, proč jsem si dal takovou práci, abyste na to přišel taky vy. Ale ono by to nešlo -, jen pro jediného člověka.“

Přikývl a pak se usmál. „H. M. O.,“ řekl.

Ležel jsem na zádech v posteli v přístavním hotelu a čekal, až se setmí. Byl to malý pokojík do ulice s tvrdou postelí a s matrací jen o málo tlustší než bavlněná deka, která ji přikrývala. Jedno péro pode mnou bylo zlomené a zarývalo se mi po levé straně do zad. Ležel jsem tam a nechal jsem je, ať si píchá.

Odraz červeného neonu zářil na stropě. Až jím zčervená celý pokoj, setmí se natolik, abych mohl vyjít ven. Venku houkala auta v úzké uličce, které se tu říkalo Rychlodráha. Nohy se šouraly po chodnících pod mým oknem. Ve vzduchu bylo plno šumu a šramotu, přicházení a odcházení. Ten vzduch, který pronikal dovnitř zrezavělými sítěmi proti moskytům, páchl žluklým omastkem. Daleko odsud vykřikoval hlas, takový hlas, který se nese na velkou dálku: „Pojďte si pochutnat, lidičky. Pojďte si pochutnat. Prima horký párky. Pojďte si pochutnat.“

Stmívalo se. Přemýšlel jsem; a myšlenka se mi ploužila hlavou tak váhavě a pokradmu, jako kdyby ji sledovaly palčivé a kruté zraky. Myslel jsem na mrtvé oči obrácené k bezměsíčnému nebi, v koutcích úst pod nimi černá krev. Myslel jsem na odpudivé staré ženské, ubité k smrti o pelesti špinavých postelí. Myslel jsem na muže se zářivě plavými vlasy, který se bál a nechápal přesně, čeho se bojí, byl dost vnímavý, aby věděl, že mu něco hrozí, ale příliš ješitný nebo hloupý, aby uhodl, jaké to nebezpečí vlastně je. Myslel jsem na krásné bohaté ženy, které jsou snadno k mání. Myslel jsem na milé, štíhlé, zvědavé dívky, které žijí samy a jsou také k mání, ale trochu jiným způsobem. Myslel jsem na policajty, na neurvalé poldy, kteří se nechávají podmazat, a přece nejsou skrznaskrz špatní, jako třeba Hemingway. A na tlusté zazobané poldy s hlasy jak členové obchodní komory, jako třeba náčelník

Wax. Na prohnané, bystré a smrtonosné poldy, jako je Randall, kteří si přes všechnu chytrost a smrtonosnost nemohou dovolit čistým způsobem provést čistou práci.

Myslel jsem na zakyslé staré tahouny, jako je Nulty, kteří se už vzdali všeho snažení. Myslel jsem na Indiány a dušezpytce a na doktory, kteří šmelí s drogami.

Myslel jsem na spoustu věcí. Stmívalo se. Záře červené neónové reklamy se šířila dál a dál po stropě. Posadil jsem se na posteli, nohy jsem spustil na podlahu a mnul si zátylek.

Vstal jsem, zašel do kouta k umyvadlu a pocákal si obličej studenou vodou. Po chvilce jsem se cítil o něco líp, ale jenom o málo.

Potřeboval jsem se napít, potřeboval jsem spoustu životní jistoty, potřeboval jsem dovolenou, potřeboval jsem domov na venkově. A neměl jsem nic víc než kabát, klobouk a pistoli. Vzal jsem si to všechno na sebe a vyšel z pokoje.

V hotelu nebyl výtah. Chodby páchly a zábradlí schodů bylo usmolené. Sešel jsem dolů, hodil klíč na recepční pult a oznámil, že se poroučím. Zřízenec s bradavicí na levém očním víčku kývl a zpoza nejzaprášenějšího gumovníku v celé Kalifornii vyšel mexický poslíček v odřené livreji, aby mi odnesl zavazadlo. Žádné zavazadlo jsem neměl, ale přesto mi jako pravý Mexikán otevřel dveře a zdvořile se usmál, jakoby se stalo.

Úzká ulice před domem kypěla, na chodnících se hemžily tlusté pupky. Naproti v herně binga se sázelo na plné pecky a dva námořníci s děvčaty právě vycházeli od fotografa z vedlejšího domu, kde se patrně dali vyfotografovat, jak jedou na velbloudech. Hlas prodavače párků roztínal soumrak jako sekera. Velký modrý autobus frčel ulicí k malému okruhu, kde se na točnici otáčely tramvaje. Vykročil jsem stejným směrem.

Po chvíli jsem zvěřil slabou vůni oceánu. Nebylo jí mnoho, jenom troška, kterou jako by tam udržovali schválně, aby lidem

připomněli, že zde kdysi bývala čistá otevřená pláž, kam dorážely vlny a pěnily se a kde vál vítr, a člověku bylo dopřáno čichat ještě něco jiného kromě horkého tuku a studeného potu.

Malá električka se přikodrcala po široké betonové cestě. Nastoupil jsem a jel až na konečnou, tam jsem vystoupil a posadil se na lavici, bylo tam тихо a chladno a hned vedle mých nohou ležela veliká hnědá hromada chaluh. Daleko na moři se rozsvítila světla na plovoucích hernách. Když električka zase přijela, nastoupil jsem do ní a jel zpátky skoro až na totéž místo, kde jsem vyšel z hotelu. Jestli mě někdo sledoval, musel to dělat, aniž se pohnul z místa. Ale myslím, že si mě nikdo nevšímal. V tom malém čistém městečku jistě nebyla taková zločinnost, aby se fízlové naučili zvlášť dobře stopovat.

Černá přistaviště se třpytila po celé délce a pak se ztrácela na temném pozadí noci a vod. I tady to ještě páchlo horkým tukem, ale bylo cítit i oceán. Prodavač párků prozpěvoval:

„Pojďte si pochutnat, lidičky, pojd'te si pochutnat. Prima horký párečky. Pojd'te si pochutnat.“

Našel jsem ho v bílém stánku u roštu na opékání, jak dlouhou vidličkou obrací buřtíky. Dělal dobré obchody už tak brzy zjara. Musel jsem chvíli čekat, než jsem s ním mohl promluvit o samotě.

„Jak se jmenuje ta, co je nejdál od břehu?“ zeptal jsem se a ukázal nosem na loď.

„Montecito.“ Obdařil mě přímým klidným pohledem.

„Mohl by si tam člověk za slušné prachy trochu užít?“

„Vo jaký užívání de?“

Zasmál jsem se z vysoka a náramně otrle.

„Horký párky,“ zazpíval. „Prima horký párky, lidičky.“ Tlumenějším hlasem: „Ženský?“

„Co vás vede. Chtěl bych si splášit takový pokoj, kam pěkně fouká od moře, aby tam byla dobrá strava a daleko široko nikdo, kdo by mě otravoval. Taková dovolená.“

Odtáhl se ode mne. „Neslyším ani slovo z toho, co povídáte,“ řekl a znovu se dal do zpěvu.

Věnoval se obchodu. Nevěděl jsem ani, proč s ním vůbec ztrácím čas. Prostě měl na to tu správnou vizáž. Dva mladí lidé v šortkách přistoupili ke stánku, koupili si párky a zase se odloudali pryč, chlapec s rukou na dívčině podprsence, a každý si ukusoval z párku toho druhého.

Prodavač párků se přitočil o metr blíž a důkladně si mě prohlédl.

„Ted’ka bych správně měl zahvázdat Růže z Pikardie,“ řekl a odmlčel se. „To by vás přišlo draho.“

„Jak draho?“

„Padesátku a ani vo chlup míň. Ledaže po vás kvůli něčemu dou.“

„Tohle bývalo dobré město,“ řekl jsem. „Tak pěkně za větrem.“

„Já bych řek, že je pořád stejný,“ protáhl. „Ale copak, že se ptáte zrovna mě?“

„Nemám ani páru,“ řekl jsem. Hodil jsem mu na pult dolarovou bankovku. „Dejte to malému do kasičky,“ řekl jsem. „Nebo zahvázdejte Růže z Pikardie.“

Popadl bankovku, přeložil ji po délce, přeložil ji napříč a pak ji ještě jednou přeložil. Hodil ji na pult, vzpříčil prostředník za palec a cvrknul. Složená bankovka mě lehce ťukla do prsou a padla tiše na zem. Sehnul jsem se a zvedl ji a bleskurychle jsem se otočil. Ale za mnou nebyl nikdo, kdo vypadal jako fízl.

Opřel jsem se o pult a zase jsem tam ten dolar položil. „Lidé po mně peníze neházejí,“ řekl jsem. „Když, tak mi je podávají. Račte mít něco proti tomu?“

Vzal bankovku, rozložil ji a natáhl a otřel o zástěru. Stiskl knoflík na pokladně a hodil bankovku do zásuvky.

„Říká se, že prej peníze nesmrděj,“ řekl. „Někdy vo tom pochybuju.“

Nic jsem neodpověděl. Několik zákazníků se dalo obsloužit a zase odešlo. Noc se rychle ochlazovala.

„Já bych si nic nezačínal s Královskou korunou“ řekl ten člověk.

„Tam je to jenom pro ty pošuky, který si chtějí zařádit. Vy vypadáte jako fízl, ale to už je váš risk. Doufám, že ste dobrej plavec.“

Šel jsem pryč nevěda, proč jsem se vůbec obrátil na něho. Tak to chodí, když se dá na intuici. Nech se osvítit intuicí a v tu ránu tě někdo zhasne. Až se z toho probereš, nebudeš samým osvícením vědět, kde ti hlava stojí. Nedokážeš si už ani objednat hrneček kafe, abys napřed nezavřel oči a nestrefoval se prstem poslepu do jídelního lístku. Není nad intuici.

Procházel jsem se sem a tam a snažil se zjistit, zda se někdo neprochází nějak nápadně za mnou. Pak jsem se jal hledat hospodu, která by nepáchla omastkem na smažení, a našel jsem jednu s červeným neónovým nápisem a s koktailovým barem za rákosovou záclonou. Hezoun s obarvenými vlasy se tam hrbil nad pianem velikosti víkendové chaty, lascívně šolíchal klávesy a pěl o Schodech do nebe hlasem, v němž polovička schodů chyběla.

Hodil jsem do sebe jeden suchý martini a pádil skrze tu rákosovou záclonu zpátky do jídelny.

Večeře za pětaosmdesát centů chutnala jak vysloužilá pošťácká kabelka a předkládal mi ji číšník, který dělal dojem, že by mi dovedl pro čtvrtáček rozbít hubu, podřezat krk pro šest šoufků a hodit do moře v sudu s cementem za půldruhého dolaru včetně daně z obratu.

Za čtvrták jsem se svezl pořádný kus cesty. Vodní taxi, starý motorový člun, nově nalakovaný a do tři čtvrtin zasklený, klouzal mezi zakotvenými jachtami a kolem veliké hromady kamení, která tvořila konec vlnolamu. Vzedmuté moře do nás udeřilo bez výstrahy a vymrštilo člun jako zátku. Ale tak časně zvečera jsme ještě měli ve člunu spoustu místa na zvracení. Veškerá společnost, kterou jsem tam měl, pozůstávala ze tří dvojic a jednoho muže, otrle vyhlížejíciho občana, který člun řídil a seděl si trochu víc na levém stehně, protože v pravé zadní kapse kalhot měl černé kožené pouzdro s pistolí. Ty tři páry milenců si začaly navzájem ohryzávat obličeje, hned jak jsme odrazili od břehu.

Díval jsem se zpátky na světla Bay City a snažil se nedopouštět příliš krutého násilí na své večeři. Roztroušené světelné body se stáhly k sobě, až se z nich stal drahokamy posázený náramek, vystavený ve výkladní skříni noci. Pak jejich třpyt pobledl a zůstala jen jemná oranžová zář, která se objevovala a zase mizela za okrajem pobřežního vlnobití. Byla to dlouhá plynulá hladká vlna bez bílých čepiček a právě dost vzedmutá, abych si blahořečil, že jsem tu večeři nechal barovou whisky. Taxi teď klouzalo po vlnách nahoru a dolů se zlověstnou lehkostí jako tančící kobra. Ve vzduchu byl chlad, ten vlhký chlad, který si námořníci nikdy nevypudí z kloubů. Červené neónové čáry, které vyznačovaly obrys Královské koruny, se vytrácely doleva, až splynuly s mihotavými šedými přízraky moře, a pak se rozzářily znovu, jasně jako řeřavé uhlíky.

Téhle lodi jsme se na hony vyhnuli. Z velké dálky vypadala moc pěkně. Přes vodu k nám slabě doléhala hudba, a hudba nad vodou ani nemůže být jiná než překrásná. Zdálo se, že Královská

koruna spočívá na svých čtyřech kotevních řetězech tak pevně jako přístavní hráz. Její můstek byl osvětlen jako cirkusový stan. Pak se to všechno vytratilo do dálky a jiná, starší a menší loď se začala plížit z noci k nám. Na pohled za moc nestála. Byl to adaptovaný nákladní parník pro zámořskou plavbu s rozežranými a zrezivělými pláty, celá nástavba byla odstraněna a nad palubou se zdvíhaly jen dva pahýly stožárů uříznutých tak vysoko, jak bylo zapotřebí pro anténu rádia. I na Montecitu plála světla a hudba se nesla přes vlhké temné moře.

Laškující milenci se vyprostili jeden druhému ze zubů a všichni vykulili oči na loď a hihňali se.

Taxi opsalo velký oblouk, naklonilo se trochu na bok, aby si cestující přišli na své, a pozvolna přirazilo ke konopím obaleným odbíječům pod lodním můstkem. Motor lodi běžel naprázdno a vystřeloval do mlhy. Lenivý paprsek světlometu opsal kruh asi na padesát metrů od lodi.

Taxíkář přitáhl loď hákem k můstku a černooký chlapík v krátkém modrém mariňáckém žaketu s lesklými knoflíky, veselým úsměvem a gangsterskou tlamou pomáhal děvčatům z taxíku. Já vylézal poslední. Nenápadně břitký pohled, jímž si mě změřil, mně o něm leccos prozradil. Nenápadně břitké plesknutí, jímž mi přesně nahmátl přezku na rameni, mi o něm prozradilo víc.

„Vodprejskni,“ řekl tiše. „Vodval se.“

Hlas měl uhlazeně chraplavý, něco na způsob Krvavého Billa, procezeného přes hedvábný kapesník. Cukl bradou na taxíkáře. Taxíkář přehodil krátkou smyčku přes lodní pachole, trochu pootočil kormidlem a vylezl na můstek. Postavil se za mne.

„S bouchačkou se na loď nesmí, chlapečku. Líběj vodpustit a tak vůbec,“ vrátil mariňácký žaket.

„Mohl bych ji dát do šatny. Je to součást mého obleku. Chci mluvit s Brunettem o obchodních věcech.“

Vypadal, jako když se docela dobře baví. „Jakživ sem vo něm neslyšel,“ usmál se. „Tak račte mazat, vašnosto.“

Taxíkář se mi zahákl pěstí za pravou paži.

„Chci mluvit s Brunettem,“ řekl jsem. Můj hlas zněl slabě a křehce jako hlas staré ženy.

„Nebudem se handrkovat,“ řekl ten okatý chlápek. „Tady nejsme v Bay City ani v Kalifornii, a podle některých koumesů ani v USA.“

Tak koukej mazat.“

„Zpátky do člunu,“ zařval taxíkář za mnou. „Máš u mě čtvrták.“

Tak se de.“

Vlezl jsem zpátky do člunu. Mariňácký žaket se na mne díval s tím svým tichým úlisným úsměvem. Pozoroval jsem ho tak dlouho, až už to nebyl ani úsměv, až už to nebyla ani tvář, nic víc než tmavá postava na pozadí přistávacích světel. Díval jsem se na něj a užíral jsem se.

Cesta zpátky mi připadala delší. Nemluvil jsem s taxíkářem a on nemluvil se mnou. Když jsem na nábreží vystupoval, podal mi čtvrták.

„Tak zas až někdy jindy,“ řekl protivně, „až tě budeme moct elegantněj vykopnout.“

Nějací zákazníci, kteří tam čekali, připraveni nastoupit, to uslyšeli a zvědavě na mne civěli. Přešel jsem kolem nich a kolem dveří čekárničky na voru a zamířil k nízkým schodům vedoucím na břeh.

Hřmotný zrzavý otrapa s černou šmouhou na tváři, ve špinavých plátěnkách s gumovou podešví, podehtovaných kalhotách a cárech, které zbyly z roztrhaného námořnického svetru, se odlepil od zábradlí a jakoby neúmyslně do mne vrazil.

Zastavil jsem se. Vypadal jako pořádná korba. Byl o pár čísel větší a o patnáct kilo těžší než já. Ale byl nejvyšší čas, abych

někomu vrazil pěst do zubů, i kdyby mi to nevyneslo nic víc než dřevěnou ruku.

Světlo tam bylo kalné a svítilo mu hlavně do zad. „Co tě chytá, kolego?“ protáhl. „Voškubali tě na tý čertově kocábce?“

„Jdi si zaštopovat košili,“ řekl jsem. „Čouhá ti z ní pupek.“

„Sou horší věci,“ řekl. „Jako třeba ta bouchačka, co ti dělá takovou menší bouli pod tím tenkým voblečkem.“

„Co ti je sakra po tom?“

„Šmarjá, vůbec nic. To já jen ze zvědavosti. Nic ve zlým, kamaráde.“

„Tak mi hergot koukej uhnout z cesty.“

„Beze všeho. Já si tu jen vodpočívám.“

Usmál se pomalým unaveným úsměvem. Měl mírný, zasněný hlas a tak lahodný, že to u takového habána zaráželo. Připomněl mi tím jiného velikého chlapa s jemným hlasem, kterého jsem si kupodivu oblíbil.

„Deš na to ze špatnýho konce,“ řekl smutně. „Můžeš mi říkat Rede.“

„Nech na hlavě, Rede. I nejlepší lidi udělají sem tam chybu. Já zrovna teď cítím, jak mi jedna leze po hřbetě.“

Rozhlédl se pozorně na obě strany. Zatlačil mě do kouta pod přístřešek na voru. Zdálo se, že jsme víceméně sami.

„Chceš se dostat na Monty? To se dá zařídit. Jestli k tomu máš pádnej důvod.“

Rozveselení lidé v pestrých šatech přešli kolem nás a nastoupili do taxi. Počkal jsem, až nás minou.

„Kolik dělá ten důvod?“

„Padesát vočí. Deset navíc, jestli mi zamažeš člun vod krve,“

Vykročil jsem kolem něho.

„Pětadvacet,“ řekl tiše. „patnáct, jestli se budeš vracet s partou.“

„Nemám žádnou partu,“ řekl jsem a šel pryč. Nepokusil se mne zadržet.

Zabočil jsem rovnou na cementový chodník, kudy jezdí ty malé električky sem a tam, kolébají se jako dětské kočárky a troubí na mrňavé houkačky, které by nevylekaly ani těhotnou ženu. U úpatí prvního přístaviště zářila osvětlená herna binga a už teď tam bylo nabito. Vešel jsem dovnitř a postavil se ke zdi za záda hráčů mezi spoustu jiných hostů, kteří tam čekali, až se uvolní místo k sezení.

Díval jsem se, jak se několik čísel objevilo na světelném ukazateli, poslouchal jsem, jak je bankéři vyvolávají, pokoušel se odhadnout, kdo z hráčů patří k podniku, ale bez úspěchu, a pak jsem se obrátil k odchodu.

Mohutná modrá, dehtem páchnoucí hmota se vynořila vedle mne.

„Nemáš prachy, nebo jen skotíš?“ zeptal se mě ten jemný hlas přímo u ucha.

Podíval jsem se na něho ještě jednou. Měl oči, o jakých člověk pouze čítá, ale nikdy je nevidí. Fialové oči. Téměř šarlatové. Jako oči dívky, krásné dívky. Plet' měl hebkou jak hedvábí. Trochu zarudlou, ale taková se nikdy neopálí. Na to je příliš jemná. Byl větší než Hemingway a mladší, o mnoho mladší. Nebyl tak mohutný jako Zubr Malloy, ale bylo vidět, že se dovede hezky hbitě otáčet. Jeho vlasy měly ten odstín červeně, který se třpytí zlatem. Ale až na ty oči měl prostou selskou tvář, na níž nebylo nic nápadně hezkého.

„Do jaký branže děláš?“ zeptal se. „Soukromý vočko?“

„Proč bych ti to věšel na nos?“ zavrčel jsem.

„Napadlo mi, že by to mohlo bejt vono,“ řekl. „Pětadvacet je ti moc? Nemůžeš to napočítat kunčoftovi?“

„Ne.“

Vzdychl si. „Stejně to byl vode mě blbej nápad,“ řekl „Rozsekaj tě tam na nudle.“

„To by mě nepřekvapilo. A čím se živíš ty?“

„Tím, co se nachomejtne, dolar tuhle, dolar tamhle. Bejval jsem u chlupatejch. Vylili mě.“

„Proč mi to vykládáš?“

Zatvářil se překvapeně. „Protože je to pravda.“

„To máš za to, že jsi hrál na rovinu.“

Chabě se usmál.

„Znáš chlápka, který se jmenuje Brunette?“

Ten chabý úsměv mu utkvěl na tváři. Třikrát za sebou vyšlo bingo. V tomhle lokále se pracovalo tempem. Vyčouhlý chlap v pomačkaném obleku s nosem jako zoban a sinalými propadlými tvářemi se postavil hned vedle nás, opřel se o zeď a na nás se ani nepodíval. Red se k němu trochu přiklonil a zeptal se: „Co byste rád, abysme vám pověděli, kolegáčku?“

Čahoun se zobanem v obličejí se zazubil a odtáhl. Red se také zazubil a otřásl celou budovou, když se zase opřel o zeď.

„Setkal jsem se s chlápem, který by si to s tebou mohl rozdat,“ řekl jsem.

„Byl bych rád, kdyby jich bylo víc,“ řekl vážně. „Velkej chlap potřebuje fůru prachů. Svět není pro něho zařízenej. Jídlo ho přijde draho, voblečení jakbysmet a nemůže se ani vyspat s nohama na posteli. Tak teď se podívej, co ti povím. Snad si myslíš, že tady nemůžeme hovořit, ale to se mejlíš. Když sem zapadne nákej fízl, hned ho zmerčím, a všichni vostatní čuměj na ty numera a nic jinýho nevnímaj. Mám člun, ze kterýho se může vylízt pod vodou. Totiž můžu si ho vypučit. Tady dolejc je jedno přístaviště bez světeln. A vím vo jedněch dvírkách na Monty, kudy se nakládá zboží, a ty umím vtevřít. Čas vod času jim tam dopravuju nákej náklad. V podpalubí tam moc hochů nenajdeš.“

„Mají světlo a hlídky,“ řekl jsem.

„Zaválet by se to dalo.“

Vyndal jsem náprsní tašku, vytáhl z ní dvacku a pětidolar a na břiše jsem je několikrát přeložil. Šarlatové oči mě nenápadně pozorovaly.

„Jedna cesta?“

Přikývl jsem.

„Řekli jsme patnáct.“

„Ceny zatím stoupily.“

Dehtem pomazaná ruka pohltila bankovky. Muž se neslyšně vytratil. Splynul s horkou tmou před domem. Po mé levici se pojednou zhmotnil chlapík se zobanovitým nosem a řekl tiše:

„Myslím, že toho člověka v námořnickejch šatech znám. Je to váš přítel? Mám dojem, že sem ho už někde viděl.“

Odtáhl jsem se od zdi a odešel od něho beze slova ven ze dveří a potom doleva, nespouštěje oči z vyčouhlé hlavy, která se pohybovala od jedné elektrické svítilny ke druhé asi tři sta metrů přede mnou. Za pár minut jsem zabočil do prostoru mezi dvěma nájemnými chatami. Muž se zobanem se zase objevil, procházel se, oči upřené k zemi.

Přistoupil jsem k němu.

„Dobrý večer,“ řekl jsem. „Vsadíte se o čtvrták, že uhodnu, kolik vážíte?“ a opřel jsem se o něho. Pod zmačkaným sakem jsem ucítil pistoli.

Podíval se na mne docela nevzrušeně. „Chcete, abych vás sbalil, synku? Sloužím na tomle úseku, abych tu udržoval klid a pořádek.“

„A kdo vám v tom zrovna teď brání?“

„Váš přítel mi připadal povědomej.“

„Bodeť ne. Je to poldík.“

„A hrome,“ řekl muž se zobanem trpělivě. „Tak proto ho znám.“

Dobrou noc.“

Otočil se a odcházel stejnou cestou, kterou přišel. Ta vyčouhlá hlava už nebyla v dohledu. Nijak mě to neznepokojilo. Co se týče toho chlapce, nemůže mě už nikdy nic rozházet.

Pomalu jsem kráčet dál.

Dál, až za řadu elektrických luceren, až tam, kam nedoléhal rachot a houkání pouličních vozů, dál, než sahal pach horkého omastku a pražené kukuřice a křik dětí a hulákání z kabaretů, tam, kde už nebylo vůbec nic, jen vůně oceánu a nečekaně čistá linie pobřeží a šumivé nárazy vln, které se tříštily o zpěněné oblázky. Šel jsem tudy téměř docela sám. Hluk za mnou odumíral, ostré, nestoudné světlo se změnilo v komíhající záři. Pak se vymrštil neosvětlený prst černého přístaviště a ukázal do tmy, k moři. To bude to, které hledám.

Obrátil jsem se, abych na ně vystoupil.

Red vstal z bedny na začátku řady pilotů a zavolal nahoru ke mně. „Správně,“ řekl. „Jdi až ke schodům do moře. Já ji musím přivízt a trochu zahřát.“

„Ten pobřežní polda šel za mnou. Víš, ten chlap, co byl v herně.“

Musel jsem se zastavit a promluvit s ním pár slov.“

„To je Olson. Ten je přes kapesní zloděje. Taky dobrý chlap. Až na to, že někdy šlohne šrajtofli a někomu ji podstrčí a pak ho sbalí, aby moh vykázat ňákou činnost. Tomu se říká až moc velkéj dobrák, nebo ne?“

„Pro Bay City je to myslím přesně to pravé. Ale jdem na věc.“

Mám dojem, že se zvedá vítr. Nerad bych, aby rozfoukal tu mlhu.

Nevypadá moc hustá, ale i tak nám hodně pomůže.“

„Zbyde jí dost, aby zmátla světlomet,“ řekl Red. „Maji na palubě taky kulometry. Tak běž na přístaviště. Já se přihrnu co nevidět.“

Rozplynul se ve tmě a já vyšel na temná prkna přístaviště a nohy se mi smekaly po fošnách pokrytých rybím slizem. Až docela na konci bylo nízké špinavé zábradlí. V koutě se tulila dvojice milenců.

Sebrali se a odešli a muž nadával.

Deset minut jsem poslouchal, jak voda šplouchá o piloty. Noční pták zavířil tmou, matná šed' křídla přeťala mé zorné pole a zmizela. Vysoko na nebi zabzučelo letadlo. Pak v dálce štěkl motor, zaburácel a rozeřval se jako půl tuctu motorů z nákladních aut. Za chvíli se hluk zmírnil a ztišil, a pak náhle nebylo slyšet vůbec nic.

Uplynuly další minuty. Vrátil jsem se ke schodům do moře a sestupoval po nich tak opatrně jako kočka po mokré podlaze. Temná hmota se vynořila z noci a něco zarachotilo. Ozval se hlas: „Všechno v pořádku. Vlez dovnitř.“

Vlezl jsem do člunu a posadil se vedle Reda pod kryt. Loď vyplula na vodu. Z výfuku teď nevycházel ani nejmenší šramot, jen kolem obou boků lodi to zlostně bublalo. Ještě jednou se světla Bay City změnila v cosi vzdáleně probleskujícího za vzdouváním a klesáním nepřátelských vln. Ještě jednou se zhoupla křiklavá světla Královské koruny na stranu a zdálo se, že loď se předvádí jako modelka na otáčecím pódiu. A ještě jednou vzrostly boky dobré lodi Montecito z černého Pacifiku a paprsek světlometu kroužil pomalu, rovnoměrně kolem ní jako světlo majáku.

„Mám strach,“ řekl jsem znenadání. „Je mi mdlo strachem.“

Red přibrzdil loď a nechal ji klouzat nahoru a dolů po vlnách, že se zdálo, jako kdyby se pohybovala voda pod ní a loď stála na místě.

Otočil hlavu a zadíval se upřeně na mne.

„Bojím se smrti a zoufalství,“ řekl jsem. „Tajemných vod, tváří utopenců a lebek s prázdnými očními důlky. Bojím se umírání a nebytí, bojím se, že nenajdu muže jménem Brunette.“

Zachechtal se. „Na chvíli si mě málem vyjukal. Ale že si dovedeš pustit hubu na špacír. Brunette může bejt ledaskde. Na jedný z těch lodí, ve svém klubu, někde na východě, v Renu nebo třeba doma v pantoflích. Jiný přání nemáš?“

„Chci ještě muže jménem Malloy, obrovité hovado, které vyšlo nedávno z oregonské basy, když si odsedělo osm let za vybilení banky. Schovával se v Bay City.“ Pověděl jsem mu o tom. Pověděl jsem mu o hodně víc, než jsem měl v úmyslu. Nejspíš kvůli těm jeho očím.

Nakonec se zamyslel a pak pomalu promluvil a na tom, co říkal, ulpívaly chuchvalce mlhy jako krůpěje vody na kníru. Možná že proto ta řeč vypadala moudřejší než byla, ale možná že taky ne.

„Něco z toho má hlavu a patu,“ řekl. „A něco zas nemá. Vo něčem nemám ani páru, vo něčem zas jo. Jestli ten Sonderborg dekoval lumpy a kšeftoval s marijánkou a posílal hochy, aby dělali voči na bohatý dámy a vobírali je vo šperky, je jasný, že musel bejt jedna noha s městskou správou, ale to ještě neznamená, že tam věděli vo všem, co dělá, ani že každej maník vod policie věděl, že to má sfouknutý s ouřadama. Třebas vo tom věděl Blane a ten, co mu nadáváš Hemingway, věděl pendrek. Blane je vážně syčák, kdežto ten druhej je jen vypráskanej polda, ani zlej ani slušnej, ani zloděj ani poctivec, ale do všeho se hrne a je zrovna jako já tak pitomej, aby si myslel, že si člověk může normálně vydělávat na živobyті, když se dá k chlupatejm. Ten duchař mi v tom nehraje ani tak, ani tak. Ten si koupil vochránce na nejlepším trhu, totiž v Bay City, a když je potřeboval, tak je zkrátka zavolal. Člověk nikdy neví, co má takovejhle týpek v pácu, a proto taky nemůžeš nikdy vykoumat, co má na svědomí nebo z čeho má vítr. Možná že je taky jenom člověk a že se čas vod času zakoukal do nějaký klientky. Tyhle prachatý paničky se daj zbouchnout, než řekneš švec. Teda k tomu Sonderborgovi ses dostal podle mýho zkrátka

proto, že Blane věděl, jak se Sonderborg vyjuká, až zjistí, co seš zač -, a Sonderborgovi asi napovídali to samý, co von pak řek tobě, jako že tě našli, jak se couráš vokolo a nevíš vo sobě -, a že si Sonderborg nebude s tebou vědět rady, netroufne si tě nechat běžet a bude se bát tě vodkrouhnout, a po náký době že si na něj Blane došlápne a bude z něho tahat prachy. A to by bylo tak asi všechno. Prostě ses jim náhodou hodil, tak tě využili. Možná že Blane věděl i vo Malloyovi. Nic bych se nedivil.“

Poslouchal jsem ho a pozoroval pomalé kroužení světlometu a příjezd a odjezd vodního taxíku daleko na pravé straně.

„Já vím, jak to těmhle chlápům myslí,“ řekl Red. „Potíž s poldama není v tom, že sou blbí nebo nepoctiví nebo suroví, ale v tom, že bejt poldama pro ně znamená mít něco navíc, co předtím nikdy neměli. Možná že kdysi to tak bejvalo, ale teď už dávno ne. Vorá s nima strašná spousta všelijakejch vykuků. A tím bysme se dostali k Brunettovi. Von todle město neřídí. S tím se nevobtěžuje. Vypláznul fůru prachů, aby byl zvolenej takovej starosta, kterej nechá jeho vodní taxíky na pokoji. Kdyby si přál něco speciálního, vyhověli by mu taky. Jako nedávno sebrali jeho kámoše, nákýho advokáta, pro zločin řízení auta ve vopilým stavu, a Brunette se postaral, že tu žalobu zkrouhli na přestupek nevopatrný jízdy. Museli změnit zápis v protokolu, aby to mohli udělat, a to je taky těžkej zločin. Z toho vidíš, jak to chodí. Jeho šmelina je hazard, a dneska dou všechny šmeliny ruku v ruce. Takže by moh kšeftovat i s marijánkou, anebo vybírat procenta vod toho svýho poskoka, kterýmu tu fušku svěřil. Sonderborga možná zná, a možná že taky ne. Ale ta krádež šperků na něho nevypadá. Považ, jakou robotu vodvedou tyhle hoši za vosum táců.“

Myslet si, že Brunette má s něčím takovým, co dělat je blbost.“

„No jo“, řekl jsem. „Ale někdo byl při tom zavražděn -, nezapomněls na to?“

„To von taky neproved, ani to nenařídil. Kdyby v tom měl Brunette prsty, nenašel bys žádnou mrtvolu. Člověk nikdy neví, co může mít takovej chlápek zašito v šatech. Nač něco riskovat? Koukej, co já dělám pro tebe za pětadvacet vočí. Co si může naporoučet takovej Brunette za ty prachy, který von může vysolit?“

„Dal by zabít člověka?“

Red okamžik přemýšlel. „Dal. A asi to už někdy udělal. Ale von není žádněj zabiják. Je to jeden z těch raketýrů novýho typu. My se na ně pořád díváme jako na všelijaký ty staromodní chmatáky nebo jako na nějaký vobejdy, který se vyšvihli. Různý tlamatý policejní komisaři kafraj do rádia, že to sou všechno samý zbabělý krysy, že vražděj ženy a nemluvňátka a skucej a žebraj vo milost, sotva zbliknou policejní uniformu. Udělali by líp, kdyby lidem nevěšeli na nos takový povídačky. Existujou zbabělí poldové a existujou zbabělí vrahouši -, ale vobojích je setsakra málo. A co se tejjí takovejch hlavounů, jako je Brunette -, ty se nevyšvihli na svý pozice tím, že vraždili lidi. Dostali se tam kuráží a mazaností -, a není to ta stádní kuráž, jakou máj poldíci. Ale především to sou kšeftaři. Všechno, co dělaj, dělaj pro peníze. Zrovna jako vostatní obchodníci. Někdy se jim nákej chlápek moc nešikovně připleťe do cesty. Co dělat. Zhasnou ho.

Ale náramně si to rozmýšlej, než to udělaj. Hernajs, proč ti vlastně dělám takovou přednášku?“

„Člověk jako Brunette by neschovával Malloye,“ řekl jsem, „když přece zabil dva lidi.“

„Ne. Ledaže by měl ještě jinej důvod než peníze. Chceš se vrátit?“

„Ne.“

Red pohnul rukama na kormidle. Lod' nabrala rychlost. „Nemysli si, že mám tyhle neřády v lásce,“ řekl. „Nenávidím je jako mor.“

Kroužící světlomet byl jako bledý mlžnatý prst, který se sotva dotýkal vln asi tři sta metrů za člunem. Měli ho tam asi spíš pro parádu než pro užitek. Obzvlášť tak brzy z večera. Každý, kdo by měl v úmyslu šlohnout kasu na některé z těch dvou plovoucích heren, by potřeboval spoustu pomocníků a pustil by se do toho nejspíš tak kolem čtvrté ráno, kdy už je většina lidí pryč, až na pár nejzarytějších karbaníků, a posádka je zmožená únavou. Ani pak by to nebyly lehce vydělané peníze. Už se o to jednou kdosi pokusil.

Taxík zahrnul k lodnímu můstku, vyložil cestující a zase se vracel ke břehům. Red udržoval svou loď těsně z dosahu světlometu. Kdyby jej o malý kousek nadzdvihli, třeba jen tak pro švandu -, ale neudělali to. Loudavě nás minul a matná voda zazářila jeho odleskem, motorový člun proklouzl dovnitř kruhu a rychle zamířil pod trup lodi, kolem dvou obrovských oslizlých kotevních řetězů na zádi. Přitočili jsme se ke kluzkým pancérům na trupu lodi tak delikátně jako hotelový detektiv, když se chystá vyprovodit nějakého zlodějíčka z hotelové haly.

Dvojitě železné dveře vyvstaly nad námi a zdály se příliš vysoko, abychom na ně dosáhli, a příliš těžké, abychom je otevřeli, i kdyby se nám podařilo na ně dosáhnout. Motoráček dorážel na staré boky Montecita a vlnobití nepravidelně pleskalo o dno lodi pod našima nohama. Veliký stín se vztyčil v šeru po mém boku a stočené lano se mihlo vzduchem vzhůru, žuchlo, zachytilo se a jeho konec padl dolů a šplouchl do vody. Red lano vylovil lodním hákem, napjal je a konec připevnil k něčemu na kapotě motoru. Bylo právě tak dost zamlženo, aby se všechno zdálo neskutečné. Vlhký vzduch byl chladný jako popel vyhaslé lásky.

Red se naklonil až ke mně a jeho dech mě polechtal na uchu.

„Sedí hrozně vysoko. Kdyby dostala pořádnou šupu, bude mávat šroubama v luftě. Musíme se po těch plátech vyšplhat, nedá se svítit.“

„Už se nemůžu dočkat,“ řekl jsem a zachvěl jsem se.

Položil mi ruce na kormidlo, otočil je přesně tak, jak potřeboval, snížil přívod benzínu a řekl mi, abych udržoval člun pořád tam, kde je. Těsně k plátům byl připevněn železný žebřík zahnutý podle lodního boku a jeho příčle určitě klouzaly jak namydlené.

Šplhat se po něm mi připadalo stejně lákavé jako slézat římsu mrakodrapu. Red si nejdříve důkladně otřel ruce o kalhoty, aby se mu na ně dostalo trochu dehtu, a pak se chytil žebříku. Vyhoupl se docela neslyšně, ani nezafuněl, plátěné střevíce přitiskl ke kovovým příčlím a tělo vzepjal téměř do pravého úhlu, aby získal silnější tah.

Paprsek světlometu se teď pohyboval daleko za námi. Světlo se odrazilo od vody a můj obličej se patrně rozsvítil jako světelný signál, ale nic se nestalo. Pak mi nad hlavou tlumeně zaskřípěly těžké panty. Nepatrný záblesk žlutého světla vytryskl do mlhy a zase pohasl. Objevil se obrys jedné půlky nakládacích dvírek. Nemohly být zavřeny zevnitř. Přemítal jsem, proč asi.

Dolehl ke mně šepot jako pouhé zašustění bez jakéhokoli smyslu.

Pustil jsem volant a začal šplhat. Byla to nejobtížnější cesta, jakou jsem kdy vykonal. Nakonec jsem přistál, sítě a sotva dechu popadaje, v zatuchlém skladišti plném beden a sudů, svinutých lan a kusů zrezavělého řetězu. V tmavých koutech pištěly krysy. To žluté světlo vycházelo z úzkých dvírek na druhém konci skladiště.

Red mi přiložil ústa k uchu. „Odsud jdeme až do chodbičky u kotelny. Budou topit pod pomocným kotlem, protože na týhle mizerný kocábce nemaj žádný dýzláky. Tam dole bude nejspíš jen

jeden chlápek. Celá posádka maká zároveň v hernách na palubě, jsou to vlastně bankéři, hlídači, číšníci a tak dále. Ale všichni se museli registrovat jako praví mořský vlci. Z kotelny ti ukáží ventilační šachtu, ve který nejsou žádný mřížky. Vede na lodní palubu a paluba je už na zakázaným území. Ale máš ji celou pro sebe -, dokud budeš na živu.“

„Ty musíš mít na palubě nějakého strejčka,“ řekl jsem.

„Už se staly legračnější věci. Vrátiš se brzy?“

„Myslím, že to pořádně žbluňkne, až poletím přes palubu,“ řekl jsem a vytáhl náprsní tašku. „Mám dojem, že za tohle si zasloužíš dostat přidáno. Tumáš. Zacházej s mou mrtvolou jako se svou vlastní.“

„Nejseš mi už nic dlužnej, kamaráde.“

„Platím si zpáteční cestu -, i kdybych ji už nepotřeboval. Vem si ty prachy, než se rozpláču a zmáčím ti košili.“

„Nepotřeboval bys tam nahoře trochu píchnout?“

„Nepotřebuju nic víc než medový jazyk, a ten, co mám, je jako ještěřčí hřbet.“

„Zastrč ty mergele,“ řekl Red. „Zaplatils mi i za zpáteční cestu.“

Tak se mi zdá, že se bojíš.“ Vzal mě za ruku. Jeho ruka byla silná, tvrdá, teplá a maličko lepkavá. „Teď vím, že se bojíš,“ zašeptal.

„Překonám to,“ řekl jsem. „Ať tak nebo onak.“

Odvrátil se ode mne s podivným pohledem, který jsem v tom světle nemohl rozluštit. Krácel jsem za ním mezi bednami a sudy, přes vysoký železný práh dveří do dlouhé temné chodby, kde to páchlo lodí. Odtamtud jsme vyšli na mříží ohrazenou ocelovou plošinu, kluzkou od oleje, a sestoupili po ocelovém žebříku, na němž nebylo snadné se udržet. Pomalé syčení petrolejových hořáků teď plnilo vzduch a přehlušilo všechny ostatní zvuky. Zamířili jsme k tomu sykotu přes hory mlčenlivého železa.

Za rohem jsme uviděli malého špinavého Taliána v šarlatové hedvábné košili, jak sedí na sdrátované kancelářské židli pod holou stropní žárovkou a čte si večerník pomocí černého ukazováčku a brýlí s ocelovou obroučkou, které asi patřily jeho dědečkovi.

Red se mu tiše postavil za záda. Řekl vlídně:

„Ahoj, skrčku. Co dělaj všechny tví bambini?“

Ital otevřel ústa, až to cvaklo, a vrazil ruku do výstřihu té své rudé košile. Red ho praštil do brady, a než spadl na zem, zachytil ho.

Jemně ho složil na podlahu a začal trhat tu šarlatovou košili na proužky.

„Tohle ho bude mrzet víc než ta slupka do lebedy,“ řekl Red tiše.

„Ale de vo to, že dyž se někdo šplhá po žebříku ventilátorem, dělá to tady dole náramnej bengál. Nahoře nebudou slyšet ani ň.“

Úhledně Itala svázal a dal mu roubík, složil jeho brýle a schoval je na bezpečném místě a pak jsme šli k té ventilační šachtě, ve které nebyla žádná mřížka. Vzhlédl jsem vzhůru a neviděl nic než tmu tmoucí.

„Sbohem,“ řekl jsem.

„Možná že budeš vážně potřebovat trochu píchnout.“

Otřepal jsem se jako mokrý pes. „Potřeboval bych setninu námořnictva. Ale buď to zvládnou sám, nebo to neudělám vůbec. Tak nashle.“

„Jak dlouho tam budeš?“ Jeho hlas zněl stále ještě ustaraně.

„Nejvýš hodinu.“

Díval se na mne a hryzal se do rtů. Pak přikývl. „Někdy to člověku prostě nedá,“ řekl. „Zastav se v tom lokále, kde se hraje bingo, jestli ti zbyde čas.“

Tiše se obrátil k odchodu, udělal čtyři kroky a zase se vrátil. „Ty votevřený nakládací dvířka,“ řekl. „Tím by sis moh případně trochu helfnout. Použij to.“ Spěšně odešel.

Ventilační šachtou fičel studený vzduch. Cesta nahoru se zdála nesmírně dlouhá. Po třech minutách, které mi připadaly jako hodina, jsem opatrně vystrčil hlavu z nálevkovitého otvoru. Šedivé šmouhy blízko mne byly čluny přikryté lodní plachtou. Ve tmě mumlaly tiché hlasy. Pozvolna kroužil paprsek světlometu. Vycházel z nějakého bodu ještě víc nade mnou, pravděpodobně z ohraničené plošiny na vrcholu jednoho z těch pahýlů po stožárech. Bude tam asi taky nějaký chlapík se samopalem, a možná že i s lehkým browningem.

Snadná práce, chabé zadostiučinění, když někdo nechal ta nákladní dvířka tak příhodně otevřená.

Vzdálená hudba burácela jako mizerný basista v laciném rádiu.

Nad hlavou mi zářilo světlo z vrcholu stěžně a horními vrstvami mlhy zíralo dolů několik palčivých hvězd.

Vylezl jsem z ventilační šachty, vytáhl svou osmatřicítku z podpažního pouzdra a přitiskl si ji k žebrům zakrytou rukávem. Postoupil jsem tiše tři kroky a naslouchal. Nic se nedělo. Mumlání hlasů ustalo, ale kvůli mně to nebylo. Teď se mi zdálo, že přicházely z prostoru mezi dvěma záchrannými čluny. A tu se z noci a mlhy, jak se někdy tajuplně stává, soustředilo do jednoho ohniska tolik světla, že ozářilo temnou tvrdou hmotu strojní pušky, připevněné k vysoké třínožce a skloněné dolů přes zábradlí. Vedle ní stáli bez hnutí dva muži, nekouřili a jejich hlasy začaly znovu mumlat tichým šepotem, který se nevytríbil ve slova.

Naslouchal jsem tomu šepotu příliš dlouho. Jiný hlas promluvil zřetelně za mnou.

„Promiňte, ale hostům není povolen vstup na palubu lodi.“

Nepříliš rychle jsem se otočil a podíval jsem se mu na ruce. Vypadaly jako dvě světlé skvrny a byly prázdné. Přikývl jsem a ukročil stranou a zád' člunu nás zakryla. Muž mě klidně následoval a jeho boty dopadaly neslyšně na vlhkou palubu.

„Tak se mi zdá, že mám dohráno,“ řekl jsem.

„Tak se mi zdá, že máte.“ Měl mladistvý hlas, žádná žulová tvrdost v něm neskřípala. „Ale na konci schodů, které vedou zdola na palubu, jsou dveře. Je na nich patentní zámek. A je to dobrý zámek.“

Dřív tam bývalo otevřené schodiště, zahražené jen řetězem s mosaznou tabulkou. Zjistili jsme, že podnikavější živly se tím nedají odradit.“

Mluvil dlouho, buď proto, že chtěl být přívětivý, nebo proto, že vyčkával. Nevěděl jsem, co si z toho mám vybrat. Řekl jsem: „Někdo musel nechat ty dveře otevřené.“

Hlava v temnotě přikývla. Byla níž než moje.

„Vidíte ale, do jaké situace nás to přivádí. Jestli je někdo nechal otevřené, šéf z toho nebude mít žádnou radost. Jestli je nikdo otevřené nenechal, zajímalo by nás, jak jste se sem dostal. Jistě mě chápete.“

„Zdá se mi to docela prosté. Pojd'me dolů a promluvme si s ním o tom.“

„Přišel jste se společností?“

„S náramně roztomilou společností.“

„Měl jste s ní zůstat.“

„Víte, jak to chodí -, člověk sotva otočí hlavu a už ji nějaký jiný chlápek láká na skleničku.“

Zachechtal se. Pak zlehka pokynul hlavou nahoru a dolů.

Sehnul jsem se a uskočil jako žába stranou a obušek zasvištěl v tichém vzduchu jako dávno zapomenutý vzdech. Vypadalo to, že kdejaký pendrek široko daleko se na mne vrhá už docela automaticky.

Vyčouhlý chlapík zaklel.

Řekl jsem: „Tak do toho a ukažte, jací jste hrdinové.“

Hlasitě jsem cvakl kohoutkem pistole.

Někdy stačí i špatný výstup, aby omráčil diváky. Ten čahoun stál jako opařený a já viděl, jak mu obušek klimbá na zápěstí. Chlapík, se kterým jsem předtím hovořil, to docela beze spěchu uvážil.

„Tímhle si nijak nepomůžete,“ řekl vážně. „Nikdy se z téhle lodi nedostanete.“

„To mi už taky došlo. A zároveň jsem si uvědomil, jak málo to pro vás znamená.“

Pořád to ještě byla šmírácká scéna.

„Co vlastně chcete?“ zeptal se klidně.

„Ta moje bouchačka udělá pořádný rámus,“ řekl jsem. „Jenže nemusí vůbec spustit. Chci mluvit s Brunettem.“

„Jel na obchodní cestu do San Diega.“

„Promluvím s jeho zástupcem.“

„Jste vy ale sekáč,“ řekl ten sympat'ák. „Půjdeme dolů. Odložíte ten kanón, než projdeme tamtějšími dveřmi.“

„Odložím ten kanón, až budu vědět docela jistě, že těmi dveřmi projdu.“

Zlehka se zasmál. „Vrat' se na své místo, Slime. Tohle si vezmu na starost sám.“

Kráčel lenivě přede mnou a čahoun jako by se rozplynul ve tmě.

„Tak pojďte za mnou.“

Šli jsme husím pochodem přes palubu. Sestoupili jsme po kluzkých schodech pobitých mosazí. Na konci byly silné dveře. Otevřel je a prohlédl si zámek. Usmál se, pokývl, podržel mi dveře, a když jsem jimi prošel, zastrčil jsem pistoli do kapsy.

Dveře se za námi zavřely a zámek zapadl. Muž řekl.:

„Pěkný klidný večer, aspoň prozatím.“

Před námi se klenul pozlacený oblouk a za ním byla herna, nijak zvlášť plná. Vypadala skoro jako každá jiná herna. Na druhém konci byl malý skleněný výčepní pult a několik stoliček. Prostředkem vedlo schodiště, kolem něhož vystupovala a sestupovala hudba, chvílemi silněji, chvílemi tišeji. Slyšel jsem víření rulety. Jakýsi muž obracel karty na faro pro jediného zákazníka. V místnosti nebylo víc jak šedesát lidí. Na stole, kde se hrálo faro, byla taková kupa oběživa, že by stačila k otevření banky. Hráč byl postarší bělovlasý muž, který věnoval zřízenci obracejícímu karty zdvořilou pozornost, ale nic víc.

Dva nenápadní muži ve smokingu prošli ledabyle klenutím a nedívali se na nic. S tím se dalo počítat. Přišourali se k nám a ten drobný štíhlý chlapík na ně čekal. Teprve když byli hezký kus za obloukem, strčili ruce do kapes, ale jen proto, aby si vyndali cigarety, to se ví.

„Teď to musíme trochu zorganizovat,“ řekl ten drobný chlapík.

„Doufám, že nemáte nic proti tomu.“

„Vy jste Brunette,“ řekl jsem pojednou.

Pokrčil rameny. „Ovšem.“

„Nevypadáte zrovna moc zavile,“ řekl jsem.

„To doufám.“

Ti dva ve smokingu mě nenápadně vzali mezi sebe.

„Tudy,“ řekl Brunette, „ať si můžeme v klidu pohovořit.“

Otevřel dveře a vkormidlovali mě dovnitř.

Pokoj vypadal jako kabina a zase ne jako kabina. Dvě mosazné lampy se houpaly v závěsech nad tmavým psacím stolem, který nebyl dřevěný, ale nejspíš z nějaké umělé hmoty. V pozadí stály dvě palandy z žilkovaného dřeva. Spodní byla ustlána a na té vrchní ležela alba s gramofonovými deskami, vyrovnaná do šesti sloupců.

V rohu stálo veliké gramorádio. Byla tam červená kožená lenoška, červený koberec, kuřácké stojany, kulatý stolek a na něm

cigarety a karafa se sklenicemi a malý bar postavený přes roh naproti palandám.

„Posaďte se,“ řekl Brunette a obešel psací stůl. Na stole ležela spousta úředně vyhlízejících papírů se sloupci čísel vyťukaných na počítačím stroji. Posadil se na ředitelské křeslo s vysokým opěradlem, trochu se na něm zhoupal dozadu a prohlédl si mě. Pak zase vstal, svlékl si plášť a šálu a odhodil je stranou. Znovu se posadil.

Zdvihl pero a poškrábal se na ušním lalůčku. Měl kočičí úsměv, ale já mám kočky rád.

Nebyl ani mladý ani starý, ani tlustý ani hubený. Ustavičným pobytem na moři nebo v jeho blízkosti získal pěknou zdravou barvu.

Oříškově hnědé vlasy, přirozeně zvlněné, se mu u moře vlnily ještě víc. Čelo měl úzké a přemýšlivé a v očích mu tkvěla jemná hrozba.

Zbarvené byly do žluta. Měl pěkné ruce, nijak nechutně vypiplané, ale pěstěné. Usoudil jsem, že jeho smoking musí být tmavě modrý, protože vypadal tak černočerně. Měl jsem dojem, že ta perla v kravatě je příliš veliká, ale to ze mne asi mluvila závist.

Díval se na mne hezky dlouho, než řekl: „Má zbraň.“

Jeden z těch hrdlořezů mě dloubl do páteře něčím, co nejspíš nebyl rybářský prut. Slídivé ruce mi vytáhly pistoli a pátraly dál.

„Ještě něco?“ zeptal se jakýsi hlas.

Brunette zavrtěl hlavou. „Prozatím ne.“

Jeden z pistolníků šoupl mou bouchačku přes stůl. Brunette odložil pero, vzal nůž na otvírání dopisů a jemně postrkoval pistoli po pijáku.

„Tak to by bylo,“ řekl klidně, hledě mi přes rameno. „Musím vykládat, co chci teď?“

Jeden z nich rychle vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře. Ten druhý byl tak zticha, že tam vlastně vůbec nebyl. Nastalo

dlouhé nenucené mlčení, přerušované vzdáleným šumem hlasů a hlubokými tóny hudby a odkudsi zdůli temným, téměř nepostižitelným rachotem.

„Napijete se?“

„Díky.“

Chlap jako gorila namíchal u toho malého baru dva drinky. Nesnažil se při tom zakrýt sklenice. Postavil na každou stranu stolu jednu na černé skleněné podložky.

„Cigaretu?“

„Ano, děkuju.“

„Kouříte egyptské?“

„Ovšem.“

Zapálili jsme si. Napili jsme se. Chutnalo to jako dobrá skotská.

Gorila nepila nic.

„Já bych chtěl -,“ spustil jsem.

„Promiňte, ale to je teď celkem vedlejší, nemyslíte?“

Měkký kočičí úsměv a líné přimhouření žlutých očí.

Dveře se otevřely a vešel ten druhý a s ním mariňácký žaket s tou svou gangsterskou tlamou a vůbec se vším všudy. Jen se na mne podíval a v obličeji zbělel jak ústřice.

„Kolem mě neprošel,“ řekl rychle a zkřivil koutek úst.

„Měl pistoli,“ řekl Brunette a postrčil ji nožem na papír. „Tuhle pistoli. Dokonce mi ji nahoře na palubě víceméně vrazil mezi žebra.“

„Já ho nepustil, šéfe,“ zadrmolil mariňácký žaket zase tak rychle.

Brunette trochu podzdvihl žluté oči a usmál se na mne. „Tak co?“

„Vyneste ho,“ řekl jsem. „Můžete ho zmáčknout někde jinde.“

„Taxíkář mi to dosvědčí,“ zařval mariňácký žaket.

„Odešels po půl šesté z můstku?“

„Ani na minutu, šéfe.“

„To není odpověď. Za minutu se může zhroutit impérium.“

„Ani na vteřinu, šéfe.“

„Ale jednat se s ním dá,“ řekl jsem a zasmál jsem se.

Mariňácký žaket udělal lehký klouzavý boxerský úkrok a jeho pěst se mihla jako bič. Jen taktak, že mě nezasáhla do spánku. Ozvalo se tupé žuchnutí. Vypadalo to, jako by se ta pěst rozplynula ve vzduchu. Zhroutil se na stranu, zachytil se o roh psacího stolu, pak se překotil na záda. Bylo docela příjemné vidět, jak pro změnu zase někdo jiný dostal přes kokos.

Brunette se na mne nepřestal usmívat.

„Doufám, že mu nekřivdíte,“ řekl Brunette. „Ještě pořád zbývá otázka těch dveří ke schodišti na palubu.“

„Náhodou bylo otevřeno.“

„Nemohl byste si vymyslet něco lepšího?“

„Ne v téhle tlačenici.“

„Promluvím s vámi mezi čtyřma očima,“ řekl Brunette, nedívaje se na nikoho jiného než na mne.

Gorila zvedla mariňácký žaket v podpaží a odtáhla ho přes kabinu a její společník otevřel spojovací dveře. Vyšli ven. Dveře se zavřely.

„Tak dobrá,“ řekl Brunette, „kdo jste a co chcete?“

„Jsem soukromý detektiv a chci mluvit s mužem, který si říká Zubr Malloy.“

„Dokažte mi, že jste soukromý poldík.“

Dokázal jsem mu to. Hodil mi náprsní tašku přes stůl. Větrem ošlehané rty se nepřestaly usmívat a ten úsměv začínal vypadat nepřírozeně.

„Vyšetřuji vraždu,“ řekl jsem. „Vraždu muže jménem Marriott, který byl zabit ve strži poblíž vašeho klubu Belvedere minulý čtvrtek večer. Tahle vražda náhodou souvisí s jinou, s

vraždou ženy, a tu spáchal Malloy, propuštěný trestanec, bankovní lupič a venkoncem vypráskaný chasník.“

Přikývl. „Prozatím se vás ještě neptám, co to má společného se mnou. Předpokládám, že na to ještě dojde. Ale co kdybyste mi teď prozradil, jak jste se dostal na mou loď?“

„Řekl jsem vám to.“

„Nebyla to pravda,“ řekl vlídně. „Marlowe je ctěné jméno? Nebyla to pravda, Marlowe. Vy to víte. Ten hoch z můstku nelže. Vybírám své lidi pečlivě.“

„Vlastníte kus Bay City,“ řekl jsem. „Nevím, jak velký kus to je, ale jistě takový, jaký potřebujete. Nějaký Sonderborg si tam zařídil skryš pro podezřelé existence. Měl prsty ve šmelině s marihuanou a v loupežích a schovával chlápky, po kterých pásla policie. Dá rozum, že to nemohl dělat bez náležitých styků. Myslím, že to nemohl dělat bez vás. Malloy se zdržoval u něho. A Malloy odtamtud zmizel. Malloy je asi dva metry vysoký a těžko najde úkryt. Napadlo mě, že by se mohl šikovně zdechnout na plovoucí hernu.“

„Vy jste úplný prostáček,“ řekl Brunette tiše. „Řekněme, že bych ho chtěl ukrýt, proč bych to riskoval právě tady?“ Usrkl ze sklenice.

„Konec konců pracuju v docela jiné branži. Je už dost těžké udržet plynulý provoz těch taxíků a vyhnout se nepříjemnostem. Svět je plný skryší, kde se může nějaký lotr schovat. Má-li peníze. Nedovedete si vymyslet něco lepšího?“

„Dovedl bych, ale nechce se mi.“

„Nemůžu pro vás nic udělat. Ted' mi řekněte, jak jste se dostal na loď.“

„Nemíním to prozradit.“

„Je mi líto, ale budu vás muset přinutit, abyste to řekl, Marlowe.“

Zuby se mu zablýskly ve světle mosazných lodních lamp.
„Konec konců, to se dá vždycky zařídit.“

„Když vám to povím, předáte zprávu Malloyovi?“

„Jakou zprávu?“

Sáhl jsem po své náprsní tašce, která ležela na stole, vytáhl navštívenku a otočil ji. Odstrčil jsem tašku stranou a vyndal tužku.

Napsal jsem pět slov na rub navštívenky a posunul ji přes stůl. Brunette ji vzal a přečetl si, co jsem napsal. „Pro mě to nedává žádný smysl,“ řekl.

„Pro Malloye to smysl mít bude.“

Opřel se dozadu a zadíval se na mne upřeně. „Nechápu vás. Riskujete krk, jen abyste se sem dostal a dal mi vizitku, kterou mám předat nějakému zloději, kterého ani neznám. To je nesmysl.“

„Je, pokud ho opravdu neznáte.“

„Proč jste nenechal pistoli na břehu a nepřišel obvyklou cestou?“

„Nejprve jsem zapomněl, že ji mám u sebe. Pak jsem si uvědomil, že mě sem ten sekáč v námořnickém žaketu už podruhé nepustí. A potom jsem padl na někoho, kdo znal jinou cestu.“

Jeho žluté oči zahořely jakoby novým plamenem.

„Ten někdo není žádný šupák, ale chodí po pláži s otevřenýma ušima. Máte tu nákladová dvířka, která někdo zevnitř odemkl, a máte tu ventilační šachtu, odkud kdosi odstranil mříž. Je zapotřebí uzemnit jen jednoho chlápka, aby se člověk dostal na palubu. Uděláte dobře, když si prověříte svou posádku, Brunette.“

Jemně třel rty o sebe, jeden o druhý. Znovu se podíval na mou navštívenku. „Nikdo, kdo se jmenuje Malloy, není na palubě téhle lodi,“ řekl. „Ale jestli mluvíte pravdu o těch nákladových dvířkách, zařídím to.“

„Jděte se tam podívat.“

Chvilku seděl docela tiše, pak se naklonil kupředu a strčil pistolí přes stůl ke mně.

„Co já všechno nezastanu,“ uvažoval, jako kdyby byl sám. „Vládnu celému městu, dávám volit starostu, podplácím policii, obchoduju s omamnými jedy, ukrývám zločince, okrádám staré ženy a škrtím je perlovými náhrdelníky. Toho času, co mám!“ krátce se zasmál.

„Moře času.“

Sáhl jsem po své zbrani a zastrčil si ji zase pod paži.

Brunette vstal. „Nic vám neslibuju,“ řekl, prohlížeje si mě klidně.

„Ale věřím vám.“

„Ovšemže.“

„Tolik jste riskoval a tak málo jste se dověděl.“

„Tak jest.“

„Inu -,“ udělal bezvýznamný posunek a pak napřáhl ruku přes stůl.

„Stiskněte ruku důvěřivému hejlovi,“ řekl tiše.

Stiskli jsme si ruce. Jeho ruka byla malá a silná a trochu horká.

„Nepovíte mi, jak jste se dověděl o těch nákladových dvířkách?“

„Nemohu. Ale člověk, který mi o nich řekl, není žádný ničema.“

„Mohl bych vás přinutit, abyste mi to pověděl,“ řekl, ale hned zavrtěl hlavou. „Ne. Uvěřil jsem vám jednou. Uvěřím vám zas. Klidně sed'te a ještě si něco vypijte.“

Zmáčkl bzučák. Dveře v pozadí se otevřely a jeden z těch dvou uhlazených zabijáků vešel do kabiny.

„Zůstaneš tady. Připrav mu pití, bude-li chtít. Žádné surovění.“

Pistolník si sedl a klidně se na mne usmál. Brunette rychle vyšel z kanceláře. Kouřil jsem. Dopil jsem svůj drink. Pistolník mi namíchal další. Dopil jsem i ten a vykouřil ještě jednu cigaretu.

Brunette se vrátil, umyl si v koutě kabiny ruce a pak si zase sedl k psacímu stolu. Trhl hlavou směrem k pistolníkovi. Pistolník se neslyšně vytratil.

Žluté oči si mě zkoumavě prohlížely. „Vyhrál jste, Marlowe. A já mám posádku o sto čtyřiašedesáti mužích. No, co dělat -“ pokrčil rameny. „Můžete jet zpátky taxíkem. Nikdo vás nebude obtěžovat.“

Pokud jde o tu vaši zprávu, znám různé cestičky. Využiju jich. Dobrou noc. Měl bych vám asi poděkovat za to, co jste mi ukázal.“

„Dobrou noc,“ řekl jsem, vstal a vyšel ven.

Na lodním můstku stál jiný muž. Jel jsem na břeh jiným taxíkem.

Zašel jsem do herny binga a opřel se v té tlačenici o zed’.

Red se objevil za několik minut a opřel se o zed’ vedle mne.

„Šlo to jako po másle, co?“ řekl Red tiše do křiku jasných hlasů, jimiž bankéři vyvolávali čísla.

„Díky tobě. Sbaštil to. Ted’ má hlavu v pejru.“

Red se rozhlédl na obě strany a přiblížil rty ještě více k mému uchu. „Našels toho chlápka?“

„Ne. Ale doufám, že Brunette najde cestu, jak mu podat hlášku.“

Red otočil hlavu a zase se zadíval na stoly. Zív a odlepil se od zdi. Ten chlap se zobanem byl už zase tady. Red k němu pokročil a řekl: „Ahoj, Olsone,“ a málem ho porazil, když se prodíral kolem něho ven.

Olson se za ním nevrle díval a narovnal si klobouk. Pak si vztekle odplivl na podlahu.

Jakmile zmizel, vyšel jsem z herny a zamířil na to parkoviště až vzadu u kolejí, kde jsem nechal vůz.

Jel jsem zpátky do Hollywoodu, zavezl jsem vůz do garáže a vyjel nahoru do svého bytu.

Zul jsem si boty, procházel jsem se po bytě v ponožkách a hmatal podlahu prsty u nohou. Ještě pořád mi chvílemi dřevěněly.

Pak jsem si sedl na pelest rozložené postele a snažil si propočítat čas. Nedalo se to odhadnout. Může trvat hodiny a dny, než Malloye najdou. Možná že se vůbec nenajde, dokud ho nedopadne policie.

Jestli ho vůbec kdy dopadne -, živého.

Bylo asi deset hodin, když jsem vytáčet číslo Graylových v Bay City. Myslel jsem, že je příliš pozdě na to, abych ji zastihl, ale nebylo. Proklestil jsem si cestu přes panskou a sluhu, až konečně jsem uslyšel v telefonu její hlas. Bylo znát, že je v dobré náladě a chystá se na veselý večer.

„Slíbil jsem, že tě zavolám,“ řekl jsem. „Je trochu pozdě, ale měl jsem spoustu práce.“

„To mě zase vypečeš?“ Její hlas ochladl.

„Ale ne. Pracuje tvůj šofér tak pozdě večer?“

„Pracuje tak dlouho, jak mu řeknu.“

„Tak co kdybys sem pro mne zajela? Já se zatím vecpu do maturitních šatů.“

„To je od tebe milé,“ protáhla. „Mám se vážně tolik obtěžovat?“

Amthor jí opravdu znamenitě zflikoval ta řečová centra -, jestli je vůbec někdy měla pošramocená.

„Ukážu ti, jaký tu mám hezký obrázek.“

„Jenom jeden?“

„Bydlím v garsonce.“

„Už jsem slyšela, že něco takového existuje,“ protáhla znovu a pak změnila tón. „Nehraj si na takového fouňu. Jsi náramný fešák, příteli. A kdyby to někdo popíral, nevěř mu. Řekni mi ještě jednou, jakou máš adresu.“

Řekl jsem jí to i s číslem bytu. „Dveře do chodby jsou zamčené,“ řekl jsem. „Ale půjdu dolů a odsunu závoru.“

„To je prima,“ řekla. „Aspoň si nebudu muset brát s sebou šperhák.“

Zavěsila a zůstavila mě s podivným pocitem, že jsem hovořil s někým, kdo vůbec neexistuje.

Sešel jsem dolů do haly a odsunul závoru a pak jsem se osprchoval, oblékl si pyžama a lehl si do postele. Byl bych mohl prospat celý týden. Vyhrabal jsem se ještě jednou z postele a zajistil dveře zástrčkou, což jsem předtím opomněl, a pak jsem se probral hlubokými hustými závějemi ke kuchyňce a připravil na podnos sklenice a láhev speciální skotské, kterou jsem si schovával pro zvlášť přepychové svody.

Zase jsem ulehl do postele. „Pomodli se,“ řekl jsem si nahlas. „Už nepomůže nic než modlitba.“

Zavřel jsem oči. Zdálo se mi, že se všechny čtyři stěny pokoje zachvívají rachotem lodního motoru, že ten stojatý vzduch mokvá mlhou a ševelí mořským vánkem. Cítil jsem zatuchlý kyselý pach nepoužívaného podpalubního skladiště. Cítil jsem motorový olej a viděl Taliána v rudé košili, jak si čte pod holou žárovkou, dědečkovy brýle na nose. Šplhal jsem a šplhal ventilační šachtou.

Šplhal jsem na Himaláje, a když jsem se dostal až na vrcholek, bylo kolem mne plno chlapů s automaty. Hovořil jsem s drobným a jaksi nesmírně lidským žlutookým chlapíkem, a to byl raketýr, ne-li něco horšího. Myslel jsem na obra s rusými vlasy a fialkovými očima, který je pravděpodobně ten nejslušnější člověk, s nímž jsem se v životě setkal.

Přestal jsem myslet. Za zavřenými víčky se mi mihotala světla.

Ztratil jsem se v prostoru. Byl jsem pozlacený pendrek, který se vrátil domů po jalovém dobrodružství. Byl jsem stodolarový balík dynamitu, který zaprskal a vybuchl jako majitel zastavárny při pohledu na dolarové hodinky. Byl jsem brouk s růžovou hlavičkou, lezoucí po zdi městské radnice.

Spal jsem.

Vzbudil jsem se pomalu, nevolky a mé oči utkvěly na světle lampy, které se odráželo na stropě. Něco se tiše pohybovalo po pokoji.

Byl to pokradmý, tichý a těžkopádný pohyb. Naslouchal jsem mu.

Pak jsem pozvolna pootočil hlavu a uviděl Zubra Malloye. Bylo tam plno stínů a on se pohyboval mezi těmi stíny tak tiše, jak už jsem ho viděl jednou předtím. Pistole, kterou držel v ruce, měla temný, olejový, nebezpečný lesk. Klobouk měl posunutý dozadu na černých kučeravých vlasech a větril nosem jako honící pes.

Zpozoroval, že otvírám oči. Přistoupil tiše k posteli, zůstal tam stát a díval se na mne.

„Dostal jsem vaší hlášku,“ řekl. „Koukám, jestli tu je čistej vzduch.

Venku sem žádný chlupáče nezmerčil. Jestli na mě šijete ňákou chatrč, vynesou vocaď dva chlápky v putynkách.“

Trochu jsem se na posteli obrátil a on rychle hrábl pod polštáře.

Jeho tvář byla stále ještě široká a bledá a hluboko zapadlé oči měly pořád takový vlídný výraz. Ted' měl na sobě plášť. Místy mu docela padl. V jednom ramenním švu praskl, pravděpodobně pouze tím, jak si ho oblékal. Byla to ta největší velikost, jaká je k mání, ale Zubrovi Malloyovi nestačila.

„Doufal jsem, že sem zaskočíte,“ řekl jsem. „Žádný polda o tom neví. Chtěl jsem vás jen vidět.“

„Tak co dál,“ řekl.

Popošel ke stolku, položil na něj pistoli, stáhl si plášť a posadil se do mého nejlepšího křesla. Zapraskalo, ale vydrželo. Pomalu se opřel a pistoli si posunul tak, aby ji měl na dosah pravé ruky. Vydoloval z kapsy balíček cigaret, vytřepal jednu a strčil si ji do úst, aniž se jí dotkl prsty. Na nehtu se mu rozškrtila zápalka. Ostrý pach kouře zavanul pokojem.

„Nejste marod nebo tak něco?“

„Jenom odpočívám. Měl jsem perný den.“

„Dveře byly vodevřený. Čekáte na někoho?“

„Na jednu dámu.“

Zpytavě se na mne zadíval.

„Možná, že ani nepřijde,“ řekl jsem. „Jestli přijde, zbavím se jí.“

„Jaká dáma?“

„Ale jen taková jedna známá. Když přijde, pošlu ji pryč. Chci radši mluvit s vámi.“

Nepatrný úsměv mu sotva zkřivil rty. Nemotorně bafal cigaretu, jako kdyby byla pro jeho prsty příliš malá.

„Jak jste přišel na to, že jsem na Monty?“ zeptal se.

„Řekl mi to jeden chlupáč z Bay City. Je to dlouhá historie a je v ní příliš mnoho dohadů.“

„Dou po mně poldové z Bay City?“

„Vadilo by vám to?“

Znovu se tak neznatelně usmál. Zavrtěl lehce hlavou.

„Zabil jste ženu,“ řekl jsem. „Jessie Florianovou. To byla chyba.“

Zamyslel se. Pak přikývl. „Jo, tu sem voddělal,“ řekl klidně.

„Ale tím jste si to právě polepil,“ řekl jsem. „Já se vás nebojím.“

Nejste žádný zabiják. Nechtěl jste ji zabít. Z té druhé věci -, tam na Centrální -, z té jste se ještě mohl vykroutit. Ale že jste roztřískal staré ženské hlavu o pelest, až jí tekl mozek po obličej, to vám neprojde.“

„Náramně moc si troufáte, bráško,“ řekl mi jemně.

„Dostal jsem tolik do těla,“ řekl jsem, „že už mi hned tak na něčem nesejde. Ale vy jste ji nechtěl zabít -, že ne?“

Oči mu neklidně těkaly. Hlavu měl nachýlenu na stranu, jako kdyby naslouchal.

„Je na čase, abyste se naučil znát vlastní sílu,“ řekl jsem.

„Už je pozdě,“ řekl.

„Chtěl jste, aby vám něco pověděla,“ řekl jsem. „Chytil jste ji za krk a cloumal jste s ní. Když jste jí mlátil hlavou o tu postel, byla už mrtvá.“

Upřeně na mne zíral.

„Já vím, co jste se od ní chtěl dovědět,“ řekl jsem.

„Tak ven s tím.“

„Když jsme ji našli, byl se mnou jeden polda. Musel jsem kápnout božskou.“

„Jak dalece?“

„Hodně,“ řekl jsem. „Ale o dnešním večeru ani slovo.“

Civěl na mne. „Tak jo, ale jak ste věděl, že sem na Monty?“ Už se mě na totéž ptal předtím. Zřejmě to zapomněl.

„Nevěděl jsem to. Ale odsud se dá nejsnáze zdrhnout přes vodu.“

Za takových poměrů, jaké vládnou v Bay City, jste mohl proklouznout na jednu z těch plovoucích heren. A odtamtud se dalo zmizet nadobro. S náležitou pomocí.“

„Laird Brunette je sekáč chlap,“ řekl tupě. „Aspoň se to vo něm povídá. Já s ním nikdá ani nemluvil.“

„Předal vám tu mou zprávu.“

„Hele, ten má nejspíš tucet poskoků, aby to udělali za něj, člověče. Kdy spustíme tu věc, vo který ste psal na tý kartičce? Já měl tušáka, že to myslíte na rovinu. Jinač bych to nerisknul - a neběžel sem. Tak kam deme?“

Zhasil cigaretu a zadíval se na mne. Na zdi se rýsoval jeho stín, stín obra. Byl tak ohromný, že se ani nezdál skutečný.

„Jak ste uhád, že sem vodkrágoval Jessie Florianovou?“ zeptal se náhle.

„Podle toho, jak daleko od sebe byly stopy po prstech na jejím krku. A protože existovalo něco, co jste z ní chtěl vymáčknout, a

konečně proto, že máte takovou sílu, že můžete zabít člověka, i když to ani nemáte v úmyslu.“

„Fízlové to házejí na mě?“

„To nevím.“

„Co myslíte, že sem vod ní chtěl?“

„Domníval jste se, že ví, kde je Velma.“

Malloky přikývl a pořád na mne zíral.

„Ale ona to nevěděla,“ řekl jsem. „Velma ji převezla.“

Ozvalo se lehké zatřepání na dveře.

Malloy se mírně předklonil, usmál se a uchopil pistoli. Kdosi stiskl kliku na dveřích. Malloy pomalu vstal, skrčil se do krytu a naslouchal. Pak odtrhl oči ode dveří a pohlédl na mne.

Posadil jsem se na posteli, dal nohy na podlahu a vstal. Malloy mě mlčky pozoroval, bez nejmenšího hnutí. Šel jsem ke dveřím.

„Kdo je?“ zeptal jsem se s ústy těsně u výplně dveří.

Byl to ovšem její hlas. „Jen otevři, hlupáčku. Je to vévodkyně z Windsoru.“

„Okamžik.“

Ohlédl jsem se na Malloye. Mračil se. Přistoupil jsem k němu a řekl co nejtíšeji: „Není tu žádný jiný východ. Schovejte se do šatny za postelí a čekejte. Zbavím se jí.“

Poslouchal a přemýšlel. Jeho výraz byl nevyzpytatelný. Byl to člověk, který už téměř neměl co ztratit. Byl to člověk, který nikdy nepozná strach. Strach se prostě do té jeho obrovské figury nevešel. Konečně přikývl, sebral klobouk a plášť, potichu obešel postel a zmizel v šatně. Dveře se přivřely, ale úplně nezapadly.

Rozhlédl jsem se, zda po sobě nezanechal nějaké stopy. Nebylo tu nic než nedopalek cigarety, kterou mohl vykouřit kdokoli. Přistoupil jsem ke dveřím a otevřel je. Když Malloy vešel, zasunul zase zástrčku.

Stála tam, usměvavá, ve večerním plášti s vysokým límcem z bílých lišek, o němž se mi zmínila. Od uší jí visely smaragdové

náušnice a téměř se ztrácely v měkké bílé kožešině. V pokrčených hebkých prstech držela malou večerní kabelku.

Když mě uviděla, úsměv jí odumřel na tváři. Prohlédla si mě od hlavy k patě. Teď byly její oči studené.

„Takhle to tedy je,“ řekla vztekle. „Pyžamo a župan. Aby mi mohl ukázat ten svůj hezký obrázek. Jsem to ale blázen.“

Odstoupil jsem stranou a podržel jí dveře. „Mýlíš se. Zrovna jsem se začal oblékat, když mi sem vpadl jeden policajt. Právě odešel.“

„Byl to Randall?“

Přikývl jsem. Když člověk zalže přikývnutím, je to lež jako každá jiná, jenom snazší. Chvilku ještě váhala, pak prošla kolem mne v oblaku navoněné kožešiny.

Zavřel jsem dveře. Přešla zvolna pokojem, zadívala se nepřítomně na zeď, pak se hbitě otočila.

„Abychom si rozuměli,“ řekla. „Tak snadná kořist zase nejsem.“

Nestojím o dobrodružství v podkrovním pokojíčku. Byly doby, kdy jsem toho užila víc než dost. Potrpím si na formu.“

„Chceš se napít, než odejdeš?“ Ještě stále jsem se opíral o dveře, odděloval nás celý pokoj.

„Cožpak odcházím?“

„Naznačilas mi, že se ti tu nelíbí.“

„Chtěla jsem ti jen něco vysvětlit. Musím se vyjádřit trochu vulgárně, má-li to být jasné. Nejsem žádná coura, která bere, co se naskytne. Jsem k mání -, ale ne na pouhé kývnutí. Ano, napila bych se něčeho.“

Šel jsem do kuchyňky a trochu roztřesenýma rukama jsem namíchal dva drinky. Odnosl jsem je do pokoje a podal jí jeden.

Z šatny nebylo slyšet vůbec nic, dokonce ani šelest dechu.

Vzala si sklenici, ochutnala a zadívala se přes ni na protější stěnu. „Nemám ráda, když mě muži hostí v pyžamech,“ řekla. „Je

to divná věc. Líbil ses mi. Moc ses mi líbil. Ale to by mě zas přešlo. Už často jsem se z něčeho takového vylízala.“

Přikývl jsem a napil se.

„Muži jsou většinou jen odporná zvířata,“ řekla. „Po pravdě řečeno, celý svět je odporný až běda, jestli chceš něco vědět.“

„Peníze ho určitě zpříjemňují.“

„To si myslíš, když jsi je nikdy neměl. Ve skutečnosti jen vytvářejí nové problémy.“ Podivně se usmála. „A pak člověk zapomene, jak zlé bývaly ty dřívější starosti.“

Vytáhla z kabelky zlaté pouzdro na cigarety a já k ní přistoupil s hořící zápalkou. Vyfoukla beztvary chochol kouře a pozorovala jej přivřenýma očima.

„Posaď se blíž ke mně,“ řekla pojednou.

„Nejdřív si trochu pohovoříme.“

„O čem? Aha -, o mém náhrdelníku?“

„O vraždě.“

V její tváři se nic nezměnilo. Vyfoukla další chochol kouře, tentokrát trochu pomaleji. „To je ohavný námět konverzace. Musí to být?“

Pokrčil jsem rameny.

„Lin Marriott nebyl žádný svatý,“ řekla. „Ale přesto se mi o tom nechce mluvit.“

Dlouhou chvíli se na mne chladně dívala a pak sáhla rukou do otevřené kabelky pro kapesník.

„Osobně si myslím, že nebyl naháněčem pro šperkařskou bandu,“ řekl jsem. „Policie se staví, jako by ho z toho podezírala, ale té není co věřit. Já si dokonce ani nemyslím, že to byl vyděrač, totiž opravdový vyděrač. K smíchu, co?“

„Dopravdy?“ Hlas byl teď studený jako led.

„Totiž vlastně ne,“ přiznal jsem a dopil sklenici. „Je od vás moc hezké, paní Graylová, že jste sem přišla. Ale zřejmě nemáte tu pravou náladu. Já si například ani nemyslím, že Mamona zabila

nějaká lupičská banda. Nevěřím, že šel do kaňonu, aby tam odkoupil nefritový náhrdelník. Dokonce ani nevěřím, že nějaký takový náhrdelník vůbec byl ukraden. Myslím, že Marriott šel do toho kaňonu proto, aby byl zavražděn, ačkoli on sám se domníval, že tam jde, aby pomohl spáchat vraždu. Jenže Marriott byl náramně špatný vrah.“

Nachýlila se kupředu a usmála se trošku strnule. Pojednou, aniž se na ní cokoli skutečně změnilo, přestala být krásná. Vypadala jen jako žena, která by mohla být někdy před sto lety nebezpečná a asi tak před dvaceti lety vyzývavá, ale dnes to byla jenom druhořadá hollywoodská statistka.

Neřekla nic, jen pravou rukou poklepávala na uzávěr kabelky.

„Moc špatný,“ řekl jsem. „Asi jako Shakespearův druhý vrah v Richardu III. Ten chlápek, kterého jednak hryzlo svědomí a jednak toužil po těch penězích, a nakonec tu práci neudělal vůbec, protože se nemohl rozhodnout. Takoví vrazi jsou nesmírně nebezpeční. Musí být odstraněni, někdy pomocí obušku.“

Usmála se. „A koho myslíš, že chtěl zavraždit?“

„Mne.“

„To je těžko k uvěření -, že by tebe někdo tak hrozně nenáviděl. A říkal jsi, že můj náhrdelník nebyl vůbec ukraden. Můžeš tohle všechno nějak dokázat?“

„To jsem netvrdil. Řekl jsem jen, že si to myslím.“

„Tak proč jsi takový blázen, že o tom vůbec mluvíš?“

„Důkaz,“ řekl jsem, „je vždycky něco relativního. Je to drtivá převaha pravděpodobností. A ta zase závisí na tom, jak se komu ty pravděpodobnosti jeví. Motiv pro to, abych byl zavražděn, byl celkem chabý -, pouze skutečnost, že jsem se snažil vystopovat někdejší zpěvačku z putyky na Central Avenue právě v téže době, kdy trestanec Zubr Malloy vyšel z vězení a taky se po ní začal shánět. Snad jsem mu i pomáhal ji hledat. Zřejmě bylo možné ji najít, protože jinak by nestálo za to, namlouvat Marriottovi, že

musím být zabit, a to co nejrychleji. A samozřejmě, nebýt té možnosti, Marriott by tomu ani nevěřil. Ale existoval mnohem pádnější motiv pro zavraždění Marriotta, a to on si z ješitnosti nebo z lásky nebo z chamtivosti nebo ze všech tří důvodů zároveň vůbec neuvědomil. Báł se, ale ne o sebe. Báł se násilí, jehož byl součástí a z kterého mohl být usvědčen. Ale na druhé straně bojoval za zdroj svých příjmů. A tak to risknul.“

Odmlčel jsem se. Přikývla a řekla: „Velmi zajímavé. Pokud člověk ví, o čem vlastně mluvíš.“

„A člověk to ví,“ řekl jsem.

Dívali jsme se jeden na druhého. Teď už zase měla pravou ruku v kabelce. Dovedl jsem si jasně představit, co v ní drží. Ale ještě s tím nevyrukovala. Všechno chce svůj čas.

„Přestaňme si hrát na schovávanou,“ řekl jsem. „Jsme tu sami.“

Cokoli jeden z nás řekne, může ten druhý hladce vyvrátit. Vylučujeme se navzájem. Děvče, které začalo na dlažbě, stalo se ženou multimilionáře. A zrovna když byla na nejlepší cestě k cíli, poznala ji zpustlá stará bába -, nejspíš ji slyšela zpívat do rádia, poznala ji po hlase a šla ji navštívit -, a té stařeně se musela zavřít ústa. Ale byla laciná, protože věděla jen málo. Naproti tomu muž, který s ní vyjednával a vyplácel jí měsíční apanáž, měl vklad na jejím domku a mohl ji vyhodit na dlažbu, jakmile by začala střečkovat -, tenhle muž věděl všechno. A stál hodně peněz. Ale ani to nevadilo, dokud se o tom nedověděl někdo jiný. Jenomže jednoho krásného dne vyjde z vězení ostrý chasník Zubr Malloy a začne se shánět po své bývalé milence. Protože ten obrovitý mezulán ji miloval -, a miluje ji dodnes. Tím se z toho stala komedie -, tragikomedie. A právě v téže době začne do věci strkat nos i jeden soukromý poldík. Takže slabý článek řetězu, Marriott, přestává být přepychem. Stal se hrozbou.

Když ho zmáčknu, dá se rozebrat na kousky. Je to takový týpek.

Taje v žáru. A proto, ještě dřív než mohl roztát, byl zavražděn. Obuškem. A zabilas ho ty.“

Neudělala nic víc, než že vytáhla ruku z kabelky a v ní pistoli.

Neudělala nic víc, než že ji namířila na mne a usmála se. Neudělal jsem nic víc, než že jsem neudělal nic.

Ale to ještě nebylo všechno. Z šatny vyšel Zubr Malloy s koltem ráže 45, který pořád ještě vypadal v jeho obrovské chlupaté tlapě jako hračka.

Na mne se vůbec nepodíval. Díval se na paní Lewin Lockridge Graylovou. Naklonil se kupředu, usmál se na ni a něžně k ní promluvil.

„Hned sem si myslel, že ten hlas znám,“ řekl. „Poslouchal sem ten hlas vosum let -, tak jak sem si ho pamatoval. Ale ty zrzavý vlasy ti slušely líp. Ahoj, kočička. Takový léta sme se neviděli.“

Obrátila pistoli.

„Maž vode mě, ty neráde,“ řekla.

Zůstal stát jako opářený a svěsil ruku s pistolí. Byl ještě na pár stop od ní. Těžce oddychoval.

„Jakživo mi to nenapadlo,“ řekl tiše. „Teprve teď mi zčistajasna bliklo. To tys mě shodila chlupatejm. Ty. Moje Velmička.“

Hodil jsem polštářem, ale letěl příliš pomalu. Střelila ho pětkrát do břicha. Kulky nadělaly asi tolik rámusu, jako když prsty vklouznou do rukavice.

Pak se obrátila proti mně a střelila po mně, ale pistole byla prázdná. Sehnula se na zem pro Malloyovu zbraň. Druhým polštářem jsem se strefil. Skočil jsem za lůžko a srazil ji dřív, než si sundala polštář z obličeje. Sebral jsem ten kolt a zase jsem s ním odešel na druhou stranu postele.

Malloy ještě stál, ale kymácel se. Ústa měl pootevřená a rukama si hmatl po těle. Kolena pod ním podklesla a padl stranou na postel, tváří dolů. Jeho sípavý dech naplnil pokoj.

Popadl jsem telefonní sluchátko, ještě než se pohnula. Oči měla mrtvolně šedivé jako mrznoucí voda. Skočila ke dveřím, a já se ji nepokusil zastavit. Nechala dveře dokořán, a když jsem domluvil, šel jsem k nim a zavřel je. Pootočil jsem Malloyovi hlavu na posteli, aby se neudusil. Ještě žil, ale po pěti ranách do břicha ani takový Zubr Malloy nežije moc dlouho.

Šel jsem zpátky k telefonu a zavolał Randalla domů. „Malloy,“ řekl jsem. „U mne v bytě. Paní Graylová ho střelila pětkrát do břicha. Zavolał jsem úrazovou nemocnici. Paní Graylová utekla.“

„Tak přeci jste si musel hrát na chytráka,“ bylo všechno, co řekl, než chvatně zavěsil.

Vrátil jsem se k posteli. Malloy teď klečel vedle postele na zemi a pokoušel se vstát, v jedné ruce veliký ranec schumlaných prostěradel. Z obličeje se mu řinul pot. Pomalu mžikal víčky a ušní lalůčky mu potemněly.

Byl ještě stále na kolenou a stále ještě se pokoušel vstát, když přijela ambulance. Bylo zapotřebí čtyř mužů, aby ho zvedli na nosítka.

„Má jakous takous naději -, jestli to byly pětadvacítky,“ řekl lékař ze záchranky už na odchodu. „Všchno závisí na tom, co zasáhly uvnitř. Ale naděje tu je.“

„Nestál by o ni,“ řekl jsem.

A opravdu o ni nestál. Zemřel ještě v noci.

„Měl jste uspořádat slavnostní večeři,“ řekla Anna Riordanová, hledíc na mne přes hnědě vzorovaný koberec. „Třpytivé stříbro a křišťál, oslnivě naškrobený lněný ubrus - jestli se vůbec ještě používají lněné ubrusy tam, kde pořádají slavnostní večeře -, světla svíček, ženy ověšené nejkrásnějšími klenoty a muži s bílými motýlky, sluhové diskrétně sklonění nad stolem s láhvemi vína v ubrousku, poldové trochu nesví ve vypůjčených kvádrech -, a kdo by taky nebyl -, podezřelí s těkavými úsměvy a neklidnými rukama a vy v čele stolu vyprávíte celou tu historii kousek po kousku, se svým okouzlujícím lehkým úsměvem a falešným anglickým přízvukem jako Philo Vance.“

„No jo,“ řekl jsem. „A co takhle dát mi do ruky nějakou maličkost, kterou bych se mohl zabývat, dokud budete rozvíjet ty své fantazie?“

Šla do kuchyně, zachrastila ledem a vrátila se se dvěma vysokými sklenicemi a zase se posadila.

„Těch peněz, co vydají vaše přítelkyně za pitivo, to musí být hrůza,“ řekla a upila ze sklenice.

„Když tu náhle lokaj omdlel,“ řekl jsem. „Jenže lokaj tu vraždu nespáchal. Omdlel jen tak z recese.“

Trochu jsem si přihnul. „Není to historka toho druhu,“ řekl jsem.

„Nemá to švih a vtip. Je to jen temné a plné krve.“

„Tak ona zdrhla?“

Přikývl jsem. „Prozatím ano. Vůbec se nevrátila domů. Musela mít někde nějakou skrýš, kde se převlékla a namaskovala. Konec konců žila v neustálém nebezpečí jako námořníci. Když ke mně

přišla, byla sama. Bez šoféra. Přijela v malém voze a nechala jej stát pár desítek domovních bloků od mého bytu.“

„Chytnou ji - jen jestli budou opravdu chtít.“

„Nebudte taková. Státní zástupce Wilde je řádný chlap. Kdysi jsem s ním pracoval. Ale když ji chytnou -, co potom? Budou se muset utkat s dvaceti milióny, s krásnou tvářičkou a s advokáty, jako je Lee Farrell nebo Rennenkamp. Bude to zatra fuška dokázat, že zabila Marriota. Nemají nic než zdánlivě pádný motiv a její minulost, pokud ji dokážou vysledovat. Nejspíš nebyla nikdy trestána, protože kdyby byla, zahrála by to jinak.“

„A co Malloy? Kdybyste mi byl o něm řekl dřív, hned bych uhádla, kdo ta ženská je. Mimochodem, jak vy jste na to přišel? Na té druhé fotografii to není ona.“

„Ne. Myslím, že ani babka Florianová nevěděla, že jí ten obrázek vyměnili. Vypadala trochu překvapeně, když jsem jí tou Velminou fotkou -, tou, na které bylo napsáno Velma Valento -, zamával před nosem. Ale není vyloučeno, že to věděla. Možná že ji schovala jen proto, aby mi ji později prodala. Věděla, že je neškodná, že je to obrázek nějaké jiné dívky, který jí podstrčil Marriott.“

„To jsou jen dohady.“

„Muselo to tak nějak být. A zrovna tak, když mě Marriott zavola a nakukal mi tu povídačku o placení výkupného za šperk, muselo to být proto, že jsem byl u paní Florianové a vyptával se na Velmu. A když byl Marriott zabit, muselo to být proto, že byl slabým článkem řetězu. Paní Florianová ani nevěděla, že Velma se stala paní Lewin Lockridge Graylovou. Nemohla to vědět. Na to ji koupili příliš lacino. Grayle tvrdí, že se dali oddat v Evropě a že se Velma vdávala pod svým skutečným jménem. Nechce říct, kdy a kde to bylo. Nechce říct, jaké je její pravé jméno. Nechce říct, kde Velma teď je. Myslím, že to neví, ale poldové tomu nevěří.“

„Proč to nechce říct?“ Anna Riordanová si opřela bradu o hřbet propletených prstů a dívala se na mne přimhouřenýma očima.

„Je do ní tak zblázněný, že je mu úplně jedno, na čích kolenou vysedávala.“

„Doufám, že ji bavilo sedět na vašich,“ řekla Anna Riordanová kousavě.

„Jenom to na mě hrála. Měla ze mě strach. Nechtěla mě zabít, protože se nevyplácí zabíjet chlápka, který je svého druhu policajt.

Ale pravděpodobně by se o to nakonec pokusila, právě tak jako by zabila Jessie Florianovou, kdyby jí Malloy tu práci neušetřil.“

„Ale že to musí být švanda, když to na člověka hraje taková hezká blondýnka,“ řekla Anna Riordanová. „I když v tom je nějaký ten risk. Jelikož ten je v tom nejspíš vždycky.“

Neřekl jsem na to nic.

„Myslím, že ji nemohou nic udělat za to, že zabila Malloye, když on měl přece zbraň.“

„Nemohou. Rozhodně ne při té protekci, kterou má.“

Zlatě skvrnité oči mě vážně zkoumaly. „Myslíte, že měla v úmyslu Malloye zabít?“

„Bála se ho,“ řekl jsem. „Před osmi lety ho udala. A on to zřejmě věděl. Ale nebyl by jí ublížil. Taky ji miloval. Ano, myslím, že byla odhodlána zabít každého, koho potřebovala zabít. Měla zač bojovat.

Ale tyhle věci se nedají táhnout donekonečna. Střelila i po mně, tam v mém bytě -, ale to už měla prázdnou pistoli. Měla mě zabít v té rokli, když zavraždila Marriotta.“

„Miloval ji,“ řekla Anna měkce. „Totiž Malloy. Nevadilo mu, že mu celých šest let nenapsala ani ho nenavštívila ve vězení. Nevadilo mu, že ho za odměnu shodila policii. Prostě si nakoupil parádní šaty, a sotva vytáhl paty z vězení, šel ji hledat. A ona mu

místo přivítání nasázela pět kulek do těla. On sám zabil dva lidi, ale pořád ji miloval. Je to ale svět.“

Dopil jsem a vyloudil zase na obličeji ten žízňivý výraz. Nevšímal si toho. Řekla:

„A Graylovi jistě musela říci, odkud pochází, ale jemu to nevadilo. Odjel do ciziny, aby se s ní oženil pod jiným jménem, a prodal svou vysílací stanici, aby přerušil styky se všemi, kdo ji znali, a dával jí všechno, co lze za peníze koupit, a ona mu dala -, co vlastně?“

„To je těžko říct.“ Zatřepal jsem ledovými kostkami na dně své sklenice. Ani to mi nepomohlo. „Myslím, že mu dávala jakýsi pocit pýchy, že on, už postarší člověk, mohl získat mladou, krásnou a oslňující ženu. Miloval ji. Proč o tom sakra vůbec mluvíme? Takovéhle věci se dějí napořád. Vůbec mu na tom nesešlo, co dělá nebo s kým laškuje nebo čím kdysi byla. Miloval ji.“

„Jako Zubr Malloy,“ řekla Anna klidně.

„Pojďme se projet kolem vody.“

„Ještě jste mi nepověděl nic o Brunettovi ani o navštívenkách, které byly uvnitř těch papiros, ani o Amthorovi a doktoru Sonderborgovi, ani o té nitce, která vás dovedla na stopu grandiózního řešení.“

„Dal jsem paní Florianové navštívenku. Postavila na ni vlhkou sklenici. A taková navštívenka se našla v Marriottově kapse i s tou šmouhou od sklenice. Marriott nebyl žádný špindíra. To byla jakási stopa. Jakmile člověk začal něco větřit, nebylo těžké najít další souvislosti, jako například, že Marriott vlastnil vklad na domě paní Florianové prostě proto, aby ji mohl držet na uzdě. Pokud jde o Amthora, vyklubal se z něho pěkný syčák. Sebrali ho v nějakém hotelu v New Yorku a tvrdí se, že to je mezinárodní podvodník. Scotland Yard má jeho otisky a Paříž taky. Jak to

všechno dokázali schrstit od včerejška nebo předvčerejška, to mi sakra ani nejde na rozum.

Tihle hoši sebou dovedou mrsknout, jen chtít. Mám dojem, že Randall to měl pěkně narafičené už kolik dní, a bál se, abych mu přes ty jeho hejblíky neškobrtal. Ale Amthor neměl prsty v žádné vraždě.

Ani v té věci se Sonderborgem. Sonderborga ještě nenašli. Domnívají se, že má taky nějaké vroubky, ale nemohou si to potvrdit, dokud ho nechytanou. A co se týče Brunetta, na toho jsou všichni krátcí. I kdyby ho postavili před porotu, odmítne vypovídat na základě svých ústavních práv. O svou reputaci se starat nemusí. Ale tady v Bay City vypukla docela pěkná čistka. Náčelník dostal padáka a polovina všech detektivů byla sesazena a teď chodí jako obyčejní pendrekáři hlídkovat, a jeden moc milý chlápek, Red Norgaard, který mi pomohl dostat se na Montecito, je zase na svém dřívějším místě.

Všechno to organizuje starosta a převlíká si kalhoty každou hodinu, pokud ta krize trvá.“

„Musíte říkat takové věci?“

„Dávám tomu jen takový ten shakespearovský šmrnc. Pojd'me se projet. Ale napřed si kopnem ještě jednu skleničku.“

„Vezměte si mou,“ řekla Anna Riordanová a vstala a donesla mi svou nedotčenou sklenici. Stála přede mnou a držela ji v ruce, oči rozšířené a trochu ustrašené.

„Vy jste takový báječný,“ řekla. „Tak neohrožený a odhodlaný, a pracujete za tak málo peněz. Kdekdo vás mlátí po hlavě, škrtí vás a tříská vás do brady a píchá do vás morfium, ale vy nepovolíte a dáváte jim do těla tak dlouho, až je všechny udoláte. Čím to je, že jste takový sekáč?“

„Tak dál,“ zavrčel jsem, „ven s tím.“

Anna Riordanová řekla zamyšleně: „Tak mě přece polib, ty chlape zatracená!“

Trvalo přes tři měsíce, než Velmu našli. Nechtěli věřit, že Grayle neví, kde je, a že jí při útěku nepomohl. A tak všichni poldové a reportéři v celé zemi čenichali po všech místech, kde by se za peníze mohla ukrýt. A pak se ukázalo, že peníze při tom nehrály vůbec roli.

Jakmile byla konečně objevena, vyšlo najevo, že si zvolila celkem samozřejmý úkryt.

Jistý baltimorský detektiv, obdařený fotografickou pamětí, která se vyskytuje tak vzácně jako růžová zebra, zabrousil jednou večer do nočního lokálu, poslouchal hudbu a díval se na hezkou černovlasou a černobrvou zpěvačku, která zpívala, jako kdyby to doopravdy uměla. Něco v její tváři udeřilo na povědomou strunu a ta už nepřestala znít.

Vrátil se na komisařství, vytáhl kartotéku hledaných zločinců a začal se přehrabovat hromadou popisů. Když našel ten, který hledal, dlouho si jej prohlížel. Pak si narovnal slamáček na hlavě, vrátil se do té vinárny a zavolal si ředitele. Šli spolu dozadu k šatnám za lokálem a ředitel zaklepal na jedny dveře. Nebyly zamčeny. Poldík odstrčil ředitele stranou, vešel dovnitř a zamkl.

Jistě ucítil marihuanu, protože ji zrovna kouřila, ale v tu chvíli tomu nevěnoval pozornost. Seděla před trojdílným zrcadlem a prohlížela si kořínky vlasů a obočí. Bylo to její vlastní obočí. Poldík přešel s úsměvem přes pokoj a podal jí ten popis.

Dívala se na podobenku na tom popisu téměř tak dlouho jako ten poldík dole na komisařství. Musela si při tom prohlížení promyslet spoustu věcí. Polda se posadil, přehodil nohu přes nohu a zapálil si cigaretu. Měl skvělý zrak, ale byl příliš jednostranný. Nevěděl, co ženy dokáží.

Nakonec se trochu zasmála a řekla: „Jste šikovný chlap, poldíku.

Myslela jsem, že si lidé zapamatují můj hlas. Jednou mě jeden přítel poznal po hlase, sotva mě uslyšel v rádiu. Ale teď už zpívám s touhle kapelou celý měsíc a dvakrát měsíčně do rozhlasu a nikdo si toho ani nevšiml.“

„Já váš hlas nikdy neslyšel,“ řekl polda a pořád se usmíval.

Řekla: „Myslím, že se spolu dohodnem. Víte, koukaly by z toho pěkné prachy, jen to vzít správně do rukou.“

„Se mnou nepočítejte,“ řekl ten polda. „Je mi líto.“

„No tak jdeme,“ řekla, vstala, sebrala kabelku a stáhla plášť z věšáku. Popošla k němu a podala mu kabát, aby jí ho pomohl obléknout. Vstal a podržel jí ho jako kavalír.

Otočila se, vytáhla z kabelky pistoli a střelila ho třikrát skrze ten plášť, který jí držel.

Když vypáčili dveře, zbyly jí dvě kulky. Dostali se až do půlky pokoje, než jich použila. Vystřílela obě, ale ta druhá rána už musela být pouhý reflex. Zachytili ji, ještě než dopadla na zem, ale hlava jí už bezvládně klimbala.

„Ten polda žil ještě do druhého dne,“ řekl Randall, který mi o tom vyprávěl. „Mluvil, pokud to šlo. Proto víme, co a jak se stalo.

Nemůžu pochopit, jak mohl být tak neopatrný, ledaže měl přece jen v úmyslu nechat se od ní přemluvit, aby přistoupil na nějakou dohodu. To mu zatemnilo mozek. Ale samozřejmě že si něco takového ani nechci myslet.“

Řekl jsem, že mu to rád věřím.

„Střelila se přímo do srdce -, dvakrát,“ řekl Randall. „A já slyšel odborníky před soudem vypovídat, že něco takového není možné, ačkoli sám dobře vím, že to možné je. A chcete ještě něco slyšet?“

„Co?“

„Byla to od ní hloupost, že toho detektiva odpráskla. Nikdy bychom jí neusvědčili, když je to taková kráska a má tolik peněz a kdyby pro ni ti prvotřídní advokáti vymysleli nějakou srdceryvnou povídačku. Třeba jak se chudá dívenka z bídného zapadáku vyšvihne a provdá se za boháče a všichni ti supi z dřívějšíka ji nechtějí dát pokoj. Něco na ten způsob. Hrome, Rennenkamp by si splášil nejmíň půl tuctu všelijakých zpustlých starých ochechulí, které by před soudem fňukaly, že ji celá léta vydíraly, a všechno by to skoulel tak, že by se jim nedalo nic přišíť, ale porota by na to jistě naletěla. Chytré bylo, že utekla na vlastní pěst a Grayla z toho vynechala, ale ještě chytřejší by bylo, kdyby se vrátila domů, když ji dopadli.“

„Tak teď už věříte, že z toho Grayla úmyslně vynechala?“

Příkývl. Zeptal jsem se: „Myslíte, že pro to měla nějaký zvláštní důvod?“

Jen na mne civěl. „Zbaštím vám to, ať už je to cokoli.“

„Byla to vražedkyně,“ řekl jsem. „Ale Malloy nebyl o nic lepší. A přitom ani on nebyl skrznastrz zkažený. A možná že ten čmuchal z Baltimore zase nebyl tak bezúhonný, jak protokol ukazuje. Snad viděla šanci, ne dostat se z toho -, tentokrát už byla unavená tím věčným kličkováním -, ale udělat něco pro toho jediného muže, který kdy udělal něco pro ni.“

Randall na mne zíral s otevřenými ústy a nevěřícíma očima.

„Proto ještě sakra nemusela odprásknout toho poldu,“ řekl.

„Netvrdím, že byla svatá, ani že byla třeba jen trochu slušné děvče. Vůbec ne. Nezabila by se, kdyby nebyla v koncích. Ale to, co udělala a jak to udělala, jí znemožňovalo vrátit se sem a postavit se před soud. Uvažte to. Koho by takový proces nejvíc poškodil? Kdo by to nejhůř snášel? A ať už by to dopadlo tak nebo tak, kdo by na tu komedii nejvíc doplatil? Starý člověk, který ji miloval sice nemoudrou, ale až příliš velkou láskou.“

Randall řekl ostře: „To je jenom sentimentalita.“

„Ovšem. Znělo to tak, když jsem to říkal. Nejspíš je to stejně všechno dočista vedle. Tak na shledanou. Vrátil se sem vůbec někdy ten můj růžový brouk?“

Nevěděl, o čem mluvím.

Sjel jsem do přízemí a vyšel na schodiště městské radnice. Den byl chladný a velmi jasný. Bylo vidět hodně daleko -, ale nikdo nedohlédl až tam, kam odešla Velma.